Tağutlara Kulluğun Modern Mabedleri

Komisyon

Tağutlara Kulluğun Modern Mabedleri

Ebu HANZALA
ve
Komisyon

www.tevhiddersleri.com
www.tevhiddergisi.com
info@tevhiddergisi.com

Furkan Basım ve Yayınevi

Tağutlara Kulluğun Modern Mabedleri
Ebu HANZALA ve Komisyon

Teknik Hazırlık

Dizgi
H. İbrahim Abbad
Düzeltmeler
İsmail Mahiroğlu

Baskı

Basım Yeri
Step Matbaacılık
Göztepe Mh. Bosna Cd. No:11
Bağcılar/İSTANBUL
Sertifika No: 12266

İletişim

E-posta
info@tevhiddergisi.com
Posta
P.K. 51 Güneşli Merkez PTT
Bağcılar/İSTANBUL

1. Baskı, 2013

ISBN: 978-605-63824-5-1

Genel Dağıtım

Bursa: İkra Kitapevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No:17 Nilüfer/Bursa 0 (532) 138 02 42
Konya: Meva Kitap, Sahibi Ata Mh. Dursun Fakih Sk. No:4/A Meram/Konya 0 (332) 350 63 62

İÇİNDEKİLER

بسم الله الرحمن الرحيم

ÖNSÖZ

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salat ve selam O'nun Nebisine, pak aline, ashabına ve etbaının üzerine olsun.

Bu kitap, Ebu Hanzala Hoca'mız ve diğer dergi yazarı Abilerimizin Tevhid Dergisi 9. sayısında yazılmış makalelerinden kitap olarak derlenmiştir.

Özellikle tağutî düzenin eğitim/dönüştürüm sistemini bize detayıyla inceleyen, şüphelere Kur'anî çerçevede cevaplar veren yazılar silsilesidir. Bu dünyevî kurmacanın hilelerinden, gözümüzün nuru olan çocuklarımızı ve gençlerimizi muhafaza edebilmeyi temenni ederiz.

Her güzellik Rabbimizden, hatalar ise nefsimizdendir.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

Tağutlara Kulluğun Modern Mabedleri

Ebu Hanzala

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun...

Allah *subhanehu ve teâlâ* insanı kendisine kulluk etsin diye yaratmıştır. Tüm güzel isimlerin ve kemal sıfatların sahibi olarak kulluğu hak eden Allah'tır... O'nun tek ve hak ilah oluşunun manası da budur. Dinin özüne kelime-i tevhidi sembol kılmıştır. Kelime-i tevhid, ilah olarak, yani mabud olarak Allah'ın birlenmesi ve O'nun *subhanehu ve teâlâ* dışında ibadet edilen sahte ilahların ve tağutların reddedilmesidir...

"Yoksa onlar, yerden birtakım ilahlar edindiler de, onlar mı (ölüleri) diriltecekler?" [1]

"Andolsun, biz her ümmete: 'Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının' (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik." [2]

1. *21/Enbiya, 25*
2. *16/Nahl, 36*

"Andolsun biz Nuh'u kendi kavmine (toplumuna) gönderdik. Dedi ki: 'Ey kavmim, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur.' " [1]

"Ad'a da (toplumuna da) kardeşleri Hud'u (gönderdik.) (Hud, kavmine:) 'Ey kavmim, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur. Hala korkup-sakınmayacak mısınız?' dedi." [2]

"Semud (toplumuna) da kardeşleri Salih'i (gönderdik. Salih:) 'Ey kavmim, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur.' " [3]

"Medyen (toplumuna da) kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik. Şuayb onlara:) Dedi ki: 'Ey kavmim, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur.' " [4]

Tüm Rasûller bu davetle yollandılar... Onlar ibadetin sadece Allah'a yapılmasını söyleseydiler, kavimleriyle aralarında yaşanan düşmanlık Kitap ve Sünnet'te zikredilen boyutlara ulaşmazdı. İbadetin yalnızca Allah'a yapılmasını, onların dışında insanlar da söylemişti. Ancak onlar aynı nefreti ve düşmanlığı görmemişlerdi. Örneğin, Zeyd bin Amr bin Nufeyl, Varaka bin Nevfel gibi hanifler sadece Allah'a ibadet ediyor, kullukta O'nu *subhanehu ve teâlâ* birliyorlardı... Rasûller bu noktayla beraber 'O'nun dışında ibadet edilen insan ve putların' batıl olduğunu, onları reddettiklerini ve onlardan uzak olduklarını haykırmışlardı. Düşman edinilmelerinin nedeni de buydu. Onlar *aleyhimusselam*: Allah dışında saygı duyulan, adak adanılan, dua edilen, korkulan, belirlediği yasalara tabi olunarak ibadet edilen atalar(!) ve onların putlarına kafa kaldırmışlardı. Öyle ki,

1. *7/Araf, 59*
2. *7/Araf, 65*
3. *7/Araf, 73*
4. *7/Araf, 85*

bunları reddetmeyi getirdikleri mesaja tabi olmanın ilk ve olmaz şartı sayıyorlardı...

"Artık kim tağutu inkar edip Allah'a inanırsa, o, sapasağlam bir kulpa yapışmıştır; bunun kopması yoktur" [1]

"Tağuta kulluk etmekten kaçınan ve Allah'a içten yönelenler ise; onlar için bir müjde vardır, öyleyse kullarıma müjde ver." [2]

İnsanları kendilerine kul kılıp, yeryüzünde büyüklenmek isteyen tağutlar hep olagelmiştir. Nerede hak sancağı dalgalanmışsa orada statü ve imkanlarını kaybedeceklerini düşünen kirli eller, o sancağa düşmanlık etmişlerdir. Rasûller *aleyhisselam* insanları Allah'a davet edip 'kula kulluğa' son vermek için geldiler. Herkes Allah'ın hükümleri önünde eşittir. Ancak üstünlük, O'na kulluk oranındadır. Kim Allah'a *subhanehu ve teâlâ* en iyi kulluk yaparsa, Allah nezdinde en faziletli odur.

"Muhakkak ki Allah yanında en değerli olanınız, O'ndan en çok korkanınızdır." [3]

Bu üstünlük Allah katında olandır. Dünya hükmünde, emirler ve nehiyler kapsamında en üstün/müttaki olanla, en düşük/fasık aynı konumdadır. Hiçbir statü insanları Allah'a kulluktan muaf kılmaz.

İnsan fıtratıyla baş başa kalıp, tefekkür ettiğinde Allah'a karşı sorumluluklarının olacağı sonucuna ulaşması kaçınılmazdır. Nasıl böyle olmasın ki! Şu koca kainatı yaratan, her şeye en mükemmel şekilde düzen veren, yaratma, var etme ve şekil vermede akılları hayrete düşüren; tüm kai-

1. *2/Bakara, 256*
2. *39/Zümer, 17*
3. *49/Hucurat, 13*

natı kendine musahhar kıldığı insanı başıboş mu bırakır?

Veya küçük-büyük her şeyi belli bir ölçü ve kanun içinde yaratan, kainatın meyvesi ve anlamı olan insanı unutur mu?

Bunları anlamak için Rasûle ve vahye ihtiyaç yoktur. Bunlar fıtratın ve selim aklın gerektirdikleridir. Ondan dolayı hüccet ulaşmasa dahi, Allah'tan başkasına ibadet edenler, O'na *subhanehu ve teâlâ* şirk koşanlar müşrik kabul edilmiştir.

"Hani Rabbin, Ademoğullarının sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendi nefislerine karşı şahitler kılmıştı: 'Ben sizin Rabbi'niz değil miyim?' (demişti de) Onlar: 'Evet (Rabbimiz'sin), şahit olduk' demişlerdi. (Bu,) Kıyamet günü: 'Biz bundan habersizdik' dememeniz içindir. Ya da: 'Bizden önce ancak atalarımız şirk koşmuştu, biz ise onlardan sonra gelme bir kuşağız; işleri batıl olanların yaptıklarından dolayı bizi helak mı edeceksin?' dememeniz için. İşte biz ayetleri böyle birer birer açıklarız, umulur ki dönerler." [1]

İnsanları kendilerine kul kılan, yeryüzünde haksız yere büyüklenen tağutlar; insanların bu hakikatleri düşünmelerini istemezler. İnsanların durup düşünmesi onlar için felaketin başlangıcıdır. Bunun için birçok yola başvururlar. Bu yöntemleri şu başlıklar altında ele alabiliriz.

1. İnsanların kendilerine ibadet edecekleri bir din uydurmak.

2. İnsanların eğlence/lehv/lağv ile oyalayıp, onları düşünmekten alıkoymak.

---

1. *7/Araf, 172-174*

3. İnsanlar ile Rasûllerin *aleyhimusselam* daveti arasında engeller oluşturmak.

Kur'an; tüm tağutların prototipi olarak Firavun'u ve onun sistemini zikretmiştir. Rasûllerin davetleri birdir. Çünkü kaynakları ortaktır. Bunun gibi tağutların yöntemleri de birdir. Onlar da ortak kaynaktan beslenirler. Cinni şeytanların onlara vahyettiği doğrultuda hareket ederler.

Firavun kendisine ibadet etmeleri için bir din uydurmuştu. Bu dine göre mülk Firavun'a aitti, her şeyin sahibi oydu. Her şeyin en doğrusunu da o biliyordu. Öyleyse onları yediren ve mülkünde barındıran olarak, onların Rabbi de o olmalıydı.

"Firavun, kendi kavmi içinde bağırdı; dedi ki: 'Ey kavmim, Mısır'ın mülkü ve şu altımda akmakta olan nehirler benim değil mi? Yine de görmeyecek misiniz?'. 'Yoksa ben, şundan daha hayırlı değil miyim ki o, aşağı (sınıftan) bir zavallı ve neredeyse (sözü) açıklamadan yoksun olan (biri)dir'. 'Bu durumda (eğer doğruysa), üzerine altından bilezikler atılmalı ya da yakınında yer almış vaziyette onunla birlikte melekler gelmeli değil miydi?' Böylelikle kendi kavmini küçümsedi, onlar da ona boyun eğdiler. Gerçekten onlar, fasık olan bir kavimdi." [1]

"Sonunda (yardımcı güçlerini) topladı, seslendi; dedi ki: 'Sizin en yüce Rabbi'niz benim.' " [2]

O bir din ve o dine dayanaklar uydursa da bunun batıl olduğunu en iyi o biliyordu. Öyleyse insanları oyalamalıydı. Onların da hoşnut olup, oyalanacağı bir şey lazımdı. Sihir... Hemen bir kurum oluşturulmuştu. İnsanlar nerede ve ne zaman isterse ulaşabilmeliydiler. Eğlendikçe müp-

1. *43/Zuhruf, 51-54*
2. *79/Naziat, 23-24*

tela olacakları, devamını isteyip, bağımlı olarak peşinde koşturacakları şekilde olmalıydı. Günümüz tağutlarının sihri televizyon gibi...

Bundan sonra insanlar ile tevhid daveti arasına girmek kalıyordu. Karalama, tehdit, işkence, yurttan sürme, hapis ve katl.

" 'İsrailoğullarının bizimle birlikte göndermen için (sana geldik).' (Gittiler ve Firavun:) Dedi ki: 'Biz seni içimizde daha çocukken yetiştirip büyütmedik mi? Sen ömrünün nice yıllarını aramızda geçirmedin mi?' " [1]

"(Firavun) Dedi ki: 'Şüphesiz size gönderilmiş bulunan elçiniz, gerçekten bir delidir.' " [2]

"(Firavun) dedi ki: 'Andolsun, benim dışımda bir ilah edinecek olursan, seni mutlaka hapse atacağım.' " [3]

"(Firavun) Dedi ki: 'Ona, ben size izin vermeden önce mi inandınız? Şüphesiz, o, size büyüyü öğreten büyüğünüzdür; öyleyse yakında bileceksiniz. Şüphesiz ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama kestireceğim ve sizin hepinizi gerçekten asıp-sallandıracağım.' " [4]

Prototipleri Firavun olan günümüz tağutları da aynı metotlarla insanları kendilerine kullaştırıyorlar... Onlar da yeryüzünde büyüklük taslıyor, insanları hafife alıp, sömürüyorlar. Firavunun insanları parçalara ayırıp zayıflaştırdığı gibi[5] insanları işçi, memur, zengin, öğrenci ve yoksul diye gruplara ayırıyor; Türk, Kürt, Laz veya Çerkez diye birbirlerine kırdırıyorlar. Tek amaç onların ve avane-

1. *26/Şuara, 17-18*
2. *26/Şuara, 27*
3. *26/Şuara, 29*
4. *26/Şuara, 49*
5. *bkz. 28/Kasas, 4*

lerinin büyüklenip, rahat içinde yaşaması... Daha çocuk yaştan insanlara kendi uydurdukları dinlerinin esaslarını öğretiyor, ilahlarını sevdiriyor, güçlerini ispat ediyorlar. Sevgi, tazim, övme suretiyle her yere diktikleri putuna ve resmine boyun eğdiriyorlar. Zira günümüz tağutlarının modern mabedleri okullardır. Kendilerine kul eylemek istedikleri insanlara ölçüler belirliyorlar. İyi ve kötü, umulan rahat yaşam koşulları, kimin insanlar için en doğruyu düşüneceği, en iyi yönetim biçimi, kahramanlık, sevilmesi ve uğrunda ölünmesi gerekenler, kutsallar...

Onun için okullara önem veriyor, eğitimi zorunlu kılıyorlar. Oysa bu Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* değişmez kanunlarına (Sünnetullah'a) aykırıdır. Tağutlar insanların hayrını dilemezler. Onların tek amacı halkları zillet içerisinde kendilerine boyun eğdirmektir... Vakıa da bunun şahididir. Yıllarca zorunlu eğitime tabi tutulan insanların, okul sonrası iş imkanıyla ilgilenmezler. Öğrenme ve anlamaya dayalı bilgi sistemi oluşturmaz, (kendi itiraflarıyla) ezbere ve unutmaya dayalı müfredatla insanların en verimli çağını insanlardan çalarlar.

İlginçtir, okul sonrası umulan faydaların hiç biriyle ilgilenmeyen tağutlar 'okulun kendisiyle' ilgilenirler...

Din düşmanlığı üzerine kurulmuş ve varlığını İslam'ın yönetim biçimi olan hilafete zıtlık esasıyla tanımlayan sistemin okullarında din eğitimi zorunludur.

Çocuğun din eğitiminden muaf tutulmasını isteyen bir baba, mahkemeye başvurmuştur. Danıştay 8. Daire, anayasanın 24. Maddesine dayanak göstererek 'Din eğitimi anayasal bir zorunluluktur' şeklinde bu talebi reddetmiştir. Akıl sahipleri için bu kadarı bile meseleyi anlamak için yeterlidir.

Evet, bu okullar tağutların modern mabedleridir. Orada en büyük tağuta ibadet edilir ve onun kulluk ilkeleri beyinlere kazınır. Aksi halde yeryüzünde büyüklük taslamak adına koca bir halkı perişan eden, on yıllarca fakirlik ve yoksulluk pençesinde kavuran birinin ve onun yaşayan vârislerinin eğitime bu denli önem vermesi nasıl izah edilebilir?

Bir Cürmün Kur'an'a Mal Edilmesi

İslam'ın bilgiye ve bilgiyi elde etme yöntemlerine verdiği önem malumdur. İslam'ın ilk emrinin "Oku!" olması kimilerinin cürmüne kalkan olmuştur. Madem İslam'ın ilk buyruğu "Oku!"dur, öyleyse en iyi okuyan Müslümanlar olmalıdır. Bu okullara dünyevi bir iş gibi bakmamalı, Rabb'lerinin emrine ve rızasına muvafakat edilen bir ibadet gibi düşünülmelidir. Dalaletten Allah'a *subhanehu ve teâlâ* sığınırız.

'Neyi oku?', 'Nasıl oku?', 'Kimden oku?', 'Hangi ortam ve şartlarda oku?' Bu sorular ise mehcurdur. Oysa bu ayete ilk muhatap olan Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* ne yaptığına bakmak, meselenin nasıl anlaşılması gerektiğinin en kısa yoludur! Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu ayetten sonra ne yaptı? Yahudilere veya Hristiyanlara gidip, onların dinini mi öğrendi? Mekke'li müşriklerin şairlerine gidip şiir eğitimi mi aldı? Daha basiti de, bu emirden sonra 'okuma-yazma' mı öğrendi?

Şayet cevap hayırsa o zaman bu ayeti nasıl -modern mabedlerde tağutlara kulluk pahasına- 'zorunlu eğitim'e delil alabiliriz.

İslam'ın okumaya ve ilme önem verdiği inkar edilemez bir gerçektir. İlmi hidayetin, cehli dalaletin sebebi saymıştır. İlmi ve ehlini övmüş, cehli ve sahiplerini yermiştir.

"Allah, gerçekten kendisinden başka ilah olmadığına şahitlik etti; melekler ve ilim sahipleri de O'ndan başka ilah olmadığına adaletle şahitlik ettiler. Aziz ve Hakim olan O'ndan başka ilah yoktur." [1]

"Allah, sizden iman edenleri ve kendilerine ilim verilenleri derecelerle yükseltsin. Allah, yaptıklarınızdan haberdardır." [2]

Ancak bu övgüler her okuma ve bilgilenme için geçerli değildir. İslam gibi 'adalet ve doğrulukla' tamamlanmış bir dinin, tabilerini sadece "Oku!" lafzıyla baş başa bırakması düşünülemez.

Hangi Bilgi?

İslam'ın "Oku!" emriyle teşvik ettiği, insanı Rabbi'ne kul kılacak, O'na *subhanehu ve teâlâ* sevgi, korku ve umudu arttıracak olan şeylerdir. Bu ayete ilk muhatap olanların anladığı da buydu. Onların birçoğu bu ayete dayanarak okuma-yazmaya yönelmediler. Allah'ın indirdiği şer'i ayetleri okuyor, kainat kitabı üzere tefekkür ediyorlardı. Ne zamanın dini eğitimi olan ehli kitap araştırmalarına ne de kültürel ve siyasi eğitimi olan edebiyat/şiir, nesep/soy ilmine ya da felsefe/hikmet ve efsaneciliğe yöneldiler. Bu da 'Hangi bilgi?' sorusuna en güzel cevaptır.

Bu okullarda öğretilen bilgi ise, Rasûllerin yıkmayla ve yeryüzünden silme göreviyle geldiği, cahiliyeye ait herşeydir... Öyle ki: 'Şaz bir grup müstesna'[3] müşriklerin çoğunun kabul ettiği 'yaratma, mülk, tedbir' konuları bile bu okullarda ters-yüz edilmiştir.

- **Tağutların küfrüne dair bilgiler ve övülmeleri:** Nere-

1. *3/Âli İmran, 18*
2. *58/Mücadele, 21*
3. *İmam Şehristani'nin ifadesiyle*

deyse okul müfredatının çoğunu bu 'İnkar edip, kendisinden ve ibadetinden ictinapla emrolunduğumuz tağutların övülmesi ve yüceltilmesi' teşkil etmektedir.

- **Geçen asrın en büyük tağutu olan halikin(helak olan) ilke ve inkılaplarının benimsetilmesi:** İslam'ın esasları, imanın esasları olduğu gibi, modern cahiliyenin esasları ve amentüsü de vardır. Bu ilke ve inkılaplar cahiliye dininin ve tağuta kulluğun sembolleridir. Bunlar: Egemenliğin Allah'a *subhanehu ve teâlâ* değil halka ait olması (demokrasi), dinin devlete hükmetmeyip ondan ayrı olması (laiklik) ve cahileyinin kokuşmuş mirası olan halkı, milleti ve toprağı kutsamaktır.

- **Yaratma, tedbir (yönetip, düzen verme) Rububiyetin esasıdır:** Müşriklerin bu kadarını dahi ikrar etmesine rağmen, bu müfredatta kevni olaylar tesadüfe, sebeplere nispet edilir. Allah'ın fail ve irade sahibi oluşu ise tek satır dahi geçmez.

- **Vahyin insan, eşya ve medeniyet tasavvuru ters-yüz edilmiştir: Adem** *aleyhisselam* **ile başlayan** insanlık, ilkel ve vahşi sıfatlarla anılır. Allah'ın her şeyi öğrettiği Adem *aleyhisselam*, ismi zikredilmeksizin, cehalet ve vahşiliğe nispet edilir. İslam ve onun egemen olduğu zamanları, karanlık ve geri kalınmış zamanlar olarak tasvir edilir.

Tüm müfredat -din kültürü de dahil- örnek gösterilse yeridir. Aklı selim bir insan İslam'ın "Oku!" emrinden bunları kastetmediğini anlar. İslam'ın "Oku!" dediği bilgi, bu verilen örnekleri batıl gören Hakk'ın bilgisidir.

Bilginin Ortamı

İslam emrettiği bir şeyi orta yerde bırakmaz. Onun sınırlarını en güzel şekilde çizerek, insanların hevalarıyla baş başa bırakmaz. Bir şeyi Allah *subhanehu ve teâlâ* emretmiş

olsa dahi, onu istediğiniz ortamda yerine getiremezsiniz. Allah'ın emirlerinin icra edildiği ortamlar da, o emirler gibi temiz olmalıdır.

Namaz Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* emridir. Yeryüzünün her yeri 'temiz' olmak kaydıyla bu ümmete mescid kılınmıştır. Bu işe tahsis edilmiş mescidler en şerefli ve Allah'ın en sevimli mekanlarıdır. Mescidler dahi bozuk amaçlarla kuruldüğu vakit orada namaz olmaz.

"Zarar vermek, inkarı (pekiştirmek), mü'minlerin arasını ayırmak ve daha önce Allah'a ve elçisine karşı savaşanı gözlemek için mescid edinenler ve: 'Biz iyilikten başka bir şey istemedik' diye yemin edenler (var ya), Allah onların şüphesiz yalancı olduklarına şahitlik etmektedir. Sen bunun (böyle bir mescidin) içinde hiçbir zaman durma. Daha ilk gününden takva temeli üzerine kurulan mescid, senin bunda (namaza ve diğer işlere) durmana daha uygundur. Onda, arınmayı içten-arzulayan adamlar vardır. Allah arınanları sever." [1]

Müslümanlar zarar, küfür ve tefrika üzere kurulmuş bir mabedde, dinin temeli olan namazı dahi kılamazlar. Çünkü temiz olan eylemler, temiz olan mekanlarda rızaya muvafakat eder.

Acaba "Oku!" emrinin icra edileceği -bu cürmü işleyenlerin zannına göre - kurumlar hangi amaç ve hedefler gözetilerek kurulmuştur? Bu sistemin ve kurumların sahiplerinden dinleyelim...

Milli Eğitim Kanunu (Madde 2): "Türk milli eğitiminin genel amacı, Türk milletinin bütün fertlerini, Atatürk ilke ve inkılâplarına ve Anayasada ifadesini bulan Atatürk milliyetçiliğine bağlı, Türk milletinin ahlaki, insani, manevi ve kültürel değerlerini benim-

1. *9/Tevbe, 107-108*

seyen, koruyan ve geliştiren, ailesini, vatanını, milletini seven ve daima yüceltmeye çalışan, insan haklarına ve anayasanın başlangıcındaki temel ilkelere dayanan demokratik, laik ve sosyal hukuk devleti olan Türkiye'ye karşı görev ve sorumluluklarını bilen…"

Milli Eğitimin Genel Amaçları (Madde 5): "Milli Eğitim amaç ve ilkeleri doğrultusunda, öğrencilere Atatürk ilke ve inkılâplarını benimsetme, Türkiye Cumhuriyetinin anayasasına ve demokrasinin ilkelerine… İnsan hakları, çocuk hakları, başkalarının haklarına saygı… Birey olma bilinci kazandırabilmektir."

Şimdi soralım: Neden buralara 'Tağutlara kulluğun modern mabedleri' dediğimiz anlaşılıyor mu? Ve bu cürmü "Oku!" emrine mâl edenler; bu kurumların "Oku!" emri için münasip yerler olduklarından emin mi?

Sabit bin Dehhak *radıyallahu anh* anlatıyor: "Bir adam Allah Rasûlü'ne geldi: 'Ben Buvane mıntıkasında bir deve kesmeyi adadım' dedi. Allah Rasûlü: 'Orada cahiliye putlarından, ibadet edilen bir put var mı?' diye sordu. 'Hayır' dediler. 'Öyleyse adağını yerine getir' buyurdu." [1]

Adak; İslam'ın yerine getirilmesini emrettiği ibadetlerdendir, ancak her mekanda bu emir icra edilmez. İbadet edilen putlardan ve cahiliye bayramlarından temizlenmiş mekanlarda ancak yerine getirilebilir.

Allah'ın "Oku!" emrine binaen okulları imar ettiğini iddia edenlere biz de soralım: Bu emri yerine getirdiğinizi iddia ettiğiniz mabedlerde put ve şirk bayramları var mı?

Şayet varsa; sizler neden orada bulunuyorsunuz? Okul ve put... Okul ve cahiliye bayramları... Kalbinde zerre hayat, vicdanında ise hayâ olan insanın yüzünün kızarmaması

---

1. *Ebu Davud*

mümkün mü? Buralar puthanelerdir. Bahçe de, sınıfta, koridor da, kitaplar da, dersler de, okul alet ve edevatıda, her yerde büyük tağutun putu vardır. Tazim edilecek şekilde yükseğe asılmıştır. Ve her sabah ona ibadet edilip, bağlılık yemini yapılır. Onun putunun önünde, saygı içerisinde, kıpırdamadan, hep beraber, aynı usül ve lafızlarla... Yaradan adına, bu ibadet değilse, ibadet nedir? En katı mezhepler dahi namazda üç harekete müsaade etmişken, tek hareketin disiplin ve kınama, bazen de dayak nedeni olduğu bu törenin adı nedir! Bu ibadet değilse, Mekke müşriklerinin Allah'a yaklaşmak adına, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* salih kulları önünde yaptığı seremoniyi de şirk eylemi olarak adlandırmayın siyer okumalarınızda(!)

Ya bayramlar? Tağutları övdükleri gibi, onların İslam dinine zarar vermek adına yaptıkları eylemleri bayram ve etkinlik adına kutsarlar... Bu bayramlar, cahiliye bayramları gibi eğlenceden ibaret değildir. Hazırlıklara belli bir zaman önce başlanır, bir plan ve program dahilinde yapılır. Özel geçit tâkı hazırlanır.

Örnek olması açısından; Cumhuriyet'in kuruluşu bayram olarak kutlanır. İslam aleminin yas günü olması gereken bir gündür oysa... Sembol olduğu şey; İslam'ın yönetimden kaldırılması, yerine beşeri yönetime geçilmesidir. Bu, bayram olarak kutlanmaktadır! Tağut bu fiilinden dolayı övülmektedir.

Bu tağutun helak olduğu gün yas tutulur. Buna yönelik etkinlikler yapılır. 2007 yılının 10 Kasım'ında bir öğretmen çocuklara şu şiiri ezberletmiştir:

Karanlığa güneşsin
Bir sönmeyen ateşsin
Sen ilahlara eşsin
Benim sevgili atam

Bu olay bir velinin fark etmesiyle basına yansımıştı. Tabi çocuklar ezberledikten sonra...

Bunda şaşılacak bir şey yoktur. Sistem amacını açıkça ilan etmiş, bunu yönetmelikte belirtmiştir. Yapılan tüm etkinlikler ve müfredat bu doğrultudadır. Şaşılacak olan, işlediği cürmü Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* "Oku!" emrine mâl edenlerin halidir.

Bilginin Alınacağı Kaynak

İslam, öğreticilerinin Rabbani olmasını emretmiştir. İlmi elinde bulunduranları "adaleti ayakta tutmak" kaydıyla övmüştür. İlmi, kendini Allah'ın ayetlerini akletmeye, O'ndan korkmaya itenlerden öğrenmeye yönlendirmiştir insanları.

Bu okullarda "Oku!" emrine istinaden çocukların teslim edildiği öğretmenler bu vasıflara uygun mudur?

Kella! Bilakis aynı okullarda yetişmiş ve çocuklara bu müfredatı öğretip, çocukların bu ortamlarda bulunmasına tepkisiz olan insanlardır bunlar. İslami camiadan(!) gelenleri ele aldığınızda 'tağuta memurluk yapan, dilsiz şeytanlar' olduğunu görürsünüz. Kalbinde iman kırıntısı olan birinin 'maaş' için bu münkerata sessiz kalması, körpe çocukların inancının ve ahlakının iğfal edilmesine 'biz olmasak daha kötüleri gelir' hassasiyetiyle(!) tepkisiz olması düşünülebilir mi? Acaba daha kötüsünden kastedilen nedir? Veya daha iyisi? Biri İslam'a göre 'natık(konuşan) şeytan', diğeri 'ahres(-dilsiz)'... İyi ve kötü arasındaki fark bu olsa gerek.

Ya ahlak... Yüzlerce insanla beraberlik yaşayan evli(!) bir öğretmenin bunu kitap haline getirmesi... Öğretmen ve öğrencilerle beraber tecavüz ve taciz olaylarına karışan yöneticiler... Ki bunlar basına yansıyanlardır. Dışlanma ve

kınanma endişesiyle yaşadıklarını gizleyenler cabasıdır... Buna öğrencilerin arasında yaşanan ahlaksızlıkları da ekleyin...

İslam'ın "Oku!" diye kendinden ilim alınmaya teşvik ettiği öğretmenler bunlar olmasa gerek.

Dinin Bir Kısmına İnanıp, Bir Kısmını İnkar Edenler

İşlediği tonluk cürmü üç harfe -"Oku!"- mâl edenler hakkında biraz düşünmek gerekir. "Oku!" emrine bu denli hassasiyetle yapışan ebeveynler İslam'ın özünden olup, herkesin zaruri bilmesi gereken bunca nassı neden görmezden gelirler? Sadece Allah'a ibadet, tağutları red ve onlara ibadetten ictinap, onlara ve kullarına buğz, onlardan ve kullarından ayrışma, cahiliye örf, âdet ve geleneklerinden sıyrılma... Yüzlerce, binlerce ayeti üç harfli bir ayetin gölgesinde karartmaya çalışırlar...

Kur'an bu davranış için:

"...Yoksa siz, kitabın bir bölümüne inanıp da bir bölümünü inkar mı ediyorsunuz? Artık sizden böyle yapanların dünya hayatındaki cezası aşağılık olmaktan başka değildir; kıyamet gününde de azabın en şiddetli olanına uğratılacaklardır..." [1]

Bu ayetin tamamı ise konumuza ışık tutar. Bu tehdit belli bir davranış üzerine İsrailoğullarına yönelik söylenmiştir. Şöyle ki:

"Hani sizden: 'Birbirinizin kanını dökmeyin, birbirinizi yurtlarınızdan çıkarmayın' diye misâk almıştık. Sonra sizler bunu onaylamıştınız, hâla (buna) şahitlik ediyorsunuz. Sonra (yine) siz, birbirinizi öldürüyor, bir bölümünüzü yurtlarından sürüp-çıkarıyor

1. *2/Bakara, 85*

ve günah ve düşmanlıkla aleyhlerinde ittifaklar kuruyor ve size esir olarak geldiklerinde onlarla fidyeleşiyordunuz. Oysa onları çıkarmanız, size haram kılınmıştı. Yoksa siz, kitabın bir bölümüne inanıp da bir bölümünü inkar mı ediyorsunuz? Artık sizden böyle yapanların dünya hayatındaki cezası aşağılık olmaktan başka değildir; kıyamet gününde de azabın en şiddetli olanına uğratılacaklardır. Allah, yaptıklarınızdan gafil değildir." [1]

Allah *subhanehu ve teâlâ,* Yahudilere birbirleriyle savaşmayı, birbirlerini yurtlarından çıkarmayı haram kılmıştı. Onlar Medine'de dünyevi çıkarlarından dolayı bu yasağı çiğnediler. Kimi Yahudi kabilesi Evslilerle ittifak kurdu, kimi Hazreçlilerle... Evs ve Hazreç savaştığında her Yahudi kabilesi, müttefikiyle beraber savaşa giriyordu. Karşılıklı savaşmış, birbirlerinin kanını dökmüş oluyorlardı. Savaş sonucunda esir olanları ise Tevrat'ın hükümlerine göre kurtarıyorlardı. Oysa Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yasağını çiğnedikleri için bu sonuçla karşı karşıya kalıyorlardı. Yani; önce Allah'a isyan ediyor -dünyevi çıkarlar uğruna- başlarına gelen sonuçta da Tevrat'a göre çözüm bulmaya çalışıyorlardı. İşte bu tutumları onların "...kitabın bir bölümüne inanıp da bir bölümünü inkar..." tehdidiyle karşılaşmalarına sebep oldu.

Allah *subhanehu ve teâlâ,* yüzlerce nasla bu okullardan uzak durmayı emretmesine, bu okullarda şirklerin işlendiği apaçık ortada olmasına rağmen sırf dünyevi çıkarlar için buralara giden -diploma, sosyal statü, rızık- ve elleriyle kazandıklarından dolayı karşılaştıkları tesettür sıkıntısı, kimlik bunalımı, münkerat hususunda, kendilerine İslam'dan çözüm arayanlar Yahudilere ne kadar da benziyor!!!

---

1. 2/Bakara, 84-85

Dünya Hayatını Ahirete Tercih Etmek!

"Oku!" emrine hassasiyetle yapışanlar(!) ne derlerse desinler, vahiy onların sorununu ifşa ediyor. Dünya hayatını ahirete tercih... 'A'cil'[1] olanı 'Acil'[2] olandan üstün tutma...

Yukarıda örnek olarak verdiğimiz ayetleri Allah *subhanehu ve teâlâ* şu sözlerle noktalıyor:

"İşte bunlar, ahireti verip dünya hayatını satın alanlardır; bundan dolayı azapları hafifletilmez ve kendilerine yardım edilmez." [3]

Evet, insanlar ne der endişesi, toplumda kabul ve adam yerine konma kriterleri, iş ve rızık sorunu, dünyevi imkanlardan faydalanma... Hepsi dünya hayatıyla alakalı olan bu durumların, ahiret hayatına tercihi söz konusudur. İşte bu sebepten dolayı münafıklar ayet inmesinden korkardı.

"Münafıklar, kalplerinde olanı kendilerine haber verecek bir sûrenin aleyhlerinde indirilmesinden çekiniyorlar. De ki: 'Alay edin. Şüphesiz, Allah kaçınmakta olduklarınızı açığa çıkarandır.' " [4]

Çünkü, Kur'an onların yaşadığı bir olayı anlattıktan sonra, sahiplerinin tüm mazeret yollarını kesecek 'asıl illeti' de haber veriyordu. Kitabın bir kısmını görüp bir kısmına da kör olanların hastalığı dünyevi çıkarlarıdır.

Bu noktayı aydınlatması açısından, benzer bir olay da münafıklar arasında yaşanmıştı. Allah *subhanehu ve teâlâ* Müslümanlara, Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeyi yasaklamıştı. Kalbinde hastalık bulunanlar ise onları dost

1. *Hemen, çabucak olan*
2. *İleride gerçekleşecek olan*
3. *2/Bakara, 86*
4. *9/Tevbe, 64*

edinmeye devam ediyordu. Kendilerine Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yasaklaması hatırlatılınca: 'Biz, müminlerle ehli kitabın arasını ıslah ediyoruz' diyorlardı. Yani bizler arabulucuyuz. Bir sıkıntı olması halinde ilişkilerin düzelmesi için onlarla dostluğumuzu bozmuyoruz. Bunun üzerine şu ayetler indi:

"Kendilerine: 'Yeryüzünde fesat çıkarmayın' denildiğinde: 'Biz sadece ıslah edicileriz' derler. Bilin ki; gerçekten, asıl fesatçılar bunlardır, ama şuurunda değildirler." [1]

Ayetler onların cürmünü ve içinde bulundukları tezatı ne güzel resmediyor. Dinin 'yapma' dediğini 'dinin maslahatı', 'müminlerin faydası' için yapmak. Zahiri süslü, içi boş ve anlamsız bir iddia... Allah bu vakıada da sorunun temelini açıklıyordu;

"İşte bunlar, hidayete karşılık sapıklığı satın almışlardır; fakat bu alış-verişleri bir yarar sağlamamış; hidayeti de bulmamışlardır." [2]

Okullarda bulunan ve İslam'ın temellerine aykırı haller kendilerine hatırlatıldığında: 'Müslümanlar cahil mi kalsın?', 'Bizler İslam'ın maslahatı için bunları yapıyoruz', 'Her yerde onlar mı olsun?', 'Kim bizi temsil edecek?' diyenler, seleflerine ne kadar da benziyorlar. Allah'ın 'yapma', 'reddet', 'uzak dur' dediği şeylerle, Allah'ın dinine ve Müslümanlara hizmet...

"Bilin ki; gerçekten, asıl fesatçılar bunlardır, ama şuurunda değildirler." [3]

Sizler de dikkatli olun ey Muvahhidler! Bunların farkında olmaması sizleri aldatmasın. Allah'ın 'yapma', 'yaklaşma',

---

1. *2/Bakara, 11-12*
2. *2/Bakara, 16*
3. *2/Bakara, 12*

'reddet' dediğini yapanlar, bu hallerinin bozgunculuk olduğunu fark etmese de, bozguncudur. Ve ahiretleri, karşılığında sattıkları dünyaları da zarara uğramıştır. Yaptıkları kârsız bir ticarettir.

En Büyük İhanet

Çocuklar, ebeveyne verilmiş en güzel nimetlerdendir. Ayrıca Allah'ın ebeveyne emanetidir çocuklar. Allah çocuğu fıtrat üzere, yani tevhid üzere/tevhide meyilli yaratmıştır. Onu tevhid üzere muhafaza, şirkten koruma görevi ebeveyne aittir.

"Ey iman edenler, kendinizi ve yakınlarınızı ateşten koruyun ki onun yakıtı insanlar ve taşlardır; üzerinde oldukça sert, güçlü melekler vardır. Allah kendilerine neyi emretmişse ona isyan etmezler ve emredildiklerini yerine getirirler." [1]

"Her çocuk fıtrat üzere doğar. Anne-babası onu Yahudi, Hristiyan veya Mecusileştirir." [2]

"Ben kullarımın hepsini hanif olarak yarattım. Sonra şeytanlar onlara gelip dinlerini alıp götürdüler, kendilerine helal kıldığım şeyleri haram kıldılar. Kendisine bir güç vermediğim şeyi bana şirk koşmalarını emrettiler." [3]

"Dikkat edin hepiniz çobansınız ve her biriniz güttüklerinizden sorumlusunuz." [4]

Çocukların korumasızlığı, dış müdahale ve etkilere açık oluşu herkesin malumudur. Geçen satırlarda; bu okulların kuruluş amacını yazmıştık. Sistem sahipleri her bireyi; Allah'ın yarattığı hanif fıtrattan çevirmek, asli olmayan ve

1. *66/Tahrim, 6*
2. *Bir rivayette müşrikleştirir; Müslim; Kader*
3. *Müslim; Kudsi Hadis*
4. *Buhari*

bozulmuş şirk dinine sokmak istediklerini sarahaten ifade etmişlerdir. Bunu gizlemedikleri gibi hazırlanan müfredat ve okul içinde günlük/haftalık/yıllık programın her aşaması buna göre düzenlenmiştir.

Bunlar herkese açık ve ortadayken; bu körpe zihinleri bu kurumlara teslim etmek ihanetlerin en büyüğüdür. Oturduğu her mecliste çocuğunun okulda bulunan bazı çocuklardan olumsuz yönde etkilendiğini dillendiren ve kendi çocuğunun aslında terbiyeli(!) olduğunu, diğer çocuklardan bazı davranışları kaptığından yakınan anne-babalar, okuldaki sistematik ve kurgulanmış müşrikleştirmeye karşı çocuklarını koruyacaklarını zannediyorlar? Acaba masumca işlenen ve etkileme amacı olmayan davranışlara karşı koyamayan, etkilenen çocuk, bu sistemli ve neredeyse yüzyılın aklı olan müşrikleştirmeye nasıl karşı koyacaktır?

Allah'ın insana en ciddi emanetlerinden olan çocuklara ihanet, dünya ve ahirette hıyanetlerin en çirkinidir.

"Siz, O'nun dışında dilediklerinize ibadet edin. De ki: 'Gerçekten hüsrana uğrayanlar, kıyamet günü hem kendilerini, hem yakınlarını hüsrana uğratanlardır. Haberiniz olsun; bu apaçık olan hüsranın kendisidir.' " [1]

"Onları görürsün; zilletten başları önlerine düşmüş bir halde, ona (ateşe) sunulurlarken göz ucuyla sezdirmeden bakarlar. İman edenler de: 'Gerçekten hüsrana uğrayanlar, kıyamet günü hem kendi nefislerini, hem yakın akraba (veya yandaş)larını da hüsrana uğratmışlardır' dediler." [2]

---

1. *39/Zümer, 15*
2. *42/Şura, 45*

Okullar ve İnsanların Durumu

Mevcut okullara karşı insanlar üç farklı tutum içerisindedir. Bunları tafsilatıyla inceleyelim.

1. Muvahhidler

Muvahhid: Sadece Allah'a kulluk eden, dini Allah'a halis kılan, tek ilah edinen; Rububiyet, Uluhiyet, isim ve sıfatlarında Rabbi'ne şirk koşmayandır. Ona göre dünya hayatındaki en önemli maslahat bunun yerine gelmesi, en çirkin mefsedet bunun bozulmasıdır. Kelime-i tevhid muvahhidin Rabbi'yle arasındaki ahittir. Bu sözle dine girdiği gibi, bu söz üzere öleceğine ve hiçbir şeyi bu söze ve gereklerine tercih etmeyeceğine dair Rabbi'ne söz vermiştir.

Bu sözü ve ahdi sözlü, fiili ve itikadi olarak, bozmak için inşa edilmiş modern mabedlerden kaçınır, buralardan kendini ve ona Rabbi'nin emaneti olan çocuğunu muhafaza eder.

Çünkü, tağuta ibadet, onu övme, ona saygı, küfürlerini kutlama ile Allah'a *subhanehu ve teâlâ* iman bir arada bulunmaz. Bu İslam'a girişin ilk şartı ve kelime-i tevhidin ilk lafzının içerdiği 'tağutu red ve ondan ictinaba' aykırıdır.

"Dinde zorlama (ve baskı) yoktur. Şüphesiz, doğruluk (rüşd) sapıklıktan apaçık ayrılmıştır. Artık kim tağutu inkar edip Allah'a inanırsa, o, sapasağlam bir kulpa yapışmıştır; bunun kopması yoktur. Allah, işitendir, bilendir." [1]

"Tağuta kulluk etmekten kaçınan ve Allah'a içten yönelenler ise; onlar için bir müjde vardır, öyleyse kullarıma müjde ver." [2]

1. *2/Bakara, 256*
2. *39/Zümer, 17*

Bu kurumların tağutlara kulluğun modern mabedleri olması bizlerin iddiası değildir. Bilakis kurum sahiplerinin ve vakıanın da her şeyiyle tasdik ettiği beyanlardır. Allah'a imanla, tağuta kulluk bir arada olmayacağına, bunun sapa sağlam kulpu ve Allah'a verilmiş ahdi bozmak olduğuna göre muvahhid nasıl buralarda bulunabilir.

Allah'a verilen söz (kelime-i tevhid) müşriklerden ve onların şirklerinden beri olmayı gerektirir. Bu kelime dili ıslatıp, kalbi harekete geçirdiği an bu mana ortaya çıkar. Bu kelime iki bölümden oluşan (nefy-ispat) bir ahittir (لا).

İspat edilmesi gereken ispat edilmeden, ona aykırı ve zıt ne varsa inkarını önceler, çünkü arınılması gerekenden arınılmadan ispat edilmesi gerekenin ispatı mümkün değildir.

"Hani İbrahim babasına ve kendi kavmine demişti ki: 'Şüphesiz ben, sizin taptıklarınızdan uzağım'. '(Ancak) Beni yaratan başka. İşte O beni hidayete yöneltip-iletecektir'. Ve bunu (bu tevhid inancını) belki (insanlar Allah'a) dönerler diye ardında (kendi soyunda) kalıcı bir kelime olarak kıldı-bıraktı." [1]

İbrahim'in *aleyhisselam* ardından, insanlar tabi olup, ona dönsünler diye kalıcı kılınmıştır tevhid kelimesi. Evet, kelime-i tevhid; Yaratan dışında ibadet edilenlerden teberri etmektir. Öyleyse muvahhid Allah'ın dışında kendisine ibadet edilen putlara, ilahlara denk tutulan, kabri Kabe'ye tercih edilen, Rasûlullah'a takdim edilen bir put ve ona ibadet edilen modern mabedlerden nasıl kaçmasın ki?

Allah *subhanehu ve teâlâ* müminlere hitaben:

"...O halde pisliğin ta kendisi olan putlardan uzak durun, yalan

1. *43/Zuhruf, 26-28*

söylemekten kaçının, yalnız Allah'a yönelenler olarak ve ona şirk koşmaksızın... Kim Allah'a ortak koşarsa o sanki gökyüzünden düşüp, kuşların kaptığı yahut rüzgarın kendisini uzak yere attığı kimseye benzer." [1]

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kullarından istediği buyken, muvahhidin o putların mabedi olan yere, tevhidinin muhafazası kendisine emanet edilmiş çocuğunu terk etmesi olur şey mi? Çocuk o ortamda hiçbir şey yapmasa dahi -ki bu mümkün değildir- Allah'ın mümin kulları için indirdiği şu hüküm, o ortamda bulunmaya engeldir:

"O, size Kitap'ta: 'Allah'ın ayetlerinin inkar edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğinizde, onlar bir başka söze dalıp geçinceye kadar, onlarla oturmayın, yoksa siz de onlar gibi olursunuz' diye indirdi. Doğrusu Allah, münafıkların ve kafirlerin tümünü cehennemde toplayacak olandır." [2]

Buralarda Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şeriatı küçümseniyor, İslam'ın şiarlarıyla dalga geçiliyor, Allah'ın yaratıcılığı yok sayılıyor. Bu meclislerde inkar etmeden oturmak "siz de onlar gibi olursunuz" hükmüne muhatap kılar insanı.

2. Bu Kurumlarda Bulunup Bunları Dert Edinmeyenler

Bunlar vahyin uyarılarından yüz çevirmiş, tağuta zillet içerisinde kulluğu, Allah'a izzetlice kul olmaya tercih etmişlerdir. Onlar için mühim olan dünya hayatı ve onun maslahatlarıdır. Rabbi'm hidayet versin.

Bunlar okul meselesinin haricinde; uyarıldıkları, yüz çevirmekle emrolundukları, Allah'ın dışında varlıklardan

1. *22/Hac, 30-31*
2. *4/Nisa, 140*

hayat nizamını alma, korku, sevgi, umut noktasında onlara bağlanmak suretiyle de müşriklerdir.

"...Kafirler uyarıldıkları şeyden yüz çevirirler." [1]

"Buna rağmen, bunlara ne oluyor ki öğütten yüz çevirip duruyorlar? Sanki onlar, arslandan korkup kaçan yaban eşekleri gibidirler." [2]

3. Bu Kurumlarda Mazeretle Bulunanlar

Bu sınıfla alakalı inancımızı yazmadan önce şunları paylaşmanın faydalı olacağını düşünüyoruz.

Allah *subhanehu ve teâlâ* müminleri imtihan için dünyaya göndermiştir. O *subhanehu ve teâlâ* kimin iman, kimin küfür ehli olacağını mutlak ilmiyle bilir. O *subhanehu ve teâlâ* insanları ilmiyle değil, onlardan sudur eden amellerle yargılar. Ve bu imtihan ölüme kadar devam eder. İmtihan, şer'i imtihan ve kaderi/kevni imtihan olmak üzere iki alanda gerçekleşir. Allah'ın kulları için yazdığı kader, emir ve nehyetmek suretiyle belirlediği hükümler, imtihanın aracıdır. İman edenler Allah'a *subhanehu ve teâlâ* seyrederken, her gün karşılarına yeni bir imtihan çıkar. Ve bu imtihanlar Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* safları temizlediği süreçlerdir. Allah'ın bir lütfudur. Mutlak ilmi ve eşyanın esrarından haberdar olması hasebiyle, Müslümanların saflarına layık olmayanları, bazen onları yormadan, bazen yazdığı bir musibet, bazen de talep edip, yasakladığı bir emir vasıtasıyla Müslüman saflarından temizlemiş oluyor... Böylece Allah'a teslim olanlarla, alışkanlıkları, toplumsal kabulleri, dünyevi çıkarlarla çatışmadıkça Allah'a kul olanlar(!) birbirinden ayrışmış olur.

1. *46/Ahkaf, 3*
2. *74/Müddesir, 49-51*

Allah *subhanehu ve teâlâ* Mekke'de Müslüman olmuş olanlara hicreti emretmişti. Bu zor bir imtihandı. Size ait olan ve her şeyinizle bağlı olduğunuz yeri, hiç bilmediğiniz ve size ait hiçbir şeyin olmadığı başka bir yer için terk etmek... Kimisi 'Lebbeyk' diyerek bu emre icabet etmiştir, kimi yol bulamamış, gözleri yaşlı ve hasret içinde geride kalmıştı. Üçüncü bir grup daha vardı. Hicret için tüm imkanları vardı. Ancak eşleri gitmek istemiyordu. Birikmiş mallarını bırakmak zordu. Yabancı bir memlekete hicret etmenin oluşturacağı gurbet sancısını gözleri kesmiyordu.

'Lebbeyk' deyip, hicret edenler Medine'ye yerleştikten sonra bu durumu konuşmaya başladılar[1]. Kimisi geride kalanların öldürülmesini ve onlarla bir bağlarının kalmadığını söylüyordu. Kimisi de: 'Onlar bizim kardeşlerimiz' diyordu. Bunun üzerine şu ayet indi:

"Şu halde münafıklar konusunda ikiye bölünmeniz ne diye? Oysa Allah, onları kazandıkları dolayısıyla tepe taklak etmiştir. Allah'ın saptırdığını hidayete erdirmek mi istiyorsunuz? Allah kimi saptırırsa, artık sen ona kesin olarak bir yol bulamazsın. Onlar, kendilerinin inkara sapmaları gibi sizin de inkara sapmanızı istediler. Böylelikle bir olacaktınız. Öyleyse Allah yolunda hicret edinceye kadar onlardan veliler (dostlar) edinmeyin. Şayet yine yüz çevirirlerse, artık onları tutun ve her nerede ele geçirirseniz öldürün. Onlardan ne bir veli (dost) edinin, ne de bir yardımcı." [2]

Allah *subhanehu ve teâlâ* Müslümanlara ölçü verdi. Karşılaştıkları imtihanlarda, dünyevi çıkarlarını önceleyip Allah'ın emrine icabet etmeyenleri tartışmak, onlar hakkında ihtilaf etmek Müslümanlara yakışmaz. Ki ayette zikredilen nüzul sebebi ister hicret edememek, ister Uhud günü geri

1. *Ayetin nüzul sebebinde farklı rivayetler de vardır. Ayetin lafızları, hicretle ilgili olarak Avfi'nin radıyallahu anh İbni Abbas'tan radıyallahu anh olan rivayetini destekler. Yazıda zikredilen sebep.*
2. *4/Nisa, 88-89*

dönüp orduyu yüz üstü bırakmak olsun... İkisi de küfür ve şirk seviyesine ulaşmayan büyük günahlardır. Bizim konumuz ise Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dışındaki varlıklara ibadet meselesidir. Tağutların övülmesi, onların küfürlerinden ötürü tazim ve sevilmelidir.

Müslümanlar bu imtihanı kaybedenleri tartışmakla en büyük zararı kendilerine veriyorlar. Bu cürmün sahipleri, tartışmanın uzaması ve netlik olmadığından sapkınlıklarına devam ediyor; zayıf imanlı, İslam'la yeni tanışmış olan insanları da kendi fitnelerine çekiyorlar. Bizim bunlara dair bir şüphemiz yoktur. Pişkinlikleri, içinde bulundukları halin tercümanıdır. Amacımız; Kur'an'ın menheci olan açıklık ve tafsilatla, salihlerle, mürcimlerin yolunun ayrışmasına muvafakat etmektir.

"Suçlu-günahkarların yolu apaçık ortaya çıksın diye, ayetlerimizi işte böyle birer birer açıklıyoruz." [1]

Bu cürmün sahibi mürcimlerin bazı mazeretleri ve arkasına sığındıkları iddiaları vardır. Bunlardan yaygın olarak dillendirilenlere değinecek olursak:

Onlar Derler ki:

'Bu anlatılanların hepsi okulda vardır. Ancak biz çocuklarımızı bunlardan sakındırıyoruz. Okulda bu küfürlerle beraber okuma-yazma vb. eğitim de vardır. Amacımız; bunlardan sakınmak suretiyle eğitimden istifade etmektir. İstemediğimiz küfürden dolayı kimse bizi yargılayamaz. Olsa olsa münkeratın bulunduğu ortamlarda bulunmakla haram işlemiş oluruz.'

Deriz ki:

Bu söyleneler kısmen doğrudur. Ancak var olan küfür-

1. *6/En'am, 55*

lerden 'çocuğun sakındırılması' iddiadan ibarettir. Şayet bu iddia doğrulanırsa söylenenler anlam kazanır.

a. İslam her söz söyleyenin sözünü kabul etmez. Sözün kabulü için adalet şarttır. Burada yaptığı fiilin haramlığını ikrar eden bir fasıkla karşı karşıyayız. Yıllarca ve her gün düzenli olarak yapılan bir haram var ortada (cürüm sahiplerinin ikrarına binaen). Acaba İslam bu haberi kabul ediyor mu?

"Ey iman edenler, eğer bir fasık, size bir haber getirirse, onu 'etraflıca araştırın'. Yoksa cehalet sonucu, bir kavme kötülükte bulunursunuz da, sonra işlediklerinize pişman olursunuz." [1]

"...Aranızda adalet sahibi iki kişiyi şahit tutun..." [2]

"...Razı olacağınız şahitler..." [3]

İslam alimlerinin bu noktada ittifakı vardır. Adalet sıfatına sahip olmayan kişinin söz ve şahitliğinin geçerliliği yoktur. Adalet sıfatı şirk, bidat ve fısk yani büyük günahları işlemekle düşer.

b. Bu, muarızdan hâli bir iddia değildir. Yani; bu cürmü işleyenlerin iddiası bu olduğu gibi, bu okulları bilen ve bu okullarda okumuş muvahhidler de sakınmanın mümkün olmadığını iddia ediyorlar.

c. Bu fasık birinin kendini küfür töhmetinden kurtarmak için yaptığı bir şahitliktir. Yani lehte olan bir iddiadır. İslam alimleri; İnsanların bozulduğu, adalet sıfatını yitir-

1. *49/Hucurat, 6*
2. *65/Talak, 2*
3. *2/Bakara, 282*

dikleri toplumlarda kişinin kendi, yakınları ve tanıdıkları lehine yaptıkları şahitliğe ihtiyatlı yaklaşmışlardır.

d. Vakıa bu iddianın geçersiz olduğunu kanıtlayan onlarca karineye sahiptir.

Sakınma iddiasının sahipleri fasık, sakınılmayacağı iddiasının sahipleri bu konuda adildir.

Sakınma iddiasında bulunanlar ikrar ettikleri 'haramlık' hükmüyle, dinlerinde lakayt olduklarını göstermişlerdir. Kalbinde hayat olan bir Müslümanın uzun yıllar aynı haramı işlemesi düşünülebilir mi?

Okulların sahipleri ve okulların varoluş amacı sakınılmanın mümkün olmadığını gösterir. Çünkü asıl amaç olan tağuta kulluk ve ilkelerini benimsetme her aşamaya sistemli ve bilinçli bir şekilde serpilmiştir.

Çocuğun korunmaya muhtaç olması ve kendi başına korunmasının mümkün olmayışından dolayı, sakınma konusu gündeme gelmektedir. Şayet okulun her aşamasında sistemli bir şekilde yerleştirilmiş şirkler varsa; velinin her anında çocuğunun yanında olması gerekmektedir. Bu mümkün değildir.

- Sakınmacılar, normal zamanlarda kendileri gibi bu cürümde ortak oldukları insanlarla konuşuyorken; çocuğun çevresindeki her olumsuzluktan etkilendiği, okulda bulunan edepsiz çocukların davranışlarını taklit ettiğinden yakınırlar! Gelişigüzel var olan İslam'a aykırı unsurlardan çocuklarını sakındıramayanların, sistemli ve her aşamada bulunan şirklerden sakındırıyor olma iddiası ilginçtir.

- Çocuklarına dünyaya dair hiçbir işini 'çocuktur becere-

mez' diye teslim edemeyenlerin, imanlarını ve Allah'a olan ahitlerini çocuklara teslim edip 'sakınmak suretiyle bizleri de koru' talebi ilginç, ilginç olduğu kadar da komiktir.

▪ Kendileri koca insanlarken cahiliyenin etkisinden sakınamamış insanların, çocuklarını sakındıracağı iddiası ironiktir. Allah'ın bunca yasağının varlığına, konunun hem vakıa hem de nas yönünden bu denli açık olmasına rağmen 'diploma, rızık endişesi, sosyal statü, toplumda kabul kriterleri, kınanma sebebi' gibi cahiliye ölçülerinden sıyrılmadıkları için çocuklarını şirk yuvalarına teslim ederler. Kendileri içinde yaşadıkları cahileyinin hayat ölçüleri altında, vahye taban tabana zıt olmasına rağmen ezilmiş ve korunamamışlardır. Bunu çocuklardan beklemeleri ne denli gerçekçi olur?

▪ Çoğunun, çocuğu okula yollama nedeni 'evde eğitim verememe' iddiasıdır. Eğitime gelince 'kendi ikrarıyla' beceriksiz olanlar, ondan daha tehlikeli ve zor olan sakındırma işinde pek mahirler. Ne tuhaf değil mi!

Hakikat ise;

"(Sözde) Allah'ı ve iman edenleri aldatırlar. Oysa onlar, yalnızca kendilerini aldatıyorlar ve şuurunda değiller." [1]

Bununla beraber:

Sakınmak mümkün olmasa da, sakındırdıklarını farz edelim. Bu fiilleri yapmasa dahi bir Müslümanın o meclislerde bulunması mümkün değildir. Allah sadece küfrü yasaklamamış, onun icra edildiği meclislerde -inkâr etmeksizin- bulunmayı da yasaklamıştır.

"Münafıklara müjde ver: Onlar için gerçekten acıklı bir azap var-

1. *2/Bakara, 9*

dır. Onlar, mü'minleri bırakıp kafirleri dostlar (veliler) edinirler. 'Kuvvet ve onuru (izzeti)' onların yanında mı arıyorlar? Şüphesiz, 'bütün kuvvet ve onur,' Allah'ındır. O, size Kitap'ta; 'Allah'ın ayetlerinin inkar edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğinizde, onlar bir başka söze dalıp geçinceye kadar, onlarla oturmayın, yoksa siz de onlar gibi olursunuz' diye indirdi. Doğrusu Allah, münafıkların ve kafirlerin tümünü cehennemde toplayacak olandır." [1]

Ayetlerin anlattığı konu siyak-sibak içerisinde vakıamıza ışık tutar. Allah *subhanehu ve teâlâ* münafıkları ateşle müjdeliyor. Bu defa yaptıkları şey 'dünyada güçlü olma, imkanlara kavuşma' adına kafirleri dost edinmektir. Onlar kafirlerde bulunan birtakım imkanlar -ki bu güç ve izzettir(!)- için Allah'ın yasağını çiğnemişlerdir. Onlarla beraber olmaları, aynı ortamları paylaşmaları onları birtakım sıkıntılara düşürmektedir. Kafirler kafirlikleri gereği Allah'ın ayetlerini inkar ediyor, dalga geçiyorlar. İnkar etmeksizin onlarla beraber bulunanları 'siz de onlar gibi olursunuz' diyerek tehdit ediyor. Kur'an ayetlerin zahirinden sapmayı âdet edinenlerin 'günahta mı, küfürde mi' ortak olurlar tartışmasının önünü kesercesine: "Doğrusu Allah, münafıkların ve kafirlerin tümünü cehennemde toplayacak olandır" diyor Allah.

Günümüz insanı da aynı değil midir? Kafirlerin yanında umdukları dünyevi çıkarlar için Allah'ın hudutlarını çiğneyip, Allah'ın şirk, bidat ve haram anlamında yasakladığı ne kadar fuhşiyat varsa bunları barındıran okullara, çocuklarını teslim ediyor, böylelikle de 'küfrün icra edildiği' meclislerde bulunmak durumunda kalıyorlar.

Şayet inkar etseler, okulda öğrenci olarak bulunmaları

---

1. *4/Nisa, 138-140*

mümkün değildir.

Sussalar ayetteki tehdide muhatap oluyorlar. Hem susup hem de susmuyormuş gibi yaparak Allah'ı ve müminleri kandırdıklarını sanıyorlar. Sonuçta hem kanan, hem de kandıran kendi nefisleridir.

Nisa Suresi 140. Ayete Dair Bir Şüphe: 'Küfre Rıza Küfür Müdür?'

Kimileri bu kaidenin 'Muttefekun Aleyh' olmadığını, bazı alimlerin farklı düşünce bildirdiğini söyler. Hanefi ulemasının bazıları: 'Küfre her rıza küfür değildir. Bu konuda tafsilat vardır' demişlerdir. Buna binaen: 'Çocuğunu sakındırdığını iddia eden Nisa suresi 140. ayete muhalif olmaz. Bunda ihtilaf vardır. İhtilafın olduğu yerde küfre girmekten söz edilemez' demişlerdir.

Deriz ki:

Son zamanların 'meşhur fitnesi' ile karşı karşıyayız. Cahilin ortaya attığı şüpheyi izale etmek kolaydır. İlimden haberdar, ihtilaflara vakıf insanların şüpheleri ise böyle değildir. Gerek konuşanın alim olması, gerek konuyu ifade ediş biçimi, şüphenin halkta makes bulmasını sağlıyor. Buna maddeler halinde cevap verecek olursak:

a. Küfür meclislerinde, inkar edilmeksizin oturmak, ayetin nassıyla yasaklanmıştır. Ve bu yasağı çiğnemenin kişiyi "Allah'ın ayetlerinin inkar edildiğini ve onlarla alay edildiğini..." aynı hükme sokacağı ibare-i nastır... Yani bir ayetin bir şeye delalet etmesi için indirilmesi ve bunun lafızlardan direk anlaşılmasıdır. İsterseniz 'mantuk-u salih asaleten' deyiniz. Bu; şer'i bir nassın, bir hükme delalet etmesinin en kuvvetli halidir. Bunu bir kenara kaydedelim. Bilelim ki; ayetin konuya delaletinde hiçbir ihtilaf ve kapalılık yoktur.

b. Ayetin siyak ve sibakı delaletine kuvvet katar. Kendi en kuvvetli ve üst mertebede hükme delalet eden ayetin; öncesi ve sonrası da onu destekler. Ayet dünyevi çıkarları için Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yasaklarını çiğneyen münafıklardan söz etmektedir. Ayetin sonunda: "Doğrusu Allah, münafıkların ve kafirlerin tümünü cehennemde toplayacak olandır." buyurularak, kastedilen mesele vuzuha kavuşturulmuştur.

c. Hükmün başladığı nokta, rıza meselesi değildir. Bu lafız ayette geçmez dahi...

Hüküm (...siz de onlar gibi olursunuz): Zahir ve kural altına alınabilecek bir noktaya 'o mecliste inkar etmeksizin bulunmak' bağlanmıştır. Bu çok önemli bir noktadır.

Rıza meselesini alimler tefsirlerde zikretmiştir. Zaten rıza kalbi/içsel bir meseledir. Hüküm ona bağlanamaz. İslam zahirle hükmeder. Yani somut şeylerle olayları hükme bağlar. Soyut olanlar; elle tutulup, gözle görülmediği için hükümler ona bağlanamaz. Bu da lehte ve aleyhte adaletin ta kendisidir. Kalbe bağlı olan şeyler Allah'a aittir. Kıyamette açığa çıkarılacak ve ona göre hükmedilecektir.

Alimlerin 'Küfre rıza küfürdür' kaidesini bu ayette zikretmeleri; 'O meclislerde oturan küfre girer, bunun sebebi de budur. Yani meselenin içsel boyutu budur.' kabilindendir. Örneğin, 'Peygamber katletmek küfürdür', 'Allah'a sövmek küfürdür', 'Kur'an'ı pisliğe atmak küfürdür' derler, sonra; bu 'O şahsın bunları tazim etmediğinin ve kalbinde bunlara dair imanın bittiğini gösterir.' derler[1].

Mesela, bir insan Allah'a sövdü ve 'Bunu yaptım ama ben Rabbi'mi seviyorum, O'na inanıyor ve tazim ediyorum' dedi. Bu

---

1. *Bu metodun ehli sünnet metoduna uygun olmadığını, mürcie-i fukaha olan Eşari ve Maturidilerin metodu olduğunu belirtelim.*

sözünü kâle almazlar. Sövme fiiliyle onu tekfir ederler. Çünkü 'tazim etmeme, kalpte sevgi' hükmün sebebi değildir. Küfre girmenin sebebi mücerred sövmektir, hükmün bağlandığı nokta, somut olmalıdır. 'Tazim etmeme' gibi kalbi durumların bildirilmesi konunun daha iyi anlaşılması için altyapısının zikredilmesinden ibarettir.

Nisa suresi 140. ayet de böyledir. Hüküm (küfre girme): 'O meclislerde oturmaya' bağlanmıştır. Orada inkar etmeksizin oturan 'ben bunu yaptım ama küfre razı değilim' dese dahi, bu sözü anlam ifade etmez.

d. Hanefi alimlerinin sözünün açıklanması: Hanefi alimleri birkaç örneği bu kaideden istisna kılmak için, bu kaide hakkında konuşmuşlardır. Mesela, İslam düşmanı küfrün önderleri için beddua etmek: 'Musa *aleyhisselam* ve Nuh *aleyhisselam* onların küfür üzere ölmesi için beddua etmişti. Bu onların küfür üzere kalmasını istemek gibidir. Demek bunun gibi zahiri küfre rızaymış gibi görünen her suret küfre rıza değildir.'

Ya da bir insan 'ben Müslüman olacağım' diye geldi. Talepte bulunduğunda 'önce gusül al' denildi. Gusül müddetince küfürde kalmasına sebep olundu. Bir nevi rıza gösterilmiş gibi oldu. Burada küfre rıza yoktur.

Hanefi alimleri bu iki örneği zikrederek: 'Bunların zahiri küfre rıza olsa da öyle değildir. 'Küfre rıza küfürdür' kaidesinde dikkatli olmak lazımdır. Bu tafsilata gidilmezse birileri bu yanlışa düşebilir.' demişlerdir. Şimdi dikkatlice düşünürsek:

- Hanefi alimleri Nisa suresi 140. ayeti konuşmuyorlar. Onun delaleti olan 'küfür meclislerinden inkar etmeksizin oturmak' konusu değildir meseleleri. Konuştukları şey; Küfre rıza kaidesinden istisna edilen hususlardır.

- Bu tüm Hanefilerin değil, bazılarının görüşüdür. Ez-Zahire sahibi İmam Ebu Hanife'den: 'Her küfre rıza küfürdür' der.

- Hanefilerin istisna tuttuğu iki örnekle; bir yavruyu, her aşamasında küfrün bulunduğu bir okula göndermenin arasında nasıl bir alaka olabilir?

Bu, alimlerin ihtilaflarını bilecek kadar ilme vakıf olma nimetine nankörlük değil midir? Başlıklar benziyor diye alakasız bir ihtilafı, vakıada yaşanana benziyormuş gibi göstermek ve binlerce insanı fitneye düşürmek nasıl bir vebaldir?

- Hanefiler bu konuda ihtilaf etmiş olsa da (vakıayla alakası olmamasına rağmen) okul ve içindeki meselenin benzerlerini tartışırken bu konuyu gündeme getirmemişlerdir.

Hanefi ulemasından Osmanlı Şeyhu'l-İslam'ı Mustafa Sabri Efendi *rahimehullah*:

'Bir baba namazını kılar, orucunu tutar, Müslümanlık hakkında olumsuz bir şey dinlemeye tahammül edemez, dini yolunda canını esirgemez. Fakat hamur gibi yumuşak ve değişime kabil çocuğunu Avrupa'ya (eğitim amaçlı) gönderip, okun yaydan çıktığı gibi dinden çıkmasına önem vermez. Bu durum aklın alamayacağı bir zıtlıktır. Evladını küfür ve inkar yollarına sevk eden babanın namazının ve diğer ibadetlerinin kendisine faydası yoktur.' [1]

Yaşamış son dönem Hanefi Fukahasından Hafız Ali Reşat (1960'lar):

'Atatürk'ün bir tek ilkesine uyan ve bunları öğreten o öğretmen-

---

1. *Hilafeti Muazzama*

lere gidenlerin namaz kılmalarına, oruç tutmalarına gerek yoktur.' [1]

Eski alimler okulda yapılanlara benzer durumlar hakkında:

'Bir kişi Nevruz günü Mecusilerin toplandığı yere gitse kafir olur. Çünkü bu küfrünü ilan demektir.'

'Bir kimse Nevruz günü, bugüne saygı için müşriklere bir şey hediye etse Allah'a elli yıllık ibadeti zayii olur.' [2] fetvalarını vermişlerdir.

Bu fetvaların doğruluğu veya ictihad hatası olduğunu düşünmeniz önemli değildir. Bunları zikretmemin nedeni, Hanefi Fukahasının 'Küfre rıza küfürdür' kaidesindeki tafsilatlarının konumuzla uzaktan-yakından alakası yoktur. Bizzat okul meselesi veya okulda işlenen cürümlere benzer durumlarda, bu kaidede zikrettikleri tafsilatı dahi zikretmemişlerdir.

Bu açıklamayla 'hakla batılın karıştırılıp, hakkın gizlenmesi' ayetine örnek vermiş olduktan sonra konunun 'tam izahı' babından şu açıklamaları yapmakta fayda görüyoruz.

Tafsilatın Nedeni

"Musa dedi ki: 'Rabbimiz, şüphesiz sen, Firavun'a ve önde gelen çevresine dünya hayatında bir çekicilik (güç, ihtişam) ve mallar verdin. Rabbimiz, senin yolundan saptırmaları için (mi?) Rabbimiz, mallarını yerin dibine geçir ve onların kalplerinin üzerini şiddetle bağla; onlar acı azabı görecekleri zamana kadar iman etmeyecekler.' " [3]

Hanefi Fukahası: Musa *aleyhisselam* Firavun'un küfür üzere

1. *Muhafazakar Gazetesi*
2. *Fıkhu'l Ekber Şerhi, Molla Aliyu'l-Kari, 345*
3. *10/Yunus, 88*

ölmesini istemiştir. Öyleyse her küfre rıza küfür değildir. Bunun gibi durumlar, bu kaidenin kapsamında değerlendirilmemelidir. Bu düşünce ile kaidede tafsilata gitmişlerdir.

Abdullah b. Ebi Serh mürted olup Mekke'ye kaçtı. Allah Rasûlü'ne, sahabeye dil uzatıp, onları hicvediyordu. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Onu Kabe örtüsüne sarılı bulsanız da öldürün" diye emretti. Fetih günü Osman radıyallahu anh onu arkasında getirdi. Allah Rasûlü'nden *sallallahu aleyhi ve sellem* onu bağışlamasını istedi. Üç defa talebini tekrarladı. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* cevap vermedi. Üçüncüde elini uzattı ve "Kabul ettim", İbni Ebi Serh meclisten ayrılınca sahabeye dönerek: "İçinizden üç defa elini tutmadığım bir adamı öldürecek kadar akıllı kimse yok muydu?" diyerek sitemde bulundu. "Keşke bir işarette bulunsaydın" dediler. Allah Rasûlü: "Hiçbir Peygambere hain göz yakışmaz' dedi."

Bu kıssadan anlaşılan: Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* onun küfür üzere kalmasını istemiştir.

Bu ve benzeri örnekleri istisna kılmak için Hanefi Fukahası tafsilata gitmiştir.

Bu iki örnek dikkatlice incelendiğinde konu daha iyi anlaşılacak ve iki vakıanın da 'Küfre rıza küfürdür' kaidesiyle alakasının olmadığı netleşecektir.

Musa'nın *aleyhisselam* bu talebi bilgiye dayalıdır. Allah, ona Firavun'un helak olacağını, küfür üzere öleceğini haber vermiştir. Davetin ilk aşamasında Firavun'a:

"Andolsun, biz Musa'ya apaçık dokuz ayet (mucize) vermiştik; işte İsrailoğulları'na sor; onlara geldiği zaman Firavun ona: 'Gerçekten ben seni büyülenmiş sanıyorum' demişti. O da: 'Andolsun,

bunları görülecek belgeler olarak göklerin ve yerin Rabbinden başkasının indirmediğini sen de bilmişsin; gerçekten ben de seni yıkılmış-harap olmuş sanıyorum' demişti." [1]

Ayet açıktır. Firavun'un helak olacağı davetin en başından bellidir. İster bu Musa'ya *aleyhisselam* bildirilmiş olsun, ister o zannını dillendirdiğinde Allah *subhanehu ve teâlâ* ona müdahale etmeyip ikrar etmiş olsun fark etmez. Küfür üzere olup, helak olacağı belli bir insana beddua etmenin 'Küfre rıza kaidesi' ile ne alakası olabilir?

Örneğin, Uhud gününde Allah Rasûlü'nün dişi kırılmış, yüzü yaralanmıştı. Bu manzara karşısında 'Rasûllerinin başını yaran bir kavim nasıl felah bulur ki?' diye serzenişte bulundu. Allah *subhanehu ve teâlâ* onu hemen uyardı ve bu sözün yanlış olduğunu ifade eden şu ayetleri indirdi:

"(Allah'ın) Onların tevbelerini kabul etmesi veya zalim olduklarından dolayı azaplandırması işinden sana bir şey (sorumluluk ve görev) yoktur." [2]

Gerçekten Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* böyle dediği insanlar Mekke fethinde Müslüman oldular. Ve Allah onları tevbeye muvaffak kıldı. Musa'nın *aleyhisselam* bu talebi yanlış olsaydı o da uyarılırdı. Uyarılmaması, bunun ona bildirildiğini veya zannının ikrar edildiğini, onun da *aleyhisselam* bunu anladığını gösterir.

Abdullah İbni Ebi Serh'e gelince: İslam'da mürted iki kısımdır.

Mücerred Riddet: Kişinin İslam'dan sonra küfre dönmesidir. Bunlar tevbe ederse tevbeleri kabul edilir.

1. *17/İsra, 101-102*
2. *3/Âli İmran, 128*

Muğallaz Riddet: Mürted olduktan sonra küfürde azgınlaşmaktır. Bu sürekli din değiştirmek suretiyle olabileceği gibi, mürted olduktan sonra Müslümanlarla savaşmak, onları dil ile hicvetmek gibi küfrüne küfür katıp azgınlaşmakla da olur.

"Doğrusu, imanlarından sonra inkar edenler, sonra inkarlarını arttıranlar; bunların tevbeleri kesinlikle kabul edilmez. İşte bunlar, sapıkların ta kendileridir." [1]

"Gerçek şu, iman edip sonra inkara sapanlar, sonra yine iman edip sonra inkara sapanlar sonra da inkarları artanlar Allah onları bağışlayacak değildir, onları doğru yola da iletecek değildir." [2]

Bu insanların tevbesi kabul edilmeyebilir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* İbni Ebi Serh'in riddeti muğallaz olduğundan tevbesini kabul etmek istememiştir.

Acaba bu örnekler ve buna bağlı olarak bazı alimlerin tafsilata gitmesiyle, körpe yavruları, fıtratlarında olan tevhidi bozmak ve her türlü şirke bulaştırma arasındaki alaka nedir?

Derlerse:

'Bizler bunların varlığını kabul ediyoruz. Ancak o ortamlarda bulunurken, kalbimizle buğz ediyoruz. Bu konuda hadis vardır. Allah Rasûlü: "Sizden kim bir münkeri görürse onu eliyle değiştirsin, buna gücü yetmezse diliyle değiştirsin. Buna da gücü yetmeyen kalbinden buğz etsin, bu imanın en zayıf noktasıdır." [3]

İmanın en zayıf hali de olsa, hadis bizler için imanı ispat ediyor. Kimse bizleri küfürle itham edemez.'

1. *3/Âli İmran, 90*
2. *4/Nisa, 137*
3. *Müslim*

Deriz ki:

Bu meseleye Nisa suresi 140. ayet kapsamında değinmiştik. Şu kat'iyyen bilinmelidir ki: Kalbî/İçsel mazeretlerin dünya hükmünde geçerliliği yoktur. Bunun tek istisnası ikrahtır. İkrah halinde, kişinin zahirinde küfür olmasına rağmen kalbin imanla dopdolu olması yeterlidir.

"Kim imanından sonra Allah'a (karşı) inkara sapıp da, -kalbi imanla tatmin bulmuş olduğu halde baskı altında zorlanan hariç- inkara göğüs açarsa, işte onların üstünde Allah'tan bir gazap vardır ve büyük azap onlarındır." [1]

Zaten küfür noktasında sadece ikrahın istisna tutulması, bunun dışındaki durumları kapsamadığını gösterir.

Kalbi durumların (buğz gibi) geçerliliğine sadece alemlerin Rabbi olan Allah *subhanehu ve teâlâ* karar verir. Bizlerin ise bunu bilme lüksü yoktur. Allah Rasûlü yaşarken benzer hadiseler olmuştur. Allah vahiyle sahabeyi doğrulamıştı. İçindekinin zahirinin aksine olduğunu söyleyen Hatıp İbni Ebi Beltea'yı vahiy doğrulamış, Allah Rasûlü onu tekfir etmemişti. Bunun yanında yeminler ederek kendilerini savunan münafıkların içlerindekinin farklı olduğunu yine vahiy bildirmişti. İki zıt tablo... Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* vefat edince sahabe bu noktayı açıklığa kavuşturmak istedi. Kalbî olan durumların sadece Allah Rasûlü yaşarken geçerli olduğunu, vahiy indiği için kalplerine ve esrarına muttali olan Allah'ın buna karar vereceğini, vahiy kesildikten sonra bunun geçerli olmayacağını ilan ettiler.

Ömer *radıyallahu anh* halifeliği döneminde hutbeye çıktı ve şöyle dedi:

'İnsanlar Allah Rasûlü döneminde vahiyle yargılanırdı. Muhak-

1. *16/Nahl, 106*

kak vahiy kesildi (Allah Rasûlü'nün ölümüyle). Biz, sizleri açığa çıkan amellerinizle yargılarız. Kim bize güzellik izhar ederse, ona güvenir ve kendimize yakınlaştırırız. Onun içinde olan bizi ilgilendirmez. Onu hesaba çekecek olan (içinde olandan dolayı) Allah'tır. Kim de bize kötülük izhar ederse, ona güvenmez ve onu tasdik etmeyiz velev içinde olanın güzellik olduğunu söylese de.' [1]

Sahabe ölçüyü koymuştur. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* vefatı ve vahyin kesilmesiyle kalbî/içsel iddialar geçerliliğini yitirmiştir. Buna hükmedecek Allah'tır. Bizlere düşen zahirle ve insanların amelleriyle hükmetmektir.

Ayrıca hadiste zikredilen "kalple buğz", belli merhaleler yaşandıktan sonra geçerli olan bir durumdur. Öncesinde iki merhale olan 'el ve dil ile karşı koyma' zikredilmiştir.

Bugün bu cürmü işleyenler el ve dil aşamasında ne yapıp aciz kaldılar da kalp boyutuna geçtiler?

İslam bir şeyi "güç yetirmeye" bağlamışsa, bunun takdirini heva ve hevese bırakmamıştır. Her 'gücüm yetmiyor' diyenin iddiası geçerli değildir. Mesela, cihad etme, emirlere itaat vs. güç yetirilmeye bağlanmıştır. Ancak gücüm yetmiyor bahanesiyle geri kalanlara "münafık" denmiştir. Çünkü bu insanlar 'canım istemiyor', 'dünya lezzetleri', 'egoist ve bireysel yaşam bana daha sevimli ve rahat geliyor' düşünceleriyle, güç yetirmeyi karıştırmıştır. İslam'ın bu ve benzerlerine yaklaşımını öğrenmek isteyenler, Tevbe Suresi'ni bu açıdan bir daha okumalıdır.

Bugün kalbinden buğz iddiasında olanların durumu da böyledir. Onlara deriz ki: 'Bu iddianız kıyamette geçerli olacaktır. Allah *subhanehu ve teâlâ* içinizdekini açığa çıkaracak sonra doğruluğuna veya yalan olmasına hükmedecektir. Şunu bilin ki: sizin

1. *Buhari*

bu cürmü işlemeniz, rızık endişesi, toplumda adam yerine konma, okuma-yazma öğrenme, dünyalık çıkarlarsa kalbî iddianız yüzünüze çarpılacaktır. Dünya hükmüne gelince bunun hiçbir geçerliliği yoktur. İslam alimleri bu noktada bir açıklama yapmışlardır: 'Kalbî buğz ve susma, münkerle isteği dışında karşılaşan insanlar için geçerlidir. Çünkü ona vazife olan, değiştiremediği münker ve münkerin işlendiği ortamdan uzak durmasıdır.'

Rızık endişesi ve dalkavukluk amacıyla sultanların saraylarına giden saray mollaları vardı. Bunlar birçok münkeri görüyor, sultanın gazabından çekindikleri için sükût ediyorlardı. İnsanlar sorduğunda hadis zikredip, kalplerinden buğz ettiklerini söylüyorlardı... İmam Gazali *rahimehullah* İhya-ı Ulumud'din'de bu konuya değinmiştir:

'...Sükût etmeye gelince: Zalim sultanların huzuruna giren, onların meclislerindeki ipekli sergiler, gümüş kaplar, kendilerinin ve hizmetçilerinin sırtında haram olan ipekli elbiseler görecektir. Halbuki herhangi bir Müslüman, haram bir şeyi gördüğünde sükût edip itiraz etmezse, o haramda ortak olur... Eğer derse: 'Nefsinden korktuğu için susmakla mazur olur mu?'

Cevap olarak deriz ki: Senin bu sözlerin haktır. Fakat adamın da herhangi bir zaruret olmadığı halde, nefsini mubah olmayan bir şeyi yapmaya zorlama hakkı yoktur. Zira kişi o ortama girip, o münkerleri görmeseydi onlardan sorumlu olmazdı... Yeri gelmişken söylemek isterim: Herhangi bir yerde gayrı-meşru bir şeyin olduğunu bile bile ve onu değiştirmesi mümkün değilse oraya gitmek caiz değildir... [1]

Şayet Derlerse:

'Bugün kafirler çok güçlüdür. Teknoloji onların elindedir. Müslümanlar da güçlü olmalıdır. Çünkü mücadele için güç dengesi şarttır. Bu güç ve imkana ulaşmanın yolu okullardır. Hem Müslümanlar geri mi kalsın?'

1. *İhya, 2/342*

Deriz ki:

Allah sizlere hidayet versin. Tarihin hangi evresinde kafirlerle-Müslümanlar arasında güç dengesi olmuştur? Ne zaman Müslümanlar onların yarı gücüne ulaşmıştır? Yoksa Allah'ın değişmez sünnetlerini siz mi değiştireceksiniz?

Şunu bilin ki güç, kuvvet Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* elindedir. Ve yardım ancak O'nun katındadır. Ve buna ulaşmanın tek yolu sabır ve takvadır.

"Andolsun, siz güçsüz iken Allah size Bedir'de yardımıyla zafer verdi. Şu halde Allah'tan sakının, O'na şükredebilesiniz. Sen mü'minlere: 'Rabbinizin size meleklerden indirilmiş üç bin kişiyle yardım-iletmesi size yetmez mi?' diyordun. Evet, eğer sabrederseniz, sakınırsanız ve onlar da aniden üstünüze çullanıverirlerse, Rabbiniz size meleklerden nişanlı beş bin kişiyle yardım ulaştıracaktır. Allah bunu (yardımı) size ancak bir müjde olsun ve kalpleriniz bununla tatmin bulsun diye yaptı. 'Yardım ve zafer (nusret)' ancak üstün ve güçlü, hüküm ve hikmet sahibi olan Allah'ın katındandır." [1]

"Ve onların içinden, sabrettikleri zaman emrimizle doğru yola iletip-yönelten önderler kıldık; onlar bizim ayetlerimize kesin bilgiyle inanıyorlardı." [2]

Evet, yardımın sebebi sabır ve takvadır. Yani Allah'ın emirlerine riayet etmek, O'nun nehyettiklerinden sakınmaktır. Bununla beraber sabırlı olmaktır. Küfrün dayattığı vakıaya karşı dişini sıkmak ve istikametten ayrılmamaktır. İkisi de (sabır ve takva) dayatmalara karşı dik durmayı sağlayan dinamiklerdir. Özellikle Müslümanların mustazaf olduğu (vakıamız gibi) dönemlerde istikamet üzerinde

1. *3/Âli İmran, 123-126*
2. *32/Secde, 24*

sebat etmek, bozmadan emanete sahip çıkmak çok zordur. Ancak seçkin insanlar bu konuda dik durabilir.

Şayet, amacınız Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dini için mücadele etmekse, bunun yolu yasakları çiğnemek, her baskıda istikametten ayrılmak değildir. Derdi ve amacı Allah için mücadele etmek olan sahabelere bakalım. Onlar neyle mücadele ettiler?

Bedir gazvesini bir daha okuyalım... Mute'yi... Tebuk'u... Her iki taife arasında sayı bakımından aklın almadığı uçurumlar vardı. Ama Allah sabırları ve takvalarından dolayı onlara yardım ediyordu.

Oysa o günün güç ölçüsü sayılan, silah üretimine, şiire, felsefeye, Roma'nın sanatına, sihir ve kehanete sahip değillerdi. Daha ötesi çoğu okuma-yazma dahi bilmiyordu. Ümmi bir Rasûl'ün *sallallahu aleyhi ve sellem* komutasında ümmi bir ümmettiler. Ancak izzet ve zafer onların vasfıydı. Bedir gününde, esirleri, Müslümanlara okuma-yazma öğretme karşılığında serbest bırakıyorlardı. Onlar dinlerinden taviz vererek Allah'ın yasak kıldıklarını çiğnememişlerdi. Allah *subhanehu ve teâlâ* gücü onlara nasip ettiği gibi, güç sahiplerinin imkanlarını da onların ayakları altına sermişti.

Dünyada sosyal, ekonomik, askeri ve siyasi anlamda süper güç olan iki devlet, otuz yıl içinde onlara boyun eğmişti. Hem de tüm imkanları ve güçleriyle beraber...

İşte vahyin güç ölçüsü, işte pratik vakıa... Peki gücün kafirlere benzemek ve onların sahip olduklarına sahip olmak olduğunu kim söyledi sizlere?!

Acaba hayat ölçülerinizi belirleyen 'sadece araç olarak' kullandığınızı iddia ettiğiniz okullar olmasın? Çünkü savaş-

lar ve mücadeleler anlatılırken güç ve zafer ölçüsünü bu noktaya bağlayan müfredatlardır.

Bugün sizin iddianızla bu mabedleri imar eden binlerce insan var. Ne yapıyorlar? İlginç değil mi? Bir kısım mücadele edilesi tağutların hayat nizamını ve programlarını icra etmekle meşgul okumuş bürokratlar... Bir kısmıysa mücadele adı altında demokratik tepkilerini ortaya koyuyorlar. Kalan da onların koyduğu hayat ölçüsüne göre iş-yemek-yatak odası-lavabo arasında ömür tüketiyor. Dünyada sahabe misali onlara kafa tutan ve onlara diz çöktüren Müslüman toplumlara bakın. Onlar ancak bu okulların encas müfredatına[1] tabi olmayanlardır.

Sormak lazım sizlere... Bir iddianız var... Ve bu iddianızı, ne vahiy ne tarih ne de vakıa doğruluyor. Bilakis hem teori hem de pratik olarak yalanlıyor. Hâla devam edecek misiniz bu iddianıza?

Bir başka sorum daha var! İslam adına okuyan bu insanlar nerede? Mücadelenin yaşandığı ortamlarda bu insanları hiç göremedik. Her fırsatta 'hizmet' için okuduğunu iddia edenler, hangi cephede tedavi yapıyorlar?!

Müslümanların çocuklarına bedava hizmet mi veriyorlar?! Fakir Müslümanlara karşılıksız eğitim verip, tedavi edip, maddi yardımda mı bulunuyorlar?

Evet, istisnai şahsiyetler vardır. Zaten onlar da çocuklarını bu mabedlerden uzak tutan Müslümanlardır.

"Hiç şüphesiz, bunda, kalbi olan ya da bir şahid olarak kulak veren kimse için elbette bir öğüt (zikir) vardır." [2]

1. *necis müfredat*
2. *50/Kaf, 37*

Derlerse:

'Bu çocukların okuma-yazma öğrenmesi gerekir. Dinlerini öğrenmeleri için en azından bu kadarı gereklidir.'

Deriz ki:

Bu sizin sorumluluğunuzdadır. Anne-baba olarak onlarla ilgilenmek, buluğ çağına kadar dini ve dünyevi ihtiyaçlarında onlara yardımcı olmak, sizin vazifenizdir.

Müslüman olmak için okuma-yazma şart değildir. Yeryüzünün en seçkin topluluğu (sahabeler) okuma-yazma bilmiyordu. Bu onların İslam'a girmesine engel olmadığı gibi, hidayet imamı olmalarına da engel teşkil etmedi. Evet, okuma-yazma bilmek faydalıdır. Ancak kulluğun esası için şart değildir. Farkındaysanız bir iddianızda daha, vahyin değil bu müfredatların ölçüsüyle hareket ettiniz.

Derlerse:

'Okul okumayan çocukların psikolojisi bozuluyor. Sosyal ortamdan uzak kaldığı için kişilik bozuklukları yaşıyor.'

Deriz ki:

Allah'tan korkunuz. İnsan psikolojisinin en bereketli ilacı doğruluk ve dengeli ortamdır. En zararlı ve bozucu şey yalan/ikiyüzlülük ve aşırı uçların yaşandığı ortamlardır. Bu hem karakteri hem de kişiliği olumsuz yönde etkiler.

Örneğin, bir pedagoga veya psikoloğa gidin, deyin ki: 'Biz çocuğumuzu bir ortama yolluyoruz. Tüm değerlerimiz çatışıyor. Onlarda iyi olan bizde kötü, onların kahramanlık dediği bizde haddi aşma, onların güzel dediği bizde çirkin, onların modern dediği bizde ilkel ve cahiliye...'

Sonra bakın bakalım pedagog veya uzman sizinle mi,

çocuğunuzla mı ilgileniyor? Emin olun bu ucube davranış biçiminizden dolayı, psikolojik olarak ilgilenilmeye sizin muhtaç olduğunuza kanaat getirecektir.

Ve size psikolojinin A, B, C'si olan şu bilgiyi verecektir: 'İnanılan ile yapılan çelişiyorsa, ya inancın ya da davranışın değiştirilmesi şarttır. Aksi halde travma kaçınılmazdır.'

Yani siz bilim ve psikoloji müptelalarına şunu diyeceklerdir: 'Ya inandığınız esasları değiştirin, şirk, tağut, tevhid, dostluk-düşmanlık inancına dair sisteminizi değiştirin. Ya da davranışınız olan cürmü değiştirin.'

Asıl bu çocukları yalan/ikiyüzlülük/inandığı gibi yaşamama yüküyle karşı karşıya bıraktığınız için onların psikolojisini bozanlar sizlersiniz.

Bu ortamlara dair yapılan araştırmaları da okumanızı tavsiye ederiz. İnsan kişilik ve karakterini belirleyen hiçbir duygu bu ortamlarda dengeli gelişmiyor. Ya aşırı ve zamansız ilerleme ya da yeterince doyurulmama şeklinde onarılmaz yaralara sebep oluyor.

Hem ABD ve Avrupa'da (sizlerin uğruna dininizi feda ettiğiniz hayat standartlarına sahip olanlar) çocuklar sizin gerekçelerinizle okullara yollanmıyor. Vahye ait olmayan indî ölçüler böyledir işte. Bir yerde secde edilir, bir yerde helva diye yenir. Aynı hayatı ve imkânları arzulayan iki toplum var. Biri: 'Çocuğumun kişilik ve karakteri bozuluyor' diye okula yollamıyor, evde özel eğitim veriyor. Onun ölçüleriyle aydınlanmış(!) başka bir toplum: 'Çocuğun kişilik ve karakteri evde bozuluyor' diye, çocuğu okula yolluyor.

Derlerse:

'İş imkanları için okullar şarttır. İnsanların maişetlerini karşılamaları için çalışmaları gerekiyor, bu da okullardan geçiyor. Öyle ki basit birçok ihtiyaç dahi okumaya bağlıdır.'

Deriz ki:

Bu meseleye 'rızk endişesi' deseniz daha iyi anlaşılır. Biz de bunu anlatıyoruz. Tüm ölçülerinizin gayri-İslami olduğunu ve sizleri bu hale getirmiş sistemin, çocuklar üzerindeki tahribatlarını düşünemiyoruz bile.

Rızık Allah'ın yanındadır... Onun ölçüsünü belirleyen Allah'tır. Rızık için çalışmak ibadettir. Ancak haram olan hiçbir yol, rızık elde etmeye aracı olamaz. Zaten sizlerin söylemeye çekindiğiniz durum daha farklıdır. Sizler yaşamak için gerekli olan rızkı değil, kafirlerin ölçüsünde ve onların standartlarında yaşamak için gerekli olan rızıktan söz ediyorsunuz.

Bakın yaratılış gayesi ve rızık endişesi arasında nasıl bir bağ vardır:

"Ben, cinleri ve insanları yalnızca bana ibadet etsinler diye yarattım. Ben, onlardan bir rızık istemiyorum ve onların beni doyurup-beslemelerini de istemiyorum. Hiç şüphesiz, rızık veren O, metin kuvvet sahibi olan Allah'tır." [1]

İnsanlar iki kısımdır. Birinci kısım gayesi Allah'a kulluk olanlardır. Bunu asıl bilip, bunun dışındaki her şeyi bunun aracısı görürler... Bir diğer grup da rızık endişesi ile yaşayanlardır. Onlar da rızkı ve rızkın teminini asıl bilip her şeyi buna aracı görürler. İki zümrenin arasındaki fark tercihlerde açığa çıkar. Birinci grup -muvahhid - hayatında bulunan her şeye 'kulluk' ölçüsüyle bakar. Kendi-

1. *51/Zariyat, 56-58*

siyle Rabbi'ne kulluk edebiliyorsa o aracı meşru sayar ve Ubudiyyet bilinciyle yapar. İkisi çatıştığında hiç tereddüt etmeden 'kulluğu' seçer.

İkinci grup da böyledir... 'Rızık' asıl gayedir. Allah için kendince belirlediği 'kulluk', rızkına mani oluyorsa hiç tereddüt etmeden bu ameli terk eder. Çünkü asıl olan 'rızık' elde etmektir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu noktada kullarını uyarıyor. 'Er-Rezzak benim. Siz kulluğunuzu yapın...' diye...

Bu, tüm insanların uyarıldığı bir mesele olduğu gibi, Allah Rasûlü'nün hususi uyarıldığı ve onun *sallallahu aleyhi ve sellem* şahsında bizlerin de umumi olarak uyarıldığımız bir meseledir.

"Onlardan bazı gruplara, kendilerini denemek için yararlandırdığımız dünya hayatının süsüne gözünü dikme. Senin Rabb'inin rızkı daha hayırlı ve daha süreklidir. Ehline (ümmetine) namazı emret ve onda kararlı davran. Biz senden rızık istemiyoruz, biz sana rızık veriyoruz. Sonuç da takvanındır." [1]

Allah Rasûlü bizlere hitaben:

"Rızkınızın yavaşlaması (azlığı) sizleri onu haram yolla elde etmeye sevk etmesin. Allah'ın yanında olanlar ancak O'na itaatle elde edilir." buyurmuştur.

Bu yol, yol değildir. Dünyevi çıkarlar, Allah'ın garanti altına aldığı rızık vb. şeyler için, dinin özünden olan temeller feda edilmez. Böyle bir çocuğun dinine vereceği kıymet de ancak bu kadar olur. Anne-babasından pratik olarak aldığı eğitimle, dini ve çıkarı her çatıştığında, dini-

1. *20/Taha, 131-132*

ni feda eder. Bu noktada öğretmeni anne-babasıdır. Belki de bu nokta iyi düşünüldüğünde 'İslam için okuyan ama hayata atılınca İslam'ı da bir kenara atan' nesillerin sırrı çözülür. Anlamamakta direnenler için:

"Allah'a verdikleri sözü, onu kesin olarak onayladıktan sonra bozanlar, Allah'ın ulaştırılmasını emrettiği şeyi kesip-koparanlar ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlar; işte onlar, lanet onlar içindir ve yurdun kötü olanı da onlar içindir. Allah dilediğine rızkı genişletir-yayar ve daraltır da. Onlar ise dünya hayatına sevindiler. Oysaki dünya hayatı, ahirette (ki sınırsız mutluluk yanında geçici) bir meta'dan başkası değildir." [1]

Allah'a *subhanehu ve teâlâ*, verdikleri sözü bozanlara, Allah'ın bu gerçeği hatırlatması manidardır. Çünkü Allah'ın emirlerinden insanları alıkoyup, yasaklarına düşüren bu hakikatten gafil olmalarıdır. Kur'an'da bu gerçeğe vurgu yapan ayetlerin, bu ve benzeri manaların siyakında sunulması dikkate değerdir.[2]

İlgili ayetlerin hemen hepsi Allah'ın isteklerinden yüz çeviren, başka şeylere yönelen, O'nun *subhanehu ve teâlâ* dışında dostlar edinen, zorda O'na *subhanehu ve teâlâ,* rahatlıkta putlara yönelenlere hitaptır. Onları Allah'tan alıkoyanın bu manada yaşadıkları problemler olduğunu anlıyoruz. Günümüzde de durum aynıdır. Sadece Allah'ı birleyip, tağutlardan ictinap edeceğine dair Allah'a söz veren insanlar, rızık endişesi dolayısıyla sözlerini bozuyorlar.

Şayet Derlerse:

'Bizler bu mekânlarda olan şirkleri biliyoruz. Ancak buraları bırakıp kaçmak yerine, buralarda bulunup mücadele etmeliyiz. Ço-

---

1. *13/Ra'd, 25-26*
2. *Bkz. (17/İsra, 30), (28/Kasas, 82), (30/Rum, 37), (34/Sebe, 36 ve 39), (39/Zümer, 52), (42/Şura, 12)*

cuklarımız temelde mücadele ruhuyla yetişmelidirler. Hem Musa *aleyhisselam* Firavun'un sarayında bürüyüp, karşısına dikilmedi mi?'

Deriz ki:

Bu iddialarınız gerçekten ilginçtir. Sizler toplum baskılarına ve onların dayattığı hayat ölçülerine karşı duramıyor, altında eziliyorsunuz. Ya onların tepki vermeleri ya da 'yaşamak için gereklidir' dedikleri dünyevi maslahatları kaybetmek korkusuyla Rabbi'nizin emanetine hıyanet ediyorsunuz. Allah adına söyleyin! Kendinizin yapamadığı şeyi bu çocuklardan beklemek ne kadar normaldir? Sizin yapamadığınız mücadeleyi, bu körpe yavrular nasıl yapsın? Sizler Rabbi'nin buyruklarına aykırı durumlar karşısında istikamet üzere kalıp 'Biz Müslümanız, sizleri ve Allah'ın dışında ibadet ettiklerinizi terk edip, Allah'a hicret ediyoruz' diyememişsiniz. Bunu gün içinde onlarca defa yaşayan bu çocuklar mı yapacak?

Buralarda çocuklar mücadeleyi değil, ikiyüzlülüğü öğreniyor. Mücadelede ilk basamak dürüst olmaktır. Kendi değer ve inançlarına karşı dürüst olmayanların, başkalarına verecek bir şeyleri yoktur.

Mücadele etmek istiyorsanız o mekanları onların fiillerine iştirak etmeden Allah Rasûlü'nün yaptığı gibi davet alanlarına çevirin. Allah Rasûlü ve sahabe davet yapıyordu. Onların meclislerine gidiyor hakkı anlatıyorlardı. Bunu, onlarla aynı ibadetleri yaparak değil, dışardan yapıyorlardı.

Musa *aleyhisselam* için Allah *subhanehu ve teâlâ*:

"... Ve ben tarafımdan senin üzerine bir muhabbet bıraktım, benim gözetimimde yetişesin diye." [1] buyurmuştur.

1. *20/Taha, 39*

Allah, Musa'yı *aleyhisselam* kendi gözetiminde büyüttü. Aynı 'özel koruma' sizin çocuklarınız için de geçerliyse hiç durmayın çocuğu bir sandık içinde denize bırakın. Emin olun Allah *subhanehu ve teâlâ* onu koruyup en güzel şekilde yetişmesini sağlayacaktır. Çünkü Musa *aleyhisselam* Firavun'un sarayına girmeden önce, bu hitapla Nil nehrine bırakılmıştı. Şayet bu kitaba güvenip çocukları bırakamayacaksanız o zaman bu mabedlere de bırakmayınız!

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri muhafaza etsin. Bu konuda haktan sapanları hakka hidayet etsin. Onları bu şirkten tevbeye muvaffak kılsın. Şeytanın onlara vahyettiği ve hak ölçüsünde güneş karşısında buz misali şüphelerin fitnesinden onları kurtarsın. Allahumme Amin.

Mekke Şirk Toplumunun Kör Cehaletinden 21. Yüzyılın Diplomalı Cahillerine

Enes Yelgün

Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a, salat ve selam O'nun Rasûlüne olsun.

İnsanoğlu bu dünyaya, hiçbir bilgiye sahip olmadan gelir. Yani yaratıldığı an itibari ile cahildir. Gözlerini aralayıp bazı şeyleri algılamaya başladığı ana kadar bu hal devam eder.

"Allah sizi analarınızın karınlarından, hiçbir şey bilmediğiniz bir halde çıkardı. Şükredesiniz diye de size kulaklar, gözler, gönüller verdi." [1]

İnsanın cahilliği bir kez de Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* emanetini yüklenmeyi kabul ettiğinde ortaya çıkar ve yaratan tarafından tescillenmiş olur!

"Biz emaneti göklerle, yere ve dağlara arz ettik de onlar onu yüklenmek istemediler. Bundan endişeye düştüler. Ama onu insan

1. *16/Nahl, 78*

yüklendi. Çünkü o, çok zalim ve çok cahildir." [1]

Evet! İnsan hem başlangıç itibari ile hem de kendi kapasitesini bilmeden, kaldıramayacağı bir yükü omuzlamaya talip olması nedeniyle cahildir. Eğer emredilen şekilde hayatını sürdürmezse ve Allah'ın rahmeti onun üzerinde süreklilik arz etmezse muhakkak zalimlerden olur.

İşte bu merhametin ilk tecellisi Ademoğlu'nun emaneti yüklenebilecek bir donanıma sahip olarak yaratılmasıyla kendini gösterir.

Allah *subhanehu ve teâlâ*, gözler, kulaklar ve benzeri organlarla, akıl, kalp ve daha başka nice nimetleri vermiştir ona. Bunlarla beraber kilit öneme sahip bir iradeye sahiptir insan. İradesini, çabasını nefsinin istekleri doğrultusunda kullanırsa, normal şartlarda kendisini Firdevs cennetlerine vâris kılacak olan bu nimetler, bir anda farklılaşır. Artık onlar insanın ateşini alevlendiren bir araca dönüşüvermişlerdir.

İşte hali bu olan insan, cahil olarak doğmuştur ve durumunda değişikliğe gitmezse cahil olarak ölecektir.

Peki ya beşer, iradesini Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* razı olacağı şekilde sağlamlaştırırsa ne olur? İşte o zaman cehalet elbisesini üzerinden sıyırır. Allah'ın övdüğü, Rabbini hakkıyla tanıdığı için ondan en güzel şekilde korkan 'alimler' sınıfına dahil olur.

"Kulları arasında Allah'tan ancak alimler korkar." [2]

Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* vahiy gelmeden önceki

1. *33/Ahzab, 72*
2. *35/Fatır, 28*

halini Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle vasfediyor:

"Sen kitabın da imanın da ne olduğunu bilmezdin." [1]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* risalet öncesinde putlara tapmaktan beri olsa da nasıl bir ilaha ibadet etmesi gerektiği hususunda cahildi. Bir arayış içerisinde idi. Bu durum en temiz bilgi kaynağı olan vahiyle besleninceye kadar sürdü. İşte o zaman ağzından şu sözler dökülebildi:

"Muhakkak ki ben sizin Allah'ı en iyi bileniniz ve ondan en çok korkanınızım." [2]

Cahil, Okuma-Yazması Olmayan Mıdır?

Vahiyle beslenmeyen toplumlarda sadece ahlaki, siyasi ve itikadi kargaşa yoktur. Aynı zamanda kavram kargaşası da vardır. Konumuzun temelini oluşturduğu için 'cahil', 'cehalet' kavramları üzerinden örneklendirelim. Acaba şirk toplumları bu kelimelere ne manalar yüklüyor? Bunun karşısında vahiy ne diyor? Allah ve Rasûlü kime 'cahil', neye 'cehalet' diyor?

Soruları ilk başta şirk toplumlarına yöneltelim. Alacağımız yanıt, giyimleri, dinleri, yaşadıkları tarih ve coğrafya, kültür seviyeleri ne kadar farklı olursa olsun bütün küfür milletlerinde hemen hemen aynıdır.

Bu toplulukların hepsi yaşadıkları dönemde dünyevi manada bilgi birikimini ifade eden ne varsa, onun yokluğunu cehalet olarak tanımlarlar.

Mesela, Mekke toplumunda hitabeti düzgün olmak, güzel şiir söyleyebilmek, toplumsal sorunlara çabuk çö-

1. *42/Şura, 52*
2. *Müslim*

züm bulabilmek, kabileyi iyi idare edebilmek, ticarette ne şekilde olursa olsun sürekli kazanç elde edebilmek, okuma-yazma bilmek vb. vasıflar insanı 'cahil' olmaktan kurtarıyordu.

Bu meziyetlere sahip olmayan köleler, kadınlar veya ayak takımı olarak görülen ve üst tabaka tarafından çok da önemsenmeyen meslekleri yapanlar ise cahillerdi, akıllarında noksanlık, anlayışlarında kıtlık vardı.

Elbette bu ithamlardan en büyük payı, Peygamberlere tabii olan müminler alıyordu:

"Bunun üzerine kavminden kafirlerin ileri gelenleri (Nuh'a) dediler ki: Biz seni ancak kendimiz gibi bir insan olduğunu görüyoruz. Ve içimizden ancak ayak takımı kimselerin işin başından, düşünmeden sana tabii olduklarını görüyoruz. Sizin bize karşı üstün bir tarafınızı da görmüyoruz. Hatta biz sizi yalancı sayıyoruz." [1]

"Ayetlerimiz onlara açık açık okunduğunda kafirler müminlere derler ki: 'Bu iki kesimden (müminler ile kafirlerden) hangisinin makam, mevkisi daha hayırlı, oturup kalktığı kimseleri daha iyidir. Halbuki bunlardan önce hem malı mülkü itibari ile hem de görünüşü itibari ile onlardan daha üstün olan nice nesilleri helak etmiş bulunuyoruz." [2]

Bu şirk toplumlarının cehaleti o kadar koyudur ki, bilginin asıl kaynağı olan vahiyle beslenen Nebilere dahi aynı yakıştırmaları yapma cüretinde bulunabilmişlerdi:

"Kavminin ileri gelenlerinden kafir olanlar da (Nuh'a): 'Biz senin aklında bir noksanlık görüyoruz ve gerçekten biz seni yalancılardan sayıyoruz' dediler." [3]

1. *11/Hud, 27*
2. *19/Meryem, 73-74*
3. *7/Araf, 66*

Peki yaşadığımız şirk toplumunun cehaletten, bilgisizlikten anladığı şey eski devirlerde yaşamış ve itikad bakımından kardeşleri olanlardan farklı mı? İnsanlar 'cahil adam' deyince neyi kastediyor? Bu sıfat duyulduğunda zihinlerde canlanan ilk şeyler neler?

Hemen sıralayalım: Okuma-yazması olmayan, diploma sahibi olamayıp, onların ifadesi ile 'bir baltaya sap olamamış', iş hayatında dikiş tutturamayan kimseler... Kırsalda yaşadığı için şehir yaşantısından habersiz olan, genellikle eğitim kurumları ve medya aracılığı ile toplum içerisine sokulmaya çalışılan hayat tarzına adapte olmakta zorlananlar... Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinini, yaşadıkları rejimin işine gelecek şekle sokan **ilim ehli kılıklı sahtekarlardan** değil de, ayet ve hadislerden öğrenmeye çalışan sayıları çok az olan bir zümre...

Elbette cehaleti böyle tanımlayan bir toplum için artık bu hali ortadan kaldıracak her yol mübah görülür. Hatta kimilerine göre vaciptir bile!

Öyle ya çocuklarının tornacı ya da çırak olması mı, diploma sahibi olması mı iyi?

Artık körpecik beyinler, rejimin dini ve 'Her şey dünyadaki hayat içindir' ideolojisi enjekte edilmek üzere okullara yönlendirilir.

Ahiretteki ateşten korumakla yükümlü oldukları ciğerparelerini, daha dünyada iken küfür, şirk ve haramlarla çevrili cehennem çukurlarına teslim eder ana-babalar!

İşte aralarında asırlar olmasına rağmen şirk toplumlarının 'Cahil kimdir?', 'Cehalet nedir?' sorularına verdikleri ya-

nıtlar. Ve bu cehaleti ortadan kaldırmak için günümüzde ortaya koydukları çözümleri:

Allah'ın dinin yok sayan, demokrat rejimin eğitim kurumlarında okumak!

Bizler Müslümanız. Hayatımızın her alanına anlam katan yegane şey Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinidir. Bu, bu kavramlar için de geçerlidir. Öyleyse cehaletle alakalı şirk toplumunun yaptığı tanımı bir kenara bırakmalı ve Allah ve Rasûlü'ne şu soruları sormalıyız:

'Cahil kimdir?', 'Cehalet nedir?', 'Acaba günümüzdeki eğitim kurumları bu cehaleti ortadan kaldırmak için mi kurulmuştur?', 'Yoksa kuruluş amaçları farklı mıdır?'İncelemeye çalışacağımız kavram 'cehalet'tir. Yaşadığımız toplumda insanlar İslam'ı, hayatlarının çok dar bir alanına sıkıştırdıkları için cehaleti de dünyevi gözlüklerle incelemektedirler. Bu da onları şu sonuca götürmektedir: 'Cahillik okuma-yazma bilmemektir. Aynı Mekke cahiliyesinde ve bugün bazı geri kalmış ülkelerde olduğu gibi. Bunun giderildiği kurumlar da, ülkemiz için bugünkü okullardır.' Bu düşünce artık toplumun genelinde kabul gören bir kanaat haline gelmiştir.

Biz bu görüşün sağlamasını Kitap ve Sünnet'e bakarak yapabiliriz. Böylece cehalet kavramının İslam'da nasıl tanımlandığını da öğrenmiş olacağız inşallah.

A. İslam'a Göre Cehalet
Cahil Allah'ı Tanımayan Cahildir

Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* Peygamber olmadan önce uzun bir tefekkür devresi geçirdi. Düşünüyor ve insanların taptıkları putların ilah olamayacağına kanaat getiriyordu. Ailesini de onlara tapmaktan sakındırıyordu. Ama

gerçek ilah kim veya ne? İşte bunu bilmiyordu. Çünkü henüz Allah'ı hakkıyla tanımıyordu.

"Sen kitabın da imanın da ne olduğunu bilmezdin." [1]

Ne zaman ki vahiy geldi;

"Bil ki Allah'tan başka ilah yoktur." [2]

gibi onlarca ayet zihnini ve kalbini aydınlattı, işte o zaman şu söz duyuldu ağzından:

"Allah'a yemin olsun ki ben onların Allah'ı en iyi bileni ve O'ndan en çok korkanıyım." [3]

Şimdi de gözlerimizi daha biraz önce Kızıldeniz'in ortasından geçip, Firavun'un orada helak oluşunu izleyen İsrailoğullarına çevirelim. Musa *aleyhisselam* ile beraber yol alırlarken, henüz Allah'ın yardımının izleri zihinlerinde canlı bir halde şu teklifte bulunuyorlar:

"İsrailoğullarını denizden geçirdik. Kendilerine ait putlara tapagelen bir topluluğa rastgeldiler. 'Ey Musa! Onların nasıl tanrıları varsa, sen de bize böyle bir tanrı yap.' dediler. (Musa) 'Siz gerçekten cahillik eden bir topluluksunuz.' dedi." [4]

Evet, onlar Allah'ı tanımayan cahillerdi. O ki, Yahudileri Firavun'un zulmünden kurtaran, tapmayı istedikleri putlar ile şirk koşulmaktan münezzeh, tek olan Allah'tı.

Uhud günü yenilgiyi tadınca Allah'ın yardımı hakkın-

1. *26/Şuara, 52*
2. *47/Muhammed, 19*
3. *Buhari, Müslim*
4. *7/Araf, 138*

da şüpheye düşen münafıklar da, aynı gerekçelerle cahil damgasını yemişti:

"Bir kısmı da canlarının sevdasına düşmüşlerdi. Allah'a karşı cahiliyet zannı gibi hakkın dışında bir zan besliyorlardı. 'Bu işten bize bir pay var mı?' diyorlardı. De ki: 'Her şey Allah'ın elindedir.' onlar sana açıklamadıkları şeyi içlerinde gizliyorlar 'Bizim bu işten bir payımız olsaydı, burada öldürülmezdik.' diyorlar..." [1]

Az önce kafirleri savaş meydanından silip ganimetleri toplamaya başlarken, bir anda durum aleyhlerine dönünce, ölümün nefesini enselerinde hissetmeye başlayınca, Allah'ın gücü hakkında tereddüte düştüler. Halbuki Allah Aziz ve Hakimdir. Gücü her şeye yeter. Fakat gücünü hikmet ile kullanır. İşte münafıklar bundan habersiz cahil bir topluluktu.

Şimdi biraz düşünelim! Acaba bugün cehaletten kurtulsun diye çocukların emanet edildiği okullar Allah'ı ne kadar anlatıyor? Bir çoğumuz maalesef bu okullarda yetiştik ve de Allah'tan bahsedilen tek ders olan 'Din Kültürü' derslerinin de ne olduğunu iyi biliriz. Acaba orada Allah'ın yeri, göğü ve insanları yaratması, yağmuru yağdırması, nimetleri vermesi, yani kısaca yaratıcı olması dışında bir sıfatının anlatıldığını duyan var mı? Bu vasıfların hatta bundan daha da fazlasının Allah'a has olduğunu Mekkeli müşrikler de biliyordu. Ama bu bilgileri onları müşrik olarak isimlendirilmekten ve cehalet içinde olmaktan kurtarmadı:

"De ki: 'Size gökten ve yerden rızık veren kimdir? Yahut o gözlere ve kulaklara malik olan kimdir? Ölüden diriyi, diriden de ölüyü çıkaran kimdir? İşleri yerli yerince kim yönetiyor?' hemen: 'Allah'

---

1. *3/Âli İmran, 154*

diyeceklerdir. De ki: 'O halde O'na isyan etmekten korkmaz mısınız?' [1]

"Eğer sen onlara: 'Göklerle, yeri kim yarattı ve güneşle, ayı kim emrinize verdi?' diye sorsan, onlar elbette: 'Allah' diyeceklerdir. O halde nasıl yüz çevirip döndürülüyorlar?" [2]

Müşrikler gerçekten de Allah'ın bu vasıflara sahip olduğunu kabul ediyor, istisnalar olmakla beraber itikatlarında da sebat ediyorlardı. Ama günümüz okullarında öğretilen eksik Allah inancı dahi hayat bilgisi dersinde inkar ediliyor. Orada: 'Kainattaki her şey tabiatın kendi içindeki dönüşümü ile gerçekleşiyor.' denilerek Allah'ın kudreti bir anda silinip atılıyor. Mekkeli müşrikler kadar bile itikatlarında sebat edemiyorlar!

Tüm bu izahlardan sonra şu soruyu sormak hakkımız: Acaba bugünkü eğitim kurumlarında yetişip bilgi yığını altında ezilen, ama Allah'ı tanımayan çocuklar Kur'an'a göre cahil mi, alim mi?

Ciğer parelerimizi bu cehalet bataklığından kurtarmak için daha neyi bekliyoruz?

Unutmayalım! İslam'ın nazarında müşrikleri kızdıracak 'Ahad' kelimesinden başka bir şey bilmeyen Bilal 'Alim'di! Daha 28-29 yaşında, Mekke cahiliyesinin Bakanlar Kuruluna üyeliğe, bilgi\birikimi nedeniyle kabul edilen Amr İbni Hişam ise Müslümanların isimlendirmesiyle 'Ebu Cehil'di! Yani cehaletin babası!

1. *10/Yunus, 31*
2. *29/Ankebut, 61*

B. Ahiret Bilinci Olmayan, Sadece Dünyaya Endeksli Yaşayan Cahildir

"Onlar ki kuşatıcı bir cehalet içinde gafil kimselerdir. 'Din günü ne zamandır?' diye sorarlar." [1]

Mekkeli müşriklerin çoğu ahirete inanmıyorlardı. Çünkü bu inanç onlara ağır geliyordu. Onlar için dünya en güzel şekilde yaşanılacak, sonra da yok olunup gidilecek bir hayattı. Hesap vermekten korkmak sorumluluk duygusundan uzaklaştırıyordu müşrikleri.

Ahireti yok saymak, elinin tersi ile itmek, insanı dünyaya dört elle sarılmaya sevk eder. Sürekli, dünyada daha kalıcı olmanın yollarını arar. Buradaki hayatını güzelleştirmek için her şeyi mübah görür. İşte bu hali onun cehalet içinde olduğunun göstergesidir.

Peki bu cahillerin dünyada daha iyi yaşayabilmek için elde ettikleri bilgiler onlara fayda sağlıyor mu? Cevabı ayette dinleyelim:

"Bu Allah'ın vaadidir. Allah vaadinden caymaz. Fakat insanların çoğu bilmezler. Dünya hayatından yalnız görünen kısmı bilirler. Fakat ahiretten yana gafil olanların ta kendileridir onlar!" [2]

Evet! Onlar zaten ahireti unutarak hüsrana uğrayanlardan oldular. Ama can havliyle sarıldıkları bu dünyada elde ettikleri bilgiler de onlara fayda sağlamadı. Hatta kimi zaman sonlarını getirdi. Çünkü onlar Allah'ın öğrenilmesini emrettiklerini değil de, nefislerini daha iyi tatmin edecekleri bilginin peşinde koştular. İşte bu durumda ayetin ifadesi ile cahillik ve hüsranla sonuçlanacak bir akıbete işa-

1. *51/Zariyat, 11-12*
2. *30/Rum, 6-7*

retti. Bunu net bir şekilde gösteren şu ayetler çok dikkat çekicidir:

"Hud kavmine dedi ki: 'Azabın ne zaman geleceğine dair ilim, ancak Allah'ın yanındadır. Ben, size benimle gönderilenleri tebliğ ediyorum. Fakat ben sizin cahil bir topluluk olduğunuzu görüyorum. Onlar onu(azabı) vadilerine yönelmiş bir bulut halinde gördüklerinde: 'Bu bize yağmur indirecek bir buluttur.' dediler. Hud dedi ki: 'Hayır. O, sizin acele gelmesini istediğiniz şeydir. Bir rüzgardır ki onda acıklı bir azap vardır.' " [1]

Subhanallah! Bir de ahiret bilinci en sağlam kul olan Peygamber'e *sallallahu aleyhi ve sellem* bakalım. Müslim'de geçen bir rivayette Aişe *radıyallahu anha* annemiz şöyle buyuruyor:

"Şiddetli rüzgar estiğinde Peygamber: 'Allah'ım! Bu şiddetli rüzgarın hayrını, bunun kapsadığı hayırları ve özellikle de gönderildiği şeyin hayrını dilerim. Onun kötülüğünden, içinde taşıdığı kötülüklerden ve gönderilmiş olduğu şeyin kötülüğünden sana sığınırım.' derdi. Hava bulutlandığı zaman yüzünün rengi değişir, yerinde duramayıp içeri girer, çıkardı. İleri-geri gidip, gelirdi. Yağmur yağdığı zaman ise yüzünün rengi açılırdı. Ben, bunu onun yüzünden anlardım. Ona bunun sebebini sordum. O da: 'Ey Aişe! Belki, bu bulut 'Onlar azabı vadilerine yönelmiş bir bulut halinde gördüklerinde: 'Bu bize yağmur indirecek bir buluttur.' dediler.'[2] ayetinde helak olan Ad Kavminin söylediği gibi bir şey olabilir.' buyurdu." [3]

Allahu Ekber! Böyle endişelenen kim? Allah'ın: "Sen onların içindeyken onlara azap edecek değilim."[4] dediği Rasûl!

Peygamberlerin dahi: "Ah nefsim, Ah nefsim!" diyerek kendi dertlerine düştükleri kıyamet gününde, insanların sı-

1. *46/Ahkaf, 23-24*
2. *46/Ahkaf, 24*
3. *Buhari, Müslim*
4. *8/Ahkaf, 33*

kıntılarını gidermesi için Allah'a niyazda bulunarak secdeye kapanan ve sonunda şu hitaba muhatap olan Nebi: "Ey Muhammed! Başını kaldır. Ne istersen sana verilir. Şefaat eyle şefaatin kabul edilir." [1]

Allah'ın habibi, halili: "Allah İbrahim'i candan dost edindiği gibi beni de candan dost edindi." [2]

Şimdi cahil kim? Yeryüzündeki her türlü işi evirip, çevirecek bilgiye sahip olan ama Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* huzurunda hesap vereceğinin bilincinde olmadan dünyaya endeksli yaşayan mı? Yoksa ümmi (okuma-yazma bilmeyen) olan ama gelmiş, geçmiş günahları affolunmasına rağmen, ayakları şişinceye kadar namaz kılan Nebi mi?

Vicdanlarımıza dönelim ve soralım: 'Yıllarca okuduğumuz bu okullarda ahiretle ilgili ne öğrendik?', 'Hesap vereceğimize dair bilincimiz ne kadar gelişti?', 'Bunlarla alakalı hiçbir olumlu gelişme olmadığı gibi bizleri daha çok dünyaya bağlayacak şeyler öğrenmedik mi?' Allah'ın rahmet ettikleri bunu tefekkür ettiklerinde, dünya sevgisinin sinelerine hangi boyutlarda yerleşmiş olduklarını göreceklerdir.

Öyleyse Kur'an'ın yol göstericiliğinde şu sonuca ulaşabiliriz: İnsanları dünyaperest yapan, ahireti ve hesap verme bilincini unutturan bugünkü okullar ve onlara benzeyen tüm eğitim kurumları ilim değil cehalet yuvalarıdır.

C. Masiyetten Uzaklaşma İmkanı Varken Hala Onda Israr Etme Cehalettir

Okullardaki durumu gözümüzün önüne getirdiğimizde bu başlığın altını doldurmanın maalesef çok kolay olduğu görülecektir. Günümüz eğitim kurumlarında hangi ahlak-

1. *Buhari, Müslim*
2. *Müslim*

sızlıkların, rezaletlerin olduğu, o kurumların sahibi olan devletin istatistiklerinde bile mevcuttur. Sigara, uyuşturucu ve içki kullanma yaşının oldukça düşmesi, zinanın her türlüsünün normalleşmesi, bütün toplum tarafından tepki gören noktalar işlenmiştir bu istatistiklerde.

Bununla beraber toplum genelince normal karşılanan fakat İslam'da 'Allah'a isyan' olarak zikredilen ahlaksızlıklar da mevcut:

Karma eğitim...

Okulun kontrolü ve teşviki ile bu birlikteliğin okul dışında gerçekleştirilen organizasyonlarla sürekli hale getirilmesi...

Bunun doğal sonucu olarak fertlerin üniversite çağına kadar iki-üç sevgili değiştirmesi ya da en azından hayalini kurması...

İslamî olmayan giyim türlerinin dayatılması...

Kızların, İslamî örtünmeyle alakası olmayan başörtüsünü takmalarının bile yasak olması...

Liste uzayıp gider! Eğitimin ulaşmak istediği nokta gelişmiş(!) (Batılı) ülkelerin şu an bulunduğu hal olduğunu düşünürsek, ahlaksızlıkların azalacağını söylemek hiç de mümkün değil.

Acı olan nokta şu ki, tüm bu günahların kaynağı olan yerler çocukların cehaletten kurtulsun diye gönderildiği okullar. Halbuki Allah, Yusuf'un *aleyhisselam* dilinden günahlara batmanın bizzat cehalet olduğunu bize öğretiyor:

"Yusuf dedi ki: 'Rabbim! Ben zindanı, bu kadınları beni kendisine davet edegeldikleri şeye tercih ederim. Eğer sen bunların tuzaklarını benden savmazsan onlara meyleder, cahillerden olurum.' "[1]

Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem*, vahyin geldiği ilk anlarda, yaşadığı durumun ne olduğunu anlayabilmek için Hatice annemizle Varaka'ya gitmeleri buna verilebilecek bir örnektir.

Hiç şüphesiz şirk toplumunda bilgi akışını sağlayan en önemli mekanizma, Mekke'de kurulan panayırlar ve orada söylenen şiirlerdir.

Onlar okuma-yazma bilmiyorlardı belki ama, Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından bahşedilen müthiş bir ezber yeteneğine sahiptiler. Bir dinleyişte yüzlerce beyitlik şiirleri ezberleyebiliyorlardı. Özellikle hac mevsimlerinde kurulan panayırlarda şairler dini, dünyevi ve ahlaki meselelerle alakalı şiirler söylüyorlar, vermek istedikleri mesajları bu vesile ile iletip, bir nevi kamuoyu oluşturuyorlardı. İnsanlar da bu şiirleri ezberleyip bilgi eksikliklerini kapatmaya çalışıyorlardı.

Kısaca çizmeye çalıştığımız bu tablo bize şunu anlatıyor:

Mekke toplumu hakiki manada bir cahiliye içerisinde idi. Dünyalarını imar edecek, yaşam standartlarını yükseltecek, hayatlarını kolaylaştıracak, kültürel seviyelerini etraflarındaki uygarlıkların seviyesine çıkartacak bilgi birikiminden yoksundular.

Ama bundan da önemlisi, hem onlara hem de medeniyet düzeyi yüksek o günün imparatorluklarındaki halklara 'cahiliye toplumları' denmesinin sebebi Allah *subhanehu ve teâlâ*

1. *12/Yusuf, 33*

hakkındaki bilgisizlikleriydi. Onlar Allah'ı tanımıyorlardı. O'na şirk koşarak ibadet ediyorlardı.

D. Kitap ve Sünnete Muhalif Dostluk-Düşmanlık Anlayışı Cehalettir

Dostluk-düşmanlık Kur'an ve Sünnet'in öngördüğünden ne kadar farklı olursa, kişinin imanı da o oranda olumsuz etkilenir. İnsanın 'Ben iman ettim.' demekle imanının tamam olmayacağı muhakkak. Olmakla beraber imanın sıhhat ve kemal şartlarına da dikkat etmesi gerekir.

İşte bu sıhhat şartlarından bir tanesi de Müslümanın, sadece İslam'ı ve Müslümanları sevmesi, şirkten ve müşriklerden de nefret edip, onlara düşmanlık beslemesidir. Elbette bu dostluk ve düşmanlığın nasıl olacağının tafsilatı var. Fakat biz konuyu genel hatları ile özetleyen bir ayet aktarıp, daha sonra da açıklamaya çalıştığımız cehalet meselesiyle bağlantısını zikredeceğiz.

Dostluk-düşmanlık konusunu şu ayet özetler:

"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Hani onlar kavimlerine: 'Muhakkak bizler sizden ve Allah dışında ibadet ettiğiniz şeylerden uzağız. Sizi tekfir ettik. Yalnızca Allah'a iman edinceye kadar bizimle sizin aranızda düşmanlık ve kin ebediyyen baş göstermiştir.' demişlerdi." [1]

İbrahim'in *aleyhisselam* babasının dahi bu topluluk içinde olması onu, ayette belirtildiği şekilde kin ve düşmanlık göstermesinden alıkoymamıştır.

Allah'ın kullarına merhameti sonsuzdur. Kitabında bize dostluk-düşmanlığın nasıl olması gerektiğini göstermekle yetinmemiştir. Aynı zamanda bu anlayıştan çok az bir

1. *60/Mümtehine, 4*

sapma halinde dahi ne olacağını da yine Peygamberleri üzerinden örnek vererek öğretmiştir. İşte o örnek Nuh'tur *aleyhisselam*.

Dokuzyüzelli senelik davetine sadece kavminden değil ehlinden de karşı çıkanlar olmuştu Nuh'un *aleyhisselam*. Onlardan bir tanesi de oğluydu. Artık azap hak olup da helak, önüne gelen her şeyi sürüklemeye başlayınca, bir avuç mümin gemiye binip selamete erdiler. Bu sırada Nuh *aleyhisselam* selden korunmaya çalışan oğlunu görünce fıtri duyguları kabardı ve Rabbine niyazda bulundu:

"Nuh, Rabbine dua edip dedi ki: 'Rabbim, benim oğlum da şüphesiz benim aile halkımdandır. Senin vaadin ise elbette haktır ve sen hakimlerin hakimisin.' " [1]

Aldığı cevap ise konumuza ışık tutacak nitelikte:

"Allah buyurdu ki: 'Ey Nuh! O senin ailenden değildir. Çünkü onun işlediği salih olmayan bir ameldir. Öyleyse bilmediğin bir şeyi benden isteme. Ben, cahillerden olmayasın diye sana öğüt veriyorum.' " [2]

Evet! Mesele çok net. Allah, belirlediği dostluk-düşmanlık anlayışından azıcık bir sapma ihtimalini dahi cahillik olarak tanımlıyor. Öyleyse Allah'ın 'sev' dediğine düşmanlık, 'düşman ol' dediğine yakınlık, apaçık bir cehalettir.

Kur'an'ın cehalet dediği bu durum, körpecik zihinler bilgi ile aydınlansın diye gönderilen günümüz okullarında en bariz şekli ile vardır. Şeriatı, halifeliği ortadan kaldıran, İslamî yaşantının her zerresine karşı çıkan, Allah *subhanehu*

---

1. *11/Hud, 45*
2. *11/Hud, 46*

ve teâlâ düşmanlarından bu kurumlarda övgü ile bahsedilmekte; onlara muhalefet edip de şeriatı savunanlar ise düşmanlık besletecek her türlü sıfatla beraber anılmakta, zihinlere böyle nakşedilmektedir.

Bir insanı sevmek için Müslüman olması ölçü değildir bu eğitim sistemine göre. Ölçü, Türk olmak ya da yumuşatılmış ifade ile TC. vatandaşı olmaktır. Hatta bazen bu sıfatlar bile sevgiyi hak etmek için yetmiyor. İlla ki bu rejimin bekası, geleceği için çalışmak gerekiyor. Tabi doğal olarak Türk veya TC. vatandaşı olmasına rağmen sisteme muhalif fikirler benimseyen kimseler de düşman sınıfına dahil oluyor. Hain, gerici vb. sıfatlarla damgalanıyor.

Kendi vatandaşları için dahi böyle sınıflandırmaya giden ve bunu çocukların zihnine kazımayı amaç edinen bir eğitim sistemi, başka devlet ve milletlere nasıl bakar? Elbette onlar da, Müslüman olsun ya da olmasın TC. rejimine destek verdikleri müddetçe dost, çıkarlar çatıştığında ise amansız düşmandır.

Nuh *aleyhisselam* vesilesiyle öğrendiğimiz gerçeği tekrar ederek bu başlığı bitirelim: Hangi ırktan, ülkeden ve mevkiden olursa olsun Müslümanın dostu sadece Müslümandır. Düşmanı ise müşriklerdir. Velev ki bu müşriklerle aynı ülkeyi, ırkı veya aileyi paylaşsın.

Bu anlayışı ters-yüz eden herkes cahildir.

Bu inanıştan başka bir inancı yaymaya çalışan bütün kurumlar, adları eğitim yuvaları olsa da asıl itibari ile cehalet merkezleridir.

E. Ahlaki Tüm Bozukluklar Cahillik Alametidir

Yakup'un *aleyhisselam* birçok çocuğu vardı. Hepsine ilgi göstermekle beraber Yusuf'a *aleyhisselam* ayrı bir sevgi besliyordu. Diğer kardeşler bu durumdan hoşnut olmuyor, şeytanın kışkırtmaları ile kıskançlık damarları kabarıyordu. Babalarının sevgisinin sadece kendilerine has olması gibi bencilce bir düşünceye kapılıyorlardı. Bu düşünce onları Yusuf'tan *aleyhisselam* bir an önce kurtulma kararı almaya itti ve bunu pratiğe de döktüler. Kuyuya attıkları Yusuf *aleyhisselam* için artık yeni bir hayat başlıyordu.

Allah uzun yıllar sonunda Yusuf *aleyhisselam* ile kardeşlerini tekrar bir araya getirdi. Fakat bazı farklılıklarla... Yusuf *aleyhisselam* artık melikti. Kardeşleri ise o melikten erzak talep etmeye geliyorlardı. Onlara yardım etmeme, hatta hatta onları cezalandırma gücü olmasına rağmen Yusuf *aleyhisselam* böyle bir şeye girişmedi. İlk önce kardeşlerinin ihtiyaçlarını gördü, daha sonra da kendini tanıtıp hepsini affetti.

Önümüzde iki tablo var: İlkinde kıskançlık... Vesveselere her daim kapılarını açan zihinler ve kalpler... Bencillik ve sonucunda zulüm.

Diğer tarafta ise onca mazlumiyete rağmen afv, merhamet, hoşgörü...

Bu iki tabloyu bu kadar belirgin şekilde birbirinden ayıran şey ise Yusuf *aleyhisselam* ile kardeşlerinin beslendiği kaynakların farklılığı. Yusuf *aleyhisselam* ilmin bizzat kendisi olan vahiy ile yol alırken, kardeşleri bundan habersiz bir halde şeytanın vesveseleri ile hareket ediyorlar. İşte bu halleri Yusuf *aleyhisselam* tarafından "cahillik" olarak adlandırılıyor:

"Yusuf dedi ki: 'Siz cahiller iken Yusuf'a ve kardeşine neler yaptığınızı biliyor musunuz?' "[1]

Şimdi yüzümüzü bugünün ilim yuvaları olarak gösterilen okullara çevirelim. Acaba bu okullar Yusuf *aleyhisselam* gibi vahiyle beslenen fertler mi yetiştiriyorlar, yoksa kardeşleri gibi bencil, kıskanç ve daha birçok olumsuz vasfı üzerinde taşıyan fertler mi?

'Önemli olan senin başarılı olmandır. Bunun için ne yaparsan mübahtır. Diğer insanlar seni ilgilendirmez.' diye özetleyebileceğimiz anlayış, eğitim hayatı boyunca bu çocuklara verilmiyor mu?

Bugün eğitime yön verenler ne yaparlarsa hemen Avrupa'daki sistemi örnek gösteriyorlar. Peki şu anda Avrupa'nın durumu nasıl? Oradaki eğitim tezgahından geçen gençler de 'ben' duygusu o kadar güçlü ki; hayatının büyük bir bölümünde ona destek olmuş ailesini bile ilk fırsatta terk edip yalnız yaşamaya başlıyor. Hayatta elde edeceği birikimleri en yakınındakilerle dahi paylaşmamak için böyle çaba gösteren eğitimli(!) bir fert, acaba diğer insanlarla nasıl muamele eder?

Bu ahlak ve vahyin nurunun aydınlatmadığı günümüz okullarının cehalet merkezi olduğuna dair sadece bir örnek. Daha birçok ahlaki bozukluğun menbaı olan bu mekanları, ilim yuvaları olarak görmek de ayrı bir çelişki olsa gerek.

F. Allah'ın Emirlerini Umursamamak Cehalettir

Musa *aleyhisselam* zamanında bir cinayet gerçekleşmişti. Fakat bu eylem faili meçhul olarak kaldı. Maktulün ailesi Musa'ya *aleyhisselam* gelip katilin bulunmasını istedi. Allah da

1. *12/Yusuf, 89*

subhanehu ve teâlâ birçok hikmeti fiil gerçekleştikten sonra ortaya çıkacak olan "...Bir sığır kesin!..."[1] emrini verdi. Yaşadıkları onca zulümden, senelerce içinde bulundukları zelil hayattan ve Firavun'dan onları kurtaran Allah, kolayca yapılabilecek bir emir vermişti.

Fakat fıtratları ters-yüz olmuş bu kavim Allah'ın emirlerini ilk önce önemli-önemsiz olarak kategorize ediyor, sonra da önemli gördüklerine güçlerinin yetmediğini söyleyerek sorumluluktan sıyrılmaya çalışıyorlardı. Aynen cihad emri verildiğinde Peygamberlerine, "Orada kuvvetli bir kavim var. Sen ve Rabbin gidin, savaşın."[2] dedikleri gibi, önemsiz gördükleri emirleri ise işlerine gelmediği müddetçe yapmamak için her türlü yola başvuruyorlardı.

İşte Allah'ın "bir sığır kesin" emri de onlara göre gayet önemsiz bir emirdi. Umursanıp da yerine getirilecek türden bir şey değildi. O yüzden meseleyi cıvıklaştırıp sorumluluktan kurtulma hesapları yaptılar:

"Bir zamanda Musa kavmine: 'Allah size bir inek boğazlamanızı emrediyor.' deyince, 'Bizi alaya mı alıyorsunuz?' dediler. O da: 'Cahillerden olmaktan Allah'a sığınırım.' dedi. "[3]

Burada Musa'nın *aleyhisselam* cevabı bizim için önemli. Çünkü ayette, Allah'ın emirlerinden kurtulmak için kaçak yollara başvurmak, O'nun dinini alay edilebilecek bir mevzu olarak göstermek cahillik olarak tescilleniyor. Din, en basit gibi gözüken konusundan en üst seviyelerde farz edilen meselelerine kadar bir bütündür.

İslam'ı değil, küfrü ihya etmeyi amaçlayan bugünkü eği-

1. *2/Bakara, 67*
2. *5/Maide, 24*
3. *2/Bakara, 67*

tim kurumları işte bu yönden de cehalet yuvalarıdır. Bir diploma alabilmek için görmezden gelinen emir ve nehiylerin haddi hesabı yok. Hepsini anlatma imkanımız olmadığı için yaşadığımız toplumda kendilerini dindar olarak görenlerin sözde önem gösterdikleri cuma namazı ve örtünme meselelerini örnek vermekle yetinelim.

Ufak yaşlardan itibaren özellikle yaz aylarında ailesi tarafından cumaya götürülen ve bu amelin ne kadar önemli olduğu anlatılan çocuk, okul başlayınca ne yapar? Eğer cuma ders saati ile çakışıyorsa elbette ki ders tercih edilir. Hele hele sınav varsa cuma kimsenin aklının ucundan bile geçmez. 'Cuma kılmazsan Allah affeder. Ama sınavı kaçırırsan öğretmen affetmez!' gibi nereden tutsan elinde kalacak bir anlayış devreye girer.

Aynı şey kız öğrencileri için başörtüsü meselesinde ortaya çıkar. Her ne kadar günümüzdeki örtünme çeşidinin İslam'la bir alakası olmasa da geleneksel din algısı kız çocuklarını bu şekilde örtünmeye sevk eder. Fakat bunun istisnası okuldur. Eğer işin ucunda eğitim, daha doğrusu diploma varsa o zaman başörtüsü emri günün 6-7 saatinde görmezden gelinebilir! Şimdi bu iki örneği ve sırf okulda okuyabilmek için çiğnenen daha onlarcasını düşünelim. Karakterlerinin oturmaya başladığı bu dönemde taptaze zihinler, bu çelişkiyi akıllarına nasıl kaydedecekler? Aynen şöyle:

'Evet! Allah'ın emirleri çok önemli. Ama bazen onlardan daha önemli şeyler de olabiliyor. Demek ki Allah'ın emirlerini, duruma göre yapsam da olur.'

Okulda diploma için cumaya gitmeyen, yarın mesai saatine denk geldiği zaman da gitmez. Bugün eğitimi yarım kalmasın diye başını açan, yarın işte çalışabilmek için ya

da sevdiği ve evlenmeyi düşündüğü kimse için de açar. Artık Allah'ın emirleri onun için, zamana ve şartlara göre yapıp-yapmama özgürlüğü olan basit şeylerdir.

İşte okullarda, doğrudan veya dolaylı olarak kalpleri Allah'ın emirlerine karşı umursamaz hale getiren şeyle, Yahudilere "cahil" damgası vurduran şey aynıydı.

Öyleyse cehalette de ortaktırlar.

Sonuç

Müslüman, hayatında sadece Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* razı etmekle meşgul olmalıdır. İnsanların yaptığı Rabbani olmayan övgü ya da eleştiriler kulluk yolunda mümini frenlememeli. Bu durum okul meselesinde de böyledir. Islah edici görünümündeki yol kesiciler çocuğunu okula göndermiyor diye: 'Çocuğun cahil kalacak, diplomasız yaşayacak!' gibi eleştirilerle onu etkilemeye çalışacaktır. Bizim için ölçü insanların değil Allah'ın kime cahil deyip, demediğidir. Allah ise, bugünün eğitim kurumlarından kendini koruyanı değil, bilakis içinde bulunduğu şu hali ile günümüz okullarında eğitim görenleri cahil olarak vasıflandırmaktadır.

Öyleyse bize düşen çocuklarımızı bugünün eğitim kurumlarından uzak tutmaktır, ki; cahil kalmasınlar!

Ek 1

Eğitim kurumlarını içinde barındırdıkları itikadî ve ahlakî bataklık nedeniyle terketmek Müslüman için gerekli ama yeterli değildir. Tabiat boşluk kabul etmez. Okula gönderilmeyen çocuklar evde süs eşyası muamelesi görmeyeceğine göre, muhakkak bir şeylerle ilgilenecektir. Bu süreçte aileye çok büyük görevler düşmektedir. Çocuğu okuldan koruyoruz derken, televizyona, internete, sokağa

ve/veya kötü arkadaşa teslim etmek en basit ifadesi ile 'denizi geçip derede boğulmak'tır.

Aile öncelikle çocuğunun Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasına uygun bir şekilde eğitim göreceği yerler aramalıdır. Bulamazlarsa da, evde kendileri ilgilenmelilerdir. Bu kolay bir mesele olmadığı için Allah'tan sürekli yardım istemeli ve konuyu uzmanlarına danışıp aldığı cevaplara göre hareket etmelidir.

Bizim asıl değinmek istediğimiz nokta ise evlatlarına İslamî bir eğitim imkanı bulan ailelerle alakalı. Böyle bir toplumda çocuğunu cehalet yuvalarından kurtarmak ve Allah'ın rızasına uygun bir şekilde eğitim göreceği yerlere gönderebilmek başlı başına büyük bir nimettir. Nimetlerde ise değişmez bir kaide geçerlidir. 'Eğer şükür varsa nimet artar. Şükür bittiğinde ise nimetin tam zıddı ile karşılaşılır.'

Her ne kadar bu kaideyi hepimiz bilsek de, neyin nimet olduğunu, nasıl şükretmemiz gerektiğini bilmiyoruz. Böyle bir imkanın nimet olduğunda karar kıldıysak, şükrünü nasıl eda edebileceğimize bakalım.

a. Dil ile Yapılan Şükür: Bu nimet için sürekli Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamdetmek, nimetin süreklilik arzetmesi için niyazda bulunmak, cehalet yuvalarının kötülüğünü ve oralardan kurtuluşun faziletini anlatmak, dünyevi hiçbir çıkar gözetmeden çocukların salih\saliha olması için çaba gösteren hocalara dua etmek.

b. Hal Dili ile Yapılan Şükür: İnsan bir şeyin nimet olduğuna kanaat getirmişse onun elinden uçup gitmemesi için var gücü ile uğraşır. İşte bu, hal dili ile yapılan şükrün temelini oluşturur. 'Hal dili ile nasıl şükredebilirim?' sorusuna verilen cevapların hepsini sıralamak mümkün değil. Ama

genel bir örnek vererek zihinlerde bir tasavvur oluşturmaya çalışalım inşallah.

- **Çocukla İlgilenmek:** Maalesef Allah'ın rahmet ettikleri müstesna, bu konuda bir çoğumuz çok gerilerdeyiz. Hatta acı bir gerçek olarak şunu bile müşahede etmekteyiz: Çocuklarını Rabbani gerekçelerle tağutun okullarından kurtaran aileler, orada çocuklarına gösterdikleri ilgiyi şimdi göstermiyorlar. Bu durum zihinlerde bir çok soru işaretine yol açıyor.

Eğer siz evlatları ile ilgilenmeyen taifedenseniz, hemen 'Yanlışın neredesinden dönülürse kârdır' düşüncesiyle harekete geçmelisiniz. Geçmişin telafisi, nimetin zeval bulmaması için bu çaba gerekli.

'Ben çocuğumla ilgileniyorum.' diyenlere de bir tavsiyede bulunabiliriz. Nasıl ilgilendiğinizi çocuğunuza eğitim veren kişilere anlatın. Bunu neden söyledik? Çünkü herkesin ilgilenmekten anladığı şey başka. Kimi aileler 'Oğlum\kızım nasılsın?' diye sormayı ilgi için yeterli görürken, kimilerine göre de ölçü ödevlerini yaptırmak, başka bir aile ise 'Çocuğun okul ihtiyaçlarını karşılasam yeter' diye düşünüyor ve bunu 'ilgilenmek' olarak isimlendiriyor.

Bu ihtilafın en kesin çözümü ise başta da söylediğimiz gibi çocuğunuzu tanıyan eğitimciye danışmaktan geçer. Buradan alacağımız ödevler ışığında atacağınız adımlar, şükür fiili olarak -inşallah- Allah katında değer bulacaktır.

"Eğer şükrederseniz nimetimi arttırırım. Nankörlük edenlere gelince, muhakkak ki benim azabım çok şiddetlidir." [1]

---

1. *14/İbrahim, 7*

Ek 2

Bu başlıkta yapmaya çalıştığımız şey; Kitap ve Sünnet'in cehalete getirdiği tanım ışığında okulları tahlil etme gayretidir. O yüzden bu başlığın altına girmeyen, ama şu anda okullarda var olan bazı küfür ve haramlara değinmedik. Putun önünde saygı duruşunda bulunma, şirk bayramlarına katılma vb. bunlardan bahsetmememiz onları yok saydığımız anlamına gelmemeli.

İnsan Allah'ın yeryüzündeki halifesidir. Burada yaşadığı müddetçe iki temel görevi vardır. İlki, asıl olan görevidir ki o da, 'Allah'ın dinini yeryüzüne hakim kılmak'tır. İkinci görev ise 'Tüm insanlığın yaşantısını kolaylaştıracak şekilde dünyayı imar etmektir.'

Zaten bu yüzden Allah *subhanehu ve teâlâ* her insanı farklı şeylere meyilli yaratmıştır. Eğer herkes aynı yeteneklere sahip olsaydı dünyayı imar, sadece bir yönden olurdu. Mesela, bütün insanların tıp ilmine meraklı olduklarını hayal edelim. Dünyada belki hiç hastalık kalmazdı ama bunun dışında hiçbir alanda da gelişme olmazdı. Fakat Allah merhametinden ötürü insanları farklı özelliklerde yaratmıştır.

İnsan, genellikle bu iki görevden ilkini unutmuş, hep ikincisi ile meşgul olmuştur. O yüzden, Allah'ın dinini yeryüzüne hakim kılma görevini yerine getirmeden gerçekleştirdiği dünyayı imar çabası, ona fayda değil zarar getirmiştir.

Bunu daha iyi anlayabilmek için şöyle bir örnek verelim: İslam devletinin yapacağı bir uzay çalışmasını ve bu faaliyetin amacını düşünelim. Ne olabilir? Allah'ın görsel kitabı olan kainatı daha iyi tanıma, O'nun kudretine yakından şahitlik etme, insanlara fayda verecek ve yeryü-

zündeki yaşamlarını kolaylaştıracak bilgiler edinme... Küfür devletlerinin bugün gerçekleştirdiği uzay çalışmaları ise devletler arası gövde gösterisi, diğer devletleri ezme, elde edilecek bilgileri sadece kendi çıkarları için kullanma gibi amaçlar taşımaktadır. Bunların hepsi ise bırakın gelişmeyi, aksine dünyada çatışmayı körükleyici, fesadı arttırıcı şeylerdir.

Halifelik görevini hakkıyla yerine getirmeye çalışan Müslüman fert, Allah'ın dinini yeryüzüne hakim kılma konusunda zaten gevşeklik göstermez.

Bununla beraber ikinci görevini yerine getirmek için de çaba sarfetmelidir. Bu da ancak belli bir bilgi birikimi ile olur. İşte asıl sorun burada başlamaktadır. Çünkü günümüzde cahili sistemler bilgiyi kendi tekeline almışlardır. O sistemin içerisine dahil olmadan bu bilgiden pay almak çok zordur. Ama imkansız değildir.

Müslümanın önünde iki yol vardır: Müslüman kolaya kaçıp bölmüde halini anlattığımız eğitim kurumlarına girecek ya da alternatif yollar üzerine kafa yoracaktır. İlk ihtimalin Müslümanın ismi ile yanyana zikredilemeyeceğini artık öğrendik. Öyleyse ikinci ihtimal üzerine yoğunlaşmak gerekir.

Allah'ın zorlaştırdığını kolaylaştıracak, kolaylaştırdığını zorlaştıracak yoktur. Biz niyetimizi halis kılar, Müslümanların işleriyle ilgilenenlerin ihtiyaç duyulan alanları tespit ettikten sonra yapacakları yönlendirmelere göre hareket edersek, inşallah halifelik görevini hakkıyla yerine getirmiş oluruz.

Dualarımızın sonu; âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Neo-Putperestliğe Kan Pompalama Merkezleri: Milli Eğitim Kurumları!

Özcan Yıldırım

Yaşadığımız çağda tağutların tarihten beri süregelen sütunlarından birisi de hiç şüphesiz eğitim sistemidir. Tağuti rejimlerin kendi tahtlarını tevhidi depremlerden veya diğer ideolojik çalkantı ve kaoslardan koruyabilmek için kazıklara ihtiyacı vardır. Bu kazıklar var olan rejimi ayakta tutan birer sütun mesabesindedir.

"Ve kazıklar sahibi Firavun'a..." [1]

Her azgın tağutun buna mutlak surette ihtiyacı vardır. Ayakta kalmak, hegemonyalarını, tasallutlarını cebren de olsa devam ettirebilmek adına küfrün sancağını elden ele, nesilden nesile aktaracak bir merkez inşa edip, ona özen göstermeye ihtiyaç duymaktadırlar. Çünkü insanoğlu bir çok sebepten ötürü dahi zayıf düşerken, insan ürünü olan bu kanun ve onu yürüten, himaye eden bir sistem de günden güne zayıflayacaktır. Farklı seslere dahi tahammül edemeyen bir sistem elbette ki kendisini dıştan gelecek fikirlere, akımlara karşı korumaya çalışacaktır. Zayıflaması

1. *89/Fecr, 10*

hakikat olan sistem de muhakkak zayıflığı bertaraf edecek, güçlenmesini sağlayacak, hayatını idame ettirebilmesi için kan pompalayacak masumane bir birime ihtiyacı vardır. Bu birimin adı da; Milli Eğitim Sistemi'dir.

Aslına bakılacak olursa Formal/Resmi Eğitim Sistemi eleştiriye oldukça açıktır. Zira otorite kimin elinde ise, bu sistem de onun elinde olmuş oluyor. Marksist bir otorite, kendi ideolojisini halka bilim adı altında verebileceği gibi, Laik sistem de aynı şekilde davranacaktır. Muhafazakâr(!) kesim de kendi sapkın ideolojilerini farklı algılarla halka empoze edebilir. Bu sebeple kırbaç kimin elinde ise, halkın körpecik beyinlerine indirme, onları kördüğüm ile bağlama yetkisi onlardadır.

Şu anda yetki AKP iktidarında olduğu için, kırbacın cinsini, büyüklüğünü kendi kabullerine göre ayarlamaktadır. Buna mukabil ulusalcı laikler de şu anki Formal Eğitimi eleştirmektedirler. Aslına bakılacak olursa hepsi aynı amaca hizmet etmektedirler. Bunlar sadece neo/modern-putperestliğin farklı mezhepleridir. Hepsine sorduğunuzda tek doğrunun kendileri olduğunu, modern dünya düzeni çerçevesinde hareket ettiklerini, yeryüzünü ıslah için en iyisinin kendi eğitim sistemleri olduğunu dile getirmektedirler.

"Onlara: 'Yeryüzünde fesat çıkarmayın', denildiği zaman, 'Biz ancak ıslah edicileriz' derler. Şunu bilin ki, onlar bozguncuların ta kendileridir, lâkin anlamazlar." [1]

Şu anda yeni çıkan 4+4+4(=neo-putperest nesil) sistemine binaen birbirini yiyen iki taifenin manzarası dahi bu kurumlara maymun iştahlı oluşlarının göstergesidir. Her

1. *2/Bakara, 11-12*

iki taraf da bu kurumları hegemonyasına alıp, kendi istediği düzeyde bireyler yetiştirmek için çaba sarf etmektedirler. Sözün özü, bu yönüyle bakıldığında eğitim sistemi, iktidar savaşının bir parçası olduğunu göstermiştir.

Aslında bu durum, bu dönemde zuhur etmiş ve kök salmış bir durum değildir. Tarihten beri zorba, azgın yöneticiler/tağutlar yeni yetişen neslin kendilerine karşı tekebbür etmelerini, kafa kaldırmalarını, hakkı haykırmalarını, kendi tahtlarını sallamalarını engellemek için en şenî/çirkin yöntemlere başvurmuşlardır. Örneğin, Firavun kendi zorba düzenine kafa kaldıracak herkesi ya köleleştirmiş, ya taşların altında ezmiştir. Onların nesillerinden de kendisine kafa tutan yiğitler çıkması korkusu ile katletmiştir.

"İşte o (Musa), tarafımızdan kendilerine hakkı getirince: 'Onunla beraber iman edenlerin oğullarını öldürün, kadınları sağ bırakın!' dediler. Ama kâfirlerin tuzağı elbette boşa çıkar." [1]

"Firavun'un kavminden ileri gelenler dediler ki: 'Sen Mûsâ'yı ve kavmini, bu ülkede fesat çıkarsınlar, seni ve ilâhlarını terk etsinler diye bırakacak mısın?' Firavun, 'Biz onların oğullarını öldüreceğiz, kadınlarını sağ bırakacağız. Biz onların üzerinde ezici bir güce sahibiz?' dedi."[2]

Aslında tabloya bakılırsa bugün de durum farksız değildir. Müslüman-muvahhid nesli cebren/zorla şirk yuvalarına almaya çalışmaları dahi ne denli Firavunlaştıklarının göstergesidir. Şimdikilerin Müslümanların zürriyetine maymun iştahı ile saldırıp, laik-zombiler yapmak istemeleri de Firavun'un katliamından farksızdır. Musa *aleyhisselam* ve kavminin kendi ilahlarını terk etmelerine dahi tahammül edemeyen putperest anlayış ile; muvahhidlere

1. *40/Mümin, 25*
2. *7/Araf, 127*

baskı yapıp kendi eğitimlerine dahi tahammül edemeyen neo-putperest anlayış!..

Neo-putperest anlayışın yakın tarihi, günümüz eğitim anlayışını ortaya çıkaran bir turnusol kâğıdı mesabesindedir. O döneme baktığımızda bugünkü şirk bataklığının başlangıcını ve köklerini görmüş oluruz.

Neo-Putperestliğin Masumane Kisvesi: Modern ve Ulusal Eğitim Sistemi!

Kuzu postuna bürünen şirkin kurtlarının, eğitimin köklerini kelerin deliğine girseler bile takip ettikleri batılılardan aldıkları noktasında bir şüphe bulunmamaktadır. Bugünkü eğitimin kökleri asırlar öncesine dayanan bir sınıf mücadelesi ve ideolojik çatışmadan ibarettir. 12. yüzyılda kiliseden ayrılarak, toplum üzerindeki tahakkümünü/egemenliğini güçlendirmek için kurulan eğitim birimleri, ileride kilise ile mücadelede önemli bir rol üstlenmiştir. Kilisenin karşısında tüm alanlarda güçlenmek isteyen Burjuva[1], siyasal iktidarı ele geçirmek için; sanat, felsefe, edebiyat ve bilimi bünyesine alıp, kendi hizmetine dâhil etmiştir. Aslında kilise karşısında duran bu elit tabakanın birincil hedefi, aristokrasinin yollarını tıkayıp kangren yapmak, böylece toplum üzerindeki hegemonyasını zayıflatıp, parlamenter bir sistemle halk üzerindeki tahakkümünü sağlamlaştırmaktır. Zira var olan herhangi bir ideolojik sistemi devirmenin, kısmen de olsa halkın gücünü kendi bünyesinde barındırmaktan geçtiğini bilmekteydiler.

1789 Fransız İhtilali sonrası kurulan okullara bakıldığında, kuruluş amaçlarının; devletin öngördüğü, tabulaş-

1. *Köylü, İşçi (proletarya) ya da Soylu sınıfına dahil olmayıp, özelliğini zenginliğinden alan kentli kişi. Bu kimselerin oluşturduğu sosyal sınıfa da burjuvazi denir.*

tırdığı doktrinleri/öğretileri kendi tahtlarını sağlamlaştırma adına halka dayatmak ve böylece sistem eksenli birer birey yetiştirmek olduğunu anlamış oluruz.

Fransa'nın bu değişimi1 ile beraber küreselleşen bir eğitim sisteminin ilk adımları atılmış oldu. Her devletin kendi ulusal birlik ve bütünlüğünü korumak adına hızla ilerleyen bir virüs gibi Merkezi Eğitim Sistemi parasız şekilde yaygınlaştı. Keleri deliğine değin takip eden TC. de buna ayak uydurarak, 'Eğitimin Merkezileşmesi/Tekelleşmesi' anlamına gelen Tevhid-i Tedrisat'ı çıkarmış oldu. Bununla kendi şirk öğretilerinin dışındaki tüm eğitim kurumlarını merkezileşmek/tekelleşmek adına kapattı. Zaten merkezileşme meraklıları nerede ideolojik tehlike görse, oraya aynı zehri pompalamaktadırlar.

Tevhid-i Tedrisat ile başlayan süreç, ardından harf, şapka vb. inkılaplarını da beraberinde getirdi. Böylece yıllarca okunan ilim, bir gecede filme dönüştü. Başka bir ifade ile bir gecede bütün halk cahil bırakılmıştı. Halkı formatlama maksatlı bu girişimden sonra, artık sırada '10 yılda 15 milyon genç/putperest' çığırtkanlığına binaen, koca bir topluma şirkin enva-i çeşidini ekmek vardı.

Bu planın bir parçası olarak yeryüzündeki tağutların en bağilerinden, insanlıktan zerre nasibini almamış İsmet(siz) İnönü'nün de bu bağlamda yaptığı ilk girişim, taşra, mezra, köylerde yaşayan halkın zürriyetini yozlaştırıp, kimliksiz, şuursuz hale getirdikten sonra sisteme entegre etme çabası ile Köy Enstitülerini kurmak oldu. 17 Nisan 1927 tarihli ve 3803 sayılı yasa ile açılan bu okulların, Anadolu'nun tümünde okul ve öğretmen olmamasına binaen

1. *Bu değişim dünyada o denli yankı bulmuştur ki ulus devletlerin şekillenmesine yön vermiştir. Ayrıca bununla bir çağ kapanıp, yeni bir çağ açılmıştır.*

açıldığı, sistem tarafından dile getirilmiştir. Mevcut sistem harf inkılabı ile cahil bıraktığı halkı bir kenara bırakarak, yeni nesli ve öğretmenleri kendi şirk öğretileri doğrultusunda yetiştirmek için 'her köye bir okul, bir öğretmen' kisvesi ile şirkin tohumlarını saçmaya başladı.

Zaman ilerledikçe ulusalcıların komünist yuvalarına döndüğü için tepkisini alan bu Enstitüler, örflerine bağlı kesimden de fuhuş yuvasına döndüğü için ciddi tepkiler almıştır. Kamuoyunun bu gibi söylentilerle çalkalanması İnönü'yü tedirgin etmiş, yaklaşan seçimleri kaybetme korkusu ile Köy Enstitüleri'ni kapatmıştır. Aslında mevcut sistem bu hareketi ile bir bakıma kendi putunu yapıp, acıkınca yiyen putperest zihniyetinin 20. yüzyıldaki tablosunu resmediyordu. Köylü kesimin ciğerparelerini birer şirk makinasına dönüştürdükten sonra geçen 8 yıllık deneyim sonrası bu kamplar tarih çöplüğüne gömülmüştür. İşin şaşılacak ve dikkat çeken yönü ise bu şirk fabrikalarını aynı el kapatıyordu: İsmet İnönü!

Daha sonra halkın gönlünü/oyunu fethetmek için ekstra bir hamle de İHL'lerin önünü açmakla gelmiş oldu. Sistem bununla da bir taşla birden fazla kuş vuruyordu. Bir yandan kabul ettikleri öğretiler eksenindeki din telakkisini kendi tahtını sağlamlaştırmak için halka vermiş, bir yandan halkın dini isteklerini bastırmış, bir yandan da dinsiz olmadıklarını kamuoyuna göstermiş oluyordu. Her daim çarkını döndürme gayreti güden sistem için İHL, Kur'an Kursu, camii açmak, imam atamak vs. gayet doğaldır. Zira burada hizmet edilen din değildir. Bilakis, Laik eğitim sisteminin kendi hedefleri doğrultusunda nesil yetiştirirken, halkta şişkinlik yapan 'Laiklik, dinsizliktir' algısının oluşturduğu havayı söndürmek için tağutların siboba dokunmasından ibarettir. Tağuti bir rejimin bu yönden esecek bir

rüzgarı engellemek için hazırlık yapmaması mümkün olabilir mi? Diyanet gibi bir teşkilat kurulması dahi amaçlarını ifşa etmiyor mu? TC. Anayasasının 136. maddesinde; 'Genel idare içinde yer alan Diyanet İşleri Başkanlığı, laiklik ilkesi doğrultusunda, bütün siyasî görüş ve düşünüşlerin dışında kalarak ve milletçe dayanışmayı ve bütünleşmeyi amaç edinerek, özel kanununda gösterilen görevleri yerine getirir' hükmü yer almaktadır.

TC.'nin bu keşmekeş tarihini bir kenara bırakıp, şunu icmalen özetleyebiliriz ki; bugün ulus devletlerdeki (TC. de dâhil) yaygın olan eğitimin kökü, pedagojik bir eğitime dayalı değil, tamamen her zerresine kadar ideolojik bir eğitime dayalıdır. Yani talim ve terbiyeye dayalı olmayıp, tamamen laik sistemin istediği bir birey yetiştirmek amaçlıdır. Buna binaen müfredatta verilen derslerin hepsinde de ideolojik unsurlar bulunmaktadır. Bunu ilkokuldan, lise ve üniversite müfredatlarında yer alan derslerin içeriğine bakarak görmek gayet mümkündür.

'Okullarda aktarılan bilgi, beceri ve davranışların nötr olduğunu söylemek ve eğitimin 'ideolojik' bir boyutunun asla bulunmadığını iddia etmek; modern okulların varlık sebeplerine aykırı bir durum arz eder. Okullarda öğretmek için seçilen ve dağıtılan bilgi, davranış kalıpları, dil kodları, kültürel sermaye ve ideoloji; toplumun ya da öğrencilerin ihtiyaçlarına göre değil, eğitim kurumları üzerinde baskı oluşturan iktidarın isteklerine göre şekillenir.' [1]

Eğitim Sistemindeki Şirkler ve Bataklıktakiler

İşin başında Allah'ın hakkını çiğneyen tağutlardan ve onları ayakta tutan kurumlardan bahsediyorsak, arka planında salt bilgi ve pedagoji/çocuk terbiyesi vermesi asla ve kat'a düşünülemez. Bilakis birçok yönden kendilerine

1. *Michael W. Apple, Ideology and Curriculum 1979/ Education and Power 1982*

fayda sağlamayan, sadece halka hizmet vermeleri ihtimal dışıdır ki, bunu iddia etmek dahi akıl tutulmasından öte bir şey değildir. Hele ki bu, sermayenin bir parçası olup, eğitim sektörünün 25 milyar dolarlık bir dilimi kapsadığı düşünülürse, burada çok yönlü iştah kabartıcı unsurların varlığı kaçınılmazdır.

Tağuti rejimin okullarda hedeflediği; daha taptaze iken çocukları istediği doğrultuda işlevsiz birer bitki haline getirmektir. Başka bir deyişle; kendi sistemine kan pompalama merkezi haline getirilen bu okullarda, neo-putperestliğe yeni eleman temini sağlamak, körpecik beyinleri alıklaştırıp, düşünme ve muhakeme etmelerini dumura uğratmaktır. Bunun yanında halkı kimliksizleştirme politikaları daha ilkokuldan verilmektedir. Başka bir ırka mensup insanları cebren Türk olduğuna hükmetmek, dillerini bilinmez hale getirmeye gayret göstermek bunun en bariz örneğidir.

Bu sistemin hedefinin en bariz göstergesi okullarında yaptıkları uygulamalardır. Örneğin, müfredata bakın. Hemen hemen her derste Allah'ın dinine savaş açmış, bırakın şer'i kanunları, Arapça'ya şeklen benzeyen bir yazıya dahi tahammül edememiş kişinin boy boy fotoğrafları ve söylemleri yerini almıştır. 'Din Kültürü' denilen dini yozlaştıran derste dahi dinden nasibini almamış bir kişinin din hakkındaki görüşlerine yer verilmesi sistemin ideolojik buhranlara girdiğinin alameti olsa gerek. Yine çocukları okula sokmadan önce putun karşısında ettirdikleri yemin ise işin vahametini ortaya koymaktadır. Bunları her akıl sahibi küçüklüğünden beri bildiği için bu bahsi uzatmaya hacet yoktur. Lakin şunları sormakta fayda var… Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* kendi zamanındaki putların tek bir tanesine el dahi sürmez ve sürdürmezdi. Ali

radıyallahu anh daha küçücükken elini puta değdirmesine -ki bu kişiyi tazim maksadı ile yapmadığı müddetçe küfre sokmaz- dahi tahammül edemeyen bir Peygamber, nasıl olur da Ebu Cehil'in okullarında putun karşısında, puta ve o putun getirdiği/dayattığı ideolojiye bağlılık ve sadakat yemini edilmesine izin verebilir?

Kendisini İslam'a nispet edenlere -hassaten tağutu reddettiğini söyleyip çocuğunu bu kurumlara veren zavallılar- Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* Ali, İbni Mesud, İbni Abbas, İbni Ömer *radıyallahu anhuma* gibi gençleri elleriyle götürüp, Ebu Cehil'in putu karşısına dikip, sadakat yemini ettireceğini sorsak hemen baştan karşı çıkarlar. Lakin iş kendi dönemlerindeki putun ideolojisi ekseninde kurulan mabedlerinden sakınmaya gelince, laf cambazlığı en güzel yaptıkları şey haline gelir. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* zamanındaki Lat, Menat, Uzza vs.den bahsedip bunu bu zamandaki insanlara anlatıp, sakınmalarını söylemek ne kadar isabetlidir? Nuh *aleyhisselam* zamanındaki putlar Kur'an'da zikredilirken ana tema 'bunlardan sakınmak' değildir. Zira o putların esamesi dahi halkın arasında okunmamaktadır. Ana tema, geçmiş ümmetler şirke hangi saikle düştü iseler ondan ders çıkarmak, yaşanan vakıada hangi türden şirk varsa ondan beri olmaktır. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* kendi döneminde Vedd, Suva, Yeğus, Yeuk ve Nesr'i[1] gündem dahi etmemiştir. Lakin bugünkü şirk yuvalarına çocuklarını gönderenler vakıadan kopuk, Kur'an-Sünnet ekseninin dışında bir anlayışa sahip olduklarını at gözlüklerini çıkarmadıkları için anlamamaktadırlar. Aslında bu mesele bir takım zevatın zırvaladığı azimet-ruhsat meselesi değil, bilakis mesele iman ve küfür meselesidir!

---

1. *71/Nuh, 23*

Özetle neo-putperest nesil üretmeye çalışan bir kuruma koşuşturup, çocuklarını neo-putperest okullara 'istediğin gibi yontabilirsin' zihniyeti ile teslim edenlerin İslam iddiasında bulunması, garabet dolu safsatadan başka bir şey değildir.

Bizler Ne Yapmalıyız?

İslam'ın, Zaruret-i Hamse'den1 saydığı bir durum da neslin koruma altına alınmasıdır. Bizlerin bu bağlamda neseplerimizi korumaya almaya gayret etmemiz gerekmektedir. Zira şirkin yolları çoğalmış ve çepeçevre bizleri kuşatmıştır. Başında hayır olarak zannettiğimiz hangi yoldan yürümek istesek, sonunda mutlaka şirkin bir türü ile karşılaşabiliyoruz.

Bugün her köşe başında Allah yolundan alıkoymak için bu puthaneler, tapınaklar dikilmektedir. Tağutlar bunları gayeleri doğrultusunda, hem de servet harcayarak yapmaktadırlar.

"Şüphesiz ki inkâr edenler mallarını, (insanları) Allah yolundan alıkoymak için harcıyorlar. Daha da harcayacaklar. Ama sonunda bu, onlara yürek acısı olacak ve en sonunda mağlûp olacaklardır. Kâfirlikte ısrar edenler ise cehenneme toplanacaklardır." [2]

Kur'an'ın dikkat çektiği bu hakikati hepimiz aynî olarak müşahede etmekteyiz. Lakin bu yapılan saldırılara karşı onların formal eğitimine karşılık kendi imkanlarımız ile neslimizi koruma altına almak zorundayız. Bunun yolu da samimiyet, istikrar ve sürekli bir bilinçlenmekten geçer. Bunun yanında onlara şirin görünmeye gayretkâr olup, okula gönderme fanatikleri olan sapkınlara karşı hem gençlerimizi, hem daveti yeni kabul edenleri irşad etme-

1. *Din, can, mal, akıl ve nesep.*
2. *8/Enfal, 36*

liyiz. Yoksa bizden sonra daveti hamledecek nesilleri bu bataklığa kendi ellerimizle itmiş, ilerleyen zamanlarda onlarla özdeşleşen, onlardan farkı olmayan bir neslin tohumlarını atmış oluruz.

Allah'ım neslimizi ve zürriyetimizi putperestlerden ve onların tasallutlarından muhafaza et! Amin...

Dualarımızın sonu; âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

Neden 12 Yıl Zorunlu Eğitim

Murat Güç

Bilindiği gibi yakın bir zamanda çok tartışmalı olsa da eğitimde büyük bir değişiklik yapıldı. Bu değişiklik, eğitimde '4+4+4' sistemi diye isimlendirildi ve bu şekilde yasalaştırıldı.

4+4+4 sistemi?

Peki, '4+4+4' sistemi nedir? Kısaca bahsedecek olursak; bu sistem, önceden yürürlükte olan eğitim sisteminde birçok şeyi değiştirmiştir. Yani bu yeni sistem ile beraber eğitim sisteminin omurgasının neredeyse tamamına yakını değişmiş oldu. Bu değişikliklerden bazıları ise Milli Eğitim Bakanlığı sekiz yıl kesintisiz olan temel eğitimi, bu sistemle kademeli olarak on iki yıla çıkardı. Böylece ilk dört yılda herkes temel eğitimi alacak ondan sonraki dönemlerde isteyen orta öğretime imam hatiplerde veya mesleki okullarda, isteyen de normal okullarda devam edebilecek. Yine '4+4+4' sistemiyle beraber okula başlama yaşı yedi yaşından beş yaşına indirildi.

+4 Yıl Artırma -2 Yıl Erkene Alma

Bizim burada üzerinde duracağımız konu okula başlama yaşının iki sene daha erkene alınması ve kademeli olan zorunlu eğitimin 'dört yıl' daha eklenerek artırılması olacaktır. 'Bu mesele üzerinde neden durmamız gerekiyor?' diye düşünecek olursak bunun sebebi şudur; Yeryüzünde ister eski ister yeni ve modern hiçbir tağut yoktur ki insanlar üzerindeki egemenliklerini sürdürmek veya tahtlarını daha sağlamlaştırmak için kendilerine ya sadık kullar yetiştirmek ya da zulümle boğun eğmiş kitleler oluşturmak zorunda olmasın. Lakın günümüz tağutları insanları köleleştirirken kendi selefleri gibi zorla, baskıyla veya firavunun erkek çocukları öldürdüğü gibi değil tam tersine açtıkları ücretsiz eğitim kurumlarıyla ve medyayı kullanarak film, dizi ve programlarıyla bunu sevdirerek gerçekleştirmeye çalışmaktadırlar. Bu uygulama bizim yaşadığımız coğrafyada da işletilmektedir. Sistem bu uygulamanın işleyebilmesi için trilyonları gözden çıkarmaktadır. Birçok sıkıntılar getireceği bilinmesine rağmen okula başlama yaşını iki sene erkene aldılar. Burada durup zorunlu eğitim neden fazlalaştı ve okula başlama yaşı neden erkene alındı diye düşünmek gerekir. Çünkü burası insanların fazla önemsemediği bir noktadır.

Modern tağutların işletmiş oldukları bu sistem, onların 'Ağaç yaş iken eğilir' düsturunu çok iyi anladıklarını göstermektedir. Çünkü çocukluk dönemindeki talim ve terbiye insanın gelişiminde büyük bir öneme sahiptir. Bu dönemde insan boş levha gibi verilen her şeyi alıcı bir konumdadır yani levhaya ilk yazılan yazılar kalıcıdır, yeni şeyler yazılmak istense de tekrardan silinip yazılması çok zordur. O zaman çocukluk döneminde öğrenilen şeyler olumlu ve olumsuz olarak insanın hayatına yön vermekte ve bu dönemde insan yapısının temel taşları olan düşünce, kişilik

ve davranışlar genel olarak oluşmaktadır. Bundan dolayı âlimler bu dönemdeki eğitim için 'taşa kazılan yazıdır' derler.

Sistem okullarda kendi laik ideolojisini ve dünya görüşünü aşamalı ve sistemli bir şekilde çocuklara vermek için eğitim süresini uzatmış ve eğitime başlama yaşını erkene almıştır. Dikkat ederseniz bu okullarda eğitimini bitiren insanların çoğu devletini, vatanı, bayrağını seven; onun için mücadele vermeye çalışan veya hedefleri ve uğraşları tamamen dünyalık olan insanlar olarak karşımıza çıkmaktadır.

İslam'da Çocuk Eğitiminin Önemi

İslam şeriatı hiç bir dinin önem vermediği kadar eğitime, özellikle de çocuk eğitimine önem vermiş, bu meselede farklı metodlar tavsiye etmiş ve bir takım emirler vermiştir.

Nitekim Allah, babanın bu meselede birinci derecede sorumlu olduğunu şu ayetlerle belirtmektedir. Allah *subhanehu ve teâlâ* mümin kullarına hitaben şöyle buyuruyor;

"Ey iman edenler! Kendinizi ve ailenizi bir ateşten koruyun ki onun yakıtı insanlar ve taşlardır. Onun başında gayet katı, şiddetli, Allah'ın kendilerine buyurduğuna karşı gelmeyen ve emredildikleri şeyi yapan melekler vardır." [1]

Katade rahimehullah bu ayetle ilgili olarak şunları söylemiştir: 'Onlara Allah'a itaat etmelerini emreder, Allah'a karşı asi olmalarından nehyedersin. Onlara Allah'ın emirlerini yerine getirmelerini emredersin ve kendilerine yardımcı olursun. Şayet Allah'a asi geldiklerini görürsen, onları bundan menedersin ve engellersin.'

Allah *subhanehu ve teâlâ* başka bir ayette de şöyle buyuruyor;

1. *66/Tahrim, 6*

"De ki: Gerçekten hüsrana uğrayanlar, kıyamet günü hem kendilerini, hem de ailelerini ziyana sokanlardır. Bilesiniz ki, bu apaçık hüsrandır. Onların üstlerinde ateşten tabakalar, altlarında da (öyle) tabakalar var. İşte Allah kullarını bununla korkutuyor. Ey kullarım! Yalnızca benden korkun." [1]

İbni Kayyım rahimehullah şöyle der:

'Kim çocuğunu ihmal eder, ona faydalı olmaz, onu terk ederse; ona en büyük kötülüğü yapmış olur. Çocukların büyük çoğunluğunun ifsada uğramaları, babalarının ihmalleri yüzündendir. Onlara gereken ihtimamı göstermemeleri, dinin farzlarını ve sünnetlerini öğretmemeleri; çocukların ifsada uğramalarının, daha küçük yaşlarda telef olmalarının en büyük sebebidir. Bu şekilde ihmal edilen çocuk büyüdüğünde de ne kendi nefsine, ne yaşadığı çevreye ve ne de babasına karşı bir fayda sağlayamaz. Nitekim babası onu söz dinlemediği için azarladığında, o da babasına bir nevi şöyle der; 'Ey babacığım! Sen bana küçükken söz dinletemedin. Ben de büyüdüğümde senin sözünü dinlemedim. Sen beni çocukken bir kenara fırlatıp attın, ben de sana yaşlandığında bakmıyorum.' '

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Buhari ve Müslim'in İbni Ömer'den radıyallahu anh rivayet ettikleri bir hadiste şöyle buyurmuştur;

"Hepiniz çobansınız ve hepiniz sürünüzden mesulsünüz. İmam çobandır ve sürüsünden mesuldür. Erkek ailesinin çobanıdır ve sürüsünden mesuldür. Kadın, kocasının evinde çobandır, o da sürüsünden mesuldür. Hizmetçi, efendisinin malından sorumludur ve sürüsünden mesuldür."

Yine Allah dinin pratiği olan Peygamberlerin bu konudaki çaba ve gayretlerini Kur'an'da göstererek dikkatimizi bu meseleye çekmektedir. Allah kimi yerde Nuh'un *aleyhisselam* en son anda bile çocuğunu dalgalar arasında nasıl

1. *39/ Zümer, 15-16*

imana çağırdığını, kimi zaman İbrahim'in *aleyhisselam* kendi zürriyeti hidayet üzere kalması için dua ettiğini, İsmail'in *aleyhisselam* ailesine namazı ve zekâtı emrettiğini Kur'an'da bahsetmektedir.

Aynı şekilde Rasûlullah da çocuk eğitimine hem sözlü hem fiili olarak önem vermiştir. Rasûlullah'ın eğitim metotlarından örnek verecek olursak; Rasûlullah yedi yaşına gelen çocuklara namazın öğretilmesini, on yaşına geldiğinde ise namaz kılmaları hususunda zorlamamızı tavsiye ediyor. Yine çocukları kucağında taşıyarak mescide getirmesi, onları hemen yanı başına oturtması, minberde hutbe verirken onları kucağına alması ve daha birçok örnekte Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* çocuk eğitimi üzerinde ne denli gayretli olduğunu gösteren en güzel örneklerdir. Yine Rasûlullah onları ziyaret eder, onlarla şakalaşır ve onların seviyesine inerdi. Çocuklara yolda selam verir. Kimi zamanda onlarla konuşur ve onlara önemli nasihatlerde bulunurdu. Rasûlullah'ın çocuk eğitimde göstermiş olduğu bu titizlik, eşsiz sahabe neslinin oluşmasının en önemli faktörüdür.

Bütün bunlara rağmen maalesef bugün dini hassasiyeti olan veya dini şekilcilikten öteye gitmeyen insanların kendi ciğerparelerini şirk ve fesat yuvalarına rahatlıkla gönderdiklerini görüyoruz. Bu da onların ne kadar kendi inandıkları İslam'a ve İslam'ı değerlere ehemmiyet verdilerini göstermektedir. Oysa her Müslümana düşen kendini elim verici ateşten kurtardığı gibi çocuklarını da bu ateşten kurtarmaktır.

O zaman her Müslüman tağutların tuzaklarına dikkat etmek zorundadır. Okulları sadece salt okuma-yazma öğrenme olarak ele almamak bilakis çocuklarımızın zihinle-

rini, düşüncelerini, kişiliklerini ve davranışlarını zehirleyen yuvalar olarak bilmeliyiz.

Davamızın sonu; âlemlerine Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Müfredat ve Sistem Ne Kadar Masum?

Murat Müslihan

Kalbi ve aklı selamette olan herkes günümüz okullarının çocuklarımıza İslami ve ahlaki hiçbir şey kazandırmadığını, aksine yüce Rabbi'mizin fıtrata yerleştirdiği ne kadar takva kırıntısı varsa bunları çocuklarımızdan söküp aldıklarından zerre kadar şüphe etmez. 'Peki, eğitime getirilen sisteme ne demeli?', 'Artık devlet çocuklarımıza Kur'an, siyer ve temel dini bilgiler gibi dersler vermektedir. Ayrıca bu devletin başbakanı aleni bir şekilde 'dindar bir nesil' yetiştirmek istediklerini söylemiştir. Bunu nasıl anlayacağız?' şeklinde bir soru ile karşı karşıya kalırsak cevabımız şu olur; ifsat kanallarını kuruluşundan bu yana kullanan bu sistem elbette ki bununla yeni bir 'ifsat açılımı' amaçlamaktadır.

Çocuğumuza bu tür derslerin de öğretilecek olması zehrin topluma altın tepsilerde sunulması demektir. Sistem geçmiş dönemlerde bu okulların meşruiyetini bir türlü kabul ettiremediği muvahhid Müslümanlara bu yolla 'Bakın biz sizin çocuklarınıza dini de öğretmekteyiz' mesajı vermektedir. Ayrıca tevhidle muhatap olup, çocuklarını bu küfür yuvalarından alma ihtimali olacak insanlara da 'Sakın bu

radikallere(!) inanmayın bakın İslami(!) eğitim veriyoruz' mesajını vermek suretiyle bir tehlikeyi(!) bertaraf etme çabası içine girmektedir. Ancak bu ucuz numara, sadece imanın ve İslam'ın kendisi için bir şey ifade etmediği insanlarda tutmakta, şeytanın ve tağutun esaretine hiçbir şekilde boyun eğmeyen, çocuklarına değer veren Müslümanlara ise zarar vermemektedir.

Dindar bir nesil yetiştirme ütopyasına gelecek olursak deriz ki; bu sistemin müfredatına şöyle bir göz atalım acaba sistem din dışındaki pozitif ilimler diye isimlendirilen ilimlerde bile mütehassıs bir nesil yetiştirebilmiş midir veya herhangi bir ilimde mütehassıslığı da bir kenara bırakalım bu sistemin okulları 'insan' yetiştirebilmiş midir ki sözüm ona dindar bir nesil yetiştirebilsin? Evet, burada sizlere açıklamaya çalışacağımız konu da işte tam budur. Sistemin kendi okullarında uyguladığı müfredatı, ilmi ve nazari bir bakışla eleştirmek yazımızın ana konusu olacaktır. Tabi ki de bu eleştiri kapsamlı bir eleştiri değil sadece yazarın tecrübi olarak gördüklerine dayalı bir eleştiri olacaktır. Rabbi'mizden bizlere yardım etmesini niyaz ederiz.

Deneme Tahtası Haline Getirilen Çocuklar

Sistemin okullardan sorumlu bakanlığı bilindiği üzere Milli Eğitim Bakanlığı'dır. Lakin bu bakanlık tamamen bağımsız olan kendi sistemiyle hareket eden bir bakanlık değildir. Bu bakanlık her gelen hükümetin milli eğitim yasası adı altında çıkardığı yasalarla a'dan z'ye kadar değiştirdiği bütün yönetmelik, müfredat ve sistemi uygulamakla memurdur. Evet, bu sistem her dönem değiştirilmektedir. Mesela, 2003 yılında yürürlüğe konulan 'İlköğretim Kurumları Yönetmeliği'nde iki yıl içerisinde beş değişikliğe gidilmiş olması, bu gerçeğin tek örneği değildir. Bunun zararını id-

rak edebiliyor musunuz? Yani çocuğumuz bu kurumlarda sürekli olarak her gelen hükümetin bir deneme tahtası haline getirilmekte, gelen hükümet bir önceki hükümetin sistemini 'tam bir enkaz devraldık' diyerek değiştirince, çocuğumuz net bir şekilde bir 'müfredat zulmüne' maruz kalmaktadır. Bakın şimdi de İslamcı olduğu söylenen -ki İslam ismi onlardan beridir- bir hükümet var ve 4+4+4 diye bir sistem getirdi. Bunun çocuklar üzerindeki tezahürlerini de çok yakında göreceğiz. Şüphesiz bu sistemin devamlılığı da bir sonraki hükümet gelene kadardır.

Kast Sisteminin Başka Bir Versiyonunun Uygulandığı Okullar

Buna kendi yaşantımdan bir örnek verebilirim. Okula gittiğimiz dönemler 'iş eğitimi' adında bir ders vardı. Bu derste bir takım el işleri yapılarak güya çocukların becerileri geliştirilmeye çalışılırdı. Öğretmen bir sonraki haftaya kadar tedarik edilmesi gereken bir takım malzemelerin listesini verirdi. Ancak bu malzemeleri tedarik edebilmek hiç de o kadar kolay değildi. Çünkü o okullarda hep zengin, parası olan insanların çocukları okumuyordu. Bilakis yama üstüne yama yapan, ödünç ayakkabılarla bütün bir sezonu geçiren, giyecek paltosu olmadığı için sürekli hasta olan çocuklar da bu okullarda vardı. Ancak sistem bunları göz ardı etmiş paltosu olmayan çocuktan gazoz ağacı yapmasını, ayakkabısı olmayan çocuktan kibrit çöplerinden çerçeve yapmasını, beslenme çantası boş olan çocuktan kartondan ev yapmasını talep etmiştir. Evet, bu malzemeler bu çocuklardan istenirdi. Fakat bu çocuklar bu malzemeleri getiremezdi. Getiremedikleri zaman da ya o dersten kalırlardı ya da hem dersten kalıp hem de öğretmenin gazabına maruz kalırlardı. Aynı şey resim, beden eğitimi gibi derslerde de mevcuttu. Çocuğuna kıyafet dahi alamayan babadan devlet eşofman almasını bekle-

mekte ve bu isteğini pervasız bir şekilde sürdürmekteydi. Amacımız acıtasyon yapıp insanları bir duygu hezeyanına sürüklemek elbette değildir. Amacımız sadece sosyal ve ekonomik olan farklılıkların sistemin gözünde herhangi bir değer ifade etmediğini ortaya koymaktır. Ki bu sistem kendi dilini konuşmadığı için kaç çocuğumuzu heder etmişti, hatırlayın...

'Ezberci' Sistemin Vasıfsızlaştırdığı Çocuklar

Aslında 'ezbercilik' okullarda uygulanan sistemin en kısa adıdır. Yani çocuğun bilgiye fazla önem vermeden sadece bir üst sınıfa geçebilmek için ya da öğretmeninden korktuğu için ya da öğretmeninin gözüne girebilmek için önüne konulan şeyi sadece ezberlemesidir. Öğrenci ezberlemiş olduğu bu bilgiyi bir üst sınıfa kadar unutmaktadır. Çünkü onun için önemli olan bilginin değeri değil sınıfı geçebilmektir.

Mesela, on sene okudum ama aklımda herhangi bir şey kaldı mı diye sorarsanız buna vereceğim yanıt olumsuz olacaktır ve ben okul dönemim boyunca 'A bu bilgi faydalı ve gerekli bir bilgi' mantığıyla ders çalışan bir kişiye rastlamadım. Hep 'şunu ezberleyeyim de şu öğretmenin dersinden geçeyim', 'x hocanın dersi mi, eyvah ben bu dersi ezberlemezsem bu hoca beni perişan eder' sözlerini sarf edip ders çalışanlara rastladım. Ben de bu mantıkla ders çalışıp bu mantıkla sözde öğrenim görüyordum. Ancak ezberle kafada kalan bu bilgi, sene sonuna kadar hatta bir sonraki derse kadar belleğimizde kalmıyordu. Peki ya sonuç? Sonuç vasıfsız, senelerini verdiği okuldan hiçbir şey alamamış bir nesil. Yani kocaman bir sıfır...

Bu yazıyı okuyan kişi, şayet okul okumuşsan bana şu sorunun cevabını verebilir misin? 'Bana biyolojiden ne anlata-

bilirsin veya kimyadan o da olmazsa matematik? Peki ya edebiyat?' Biliyorum cevap yok. Çünkü sen de benim ders çalıştığım mantıkla ders çalışıyordun. Eminim ders çalışma sebebin bilgiyi özümsemek değildi. Düşünün ömrünüzün en verimli anlarını bu kurumlarda geçiriyorsunuz ancak bilginin kırıntısını bile öğrenemiyorsunuz. Ne kadar yazık...

Sistemin gençleri vasıfsızlaştırmasının bir başka şekli de bu okullara giden çocukların işsiz kalmaları ve başka herhangi bir alanda istihdam edilememeleridir. Meseleye dair okumuş olduğum şu satırları paylaşmak isterim. Bu satırların yazarı Ebu Hasan en-Nedvi'dir. Kendisi 'İslami Bölgelerdeki Eğitim Nasıl Yönlendiriliyor?' isimli eserinde şöyle diyor;

'Eğitim, işsizliği arttırmıştır ve böylece halkın eski sorunlarına yeni bir sorun eklenmiştir. Bu sorun, hiçbir mesleği olmayan işsiz bir topluluğun ortaya çıkmasıdır. Bunun sebebi, bu grubun okumak ve yazmaktan başka hiçbir işi iyi yapamamalarıdır. Hükümetin onları istihdam etme gücü de oldukça sınırlıdır. Elbette ki bütün mezunlara iş veremez ya da bütün eğitimlilerle ilgilenemez. Böylece gelişmiş ülkelerdeki eğitim görmüş kimselerin işsizlik sorunu, çözümü olmayan şiddetli bir krize dönüşmüştür.'

Yazılanlar bizim vakıamızı ne kadar da güzel özetliyor değil mi? Bir kitaptan iktibas olarak şu notu da bu gerçeğin altında paylaşmakta fayda görüyorum;

'Bilindiği üzere Türkiye'de liseyi bitiren kişilerin lise diploması ile işe girebilmeleri neredeyse imkânsızdır. Üniversite bitiren birçok kişi bile iş bulamıyor. Üniversiteyi kazanmak da kolay değil. YGS/LYS sınavlarına her yıl yaklaşık 1,5 milyon kişi giriyor. Ve bunlardan sadece 100-150 bini işe yarar bir üniversiteye girebiliyor. Tabi iş üniversiteyi kazanmakla da bitmiyor. Örneğin, eğitim fakültelerinden mezun olup öğretmen olmaya hak kazananların hepsi öğ-

retmen olamıyor. Devlet okullarında öğretmen olabilmek için bir de KPSS sınavına girmeleri gerekiyor. Çünkü devletin saçma politikalarından dolayı her yıl 100-150 bin öğretmen adayı mezun olurken, devlet bunlardan sadece 10-15 bin kişiyi istihdam edebiliyor. Sonuç olarak, Türkiye'de 12 senelik eğitim sonunda liseden mezun olan 100 öğrenciden sadece 10 tanesi üniversiteyi kazanabiliyor. Ve üniversiteyi kazanıp mezun olan 10 kişiden de sadece 1 kişi iş sahibi olabiliyor.'

Ezberci sistem nesli itikadi ve ahlaki yönden dejenere ettiği gibi sosyal ve ekonomik olarak da dejenere etmektedir.

Sistemin En Önemli Gelir Kaynağı; Sınavlar

Sistemin müfredatının bozukluğundan bahsedip sınav sistemini es geçmek olmaz. Evet, sınavlar sistemin hazinesine hazine ekleyen en büyük gelir kaynağıdır. Hiç düşündünüz mü; Türkiye'de kaç tane sınav var? Benim aklıma şunlar geliyor; liseye giriş sınavı, üniversiteye giriş sınavı, yüksek lisans sınavı, memurluk sınavı vs. ufak bir matematik hesabı ile bu sınavlara katılım sayısı ile bu sınavlara kayıt için yatırılan paraları çarparsak ortaya çok ciddi bir meblağ çıktığı görülecektir. Ne kadar kârlı bir ticaret değil mi? Buna bir de üniversiteye girdikten sonraki harç paralarını eklersek kârın boyutu net bir şekilde anlaşılacaktır.

Okullarda yapılan sınavlarda bir o kadar anılmaya değer. Bu sınavlarda öğretmenleri tarafından çocuklara sorular sorulur. Ancak öğrenci bir önceki başlıkta anlattığımız gibi bilgiyi özümsemediğinden dolayı veya daha kolayı var iken zoru ile uğraşmamak adına kopya seçeneğini tercih eder. Ben de bu yola çokça başvurdum. Amaç diplomaysa bu yolda her şey mübahtır, değil mi? Eminim senin de hâla ballandıra ballandıra anlattığın kopya hadiselerin olmuştur. Olayın vahametini şöyle izah edebiliriz;

bu okullardan mezun olan insanlar örneğin polis oluyorlar. Kim öğrencilik hayatı birilerini kandırmakla geçmiş bir polisten asayiş bekleyebilir ki? Ya da bunların bazıları hâkim oluyor. Öğrencilik hayatı başkalarına adilane davranmadan geçmiş olan bu hâkimlerden kim adil hüküm vermesini bekleyebilir ki? Bunlar doktor oluyorlar. Bu doktordan hastayla itina ile ilgilenmesini kim bekleyebilir ki?...

Son zamanlarda bu konuya dair birçok haber çıktı. Eminim siz de karşılaşmışsınızdır. YGS sınavındaki kopya iddiaları, KPSS'deki aynı iddialar akla yukarıda sorduğumuz soruları getiriyor. Çocukluğu ve gençliği başkalarını kandırmak üzerine kurulmuş olan insanlardan kim mesleğinin hakkını vermesini bekleyebilir ki? Ya da mesleği bir kenara bırakalım. Kim bu insanlardan diğer insanlara karşı 'insanca' davranmasını bekleyebilir ki?

Peki, size soruyorum; bu müfredat ve sistem ne kadar masum?

Dualarımızın sonu; âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Küfür Tarlasında Gençliğe Aşılanan Fesad Tohumları: Ahlaksızlık

Emre Acar

Gençler ve çocuklar yarının dünyasıdır. Gelecek neslin yeşermesi, gençliğin doğru yönlendirilmesine ve eğitilmesine bağlıdır. Yaşadığımız ülke nüfusunun çoğunluğunun genç olması, bizlere mutluluk vermekte. Bu gençlerin her birinin İslam'a feda edilmesi, İslam ahlakıyla ahlaklandırılması, bu uğurda bilinçlendirilmesi her anne-babanın ve eğitimcilerin görevidir. Bu mücadeleden mahrum kalan sorumlular hem Allah katında hem de ümmet karşısında hesap vereceklerdir. Çünkü böyle bir boş vermişlik, ümmetin fesada uğramasında sebep olabilecek büyük bir cürüm ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* emrine karşı duyarsızlıktır.

"Ey iman edenler, kendinizi ve aile efradınızı ateşten koruyun" [1]

Gençlik hayatın en hareketli, halkın deyimiyle 'delikanlılık' dönemidir. Bu tabir, gençlerin ruh halini ifade eder. Çünkü buradaki delilik, akılsızlık değil; aklın fonksiyonlarını tam olarak yerine getirmemesidir. Ki gençlerin çoğu zaman akılla bağdaşmayan işler yaptıklarını görmekteyiz.

1. *66/Tahrim, 6*

Gençlerin delikanlılık dönemini İslam inancı ve ahlakı ile koruma altına almak oldukça önemli bir konudur. Bu mevzuda anne, baba ve eğitimcilerin, başarılı olabilmek için Allah ve Rasûlü'nün söylediklerine kulak verip, tepki ve kınamaya maruz kalsalar da büyük fedakârlıklar yapmaları gerekir. Aksi halde 'Ağaç yaşken eğilir' atasözü vakıayla uyarlandığında, gençleri yaşken, İslami ahlak üzerine eğmek oldukça zorlaşmıştır. Bunun nedeni olarak ailenin ilgisizliği, arkadaş ortamı veya internet gibi birçok etken sayabiliriz. Lakin bunun en büyük sebebi ise çocuklarımıza kendi ideolojisini ve ahlakını aşılamaya çalışan devletlerin, vakıfların, derneklerin veya cemaatlerin varlığıdır. 21. yüzyılda bu ahlaki soykırımı daha hızlı ve ustaca yapan kurumlar ise okullardır. Gençlerin okullarda demokrasi, laiklik, kemalizm, ateistlik gibi İslam'a zıt olan dinlerin ideolojisini savunmaları, bunun için miting, konferans düzenlemeleri; ahlak olarak bu dinlerin ahlakına özenmeleri iddiamızın en büyük delilidir.

Siyaset, gençler üzerinden dönmese bir fikri ve ahlakı yaşatmak mümkün mü ki? Kazanman için ya gençleri firavun gibi öldüreceksin ya da bugünkü devletler gibi yatırımını 'Ne varsa gençlerde var' misali gençlere ve çocuklara yapacaksın. Anne, babalar evlatlarını para için okutma hayalinde, devlet kendisine eleman yetiştirme komplosunda.

Gençler ise ortada erkek-kız karışık dönme dolap oyunu oynuyorlar. Nerede kaldı İslam ahlakı? Herhalde İslam'da erkek-kız karışık oynamanın haram olduğunu unuttular. Gençlerin işlediği haram sadece bununla sınırlı değildir elbette... Gelin sizinle beraber okulların ortamını başlıklar halinde müzakere edelim;

Aile ve Eğitimciler Sorumsuz, Öğrenciler ise Sorunlu

Zaman su gibi akıp gitmekte, nesil ahlaktan mahrum, batılı olabilmek için süfli bir yaşamı tercih ediyor. Bunun için okullar gençlerin vazgeçilmez mekânıdır. Ne de olsa buralarda, ne ebeveyn karışıyor ne de müdür tam müdahale etme yetkisine sahip. Beşiktaş'taki bir lisenin müdürü ise bu konuya dikkat çekerken şunları söylemekte: 'Öğretmenin öğrenci üzerinde hiçbir hakkı yok. Bir öğrencinin omuzuna öğretmen yanlışlıkla çarpsa disiplinlik oluyor. Dayak atarsa da meslekten men ediliyor. Milli Eğitim Bakanlığı kendi öğretmenini şikâyet etmek, için öğretmen şikâyet hattı kurmuş. Artık iş çığırından çıkmış durumda.'

Gençler isteklerinde tamamen özgür. Evden okula gidiyorum diye çıkıp, her türlü ahlaksızlığı yaptıktan sonra, okuldan geldiğini söyleyerek anne ve babasını kandırabiliyor. Ailelerin çocuklarıyla ilgilenmediklerini belirten Etiler'deki bir lise müdürü: 'Çocukları ile ilgilenen ailelerin oranı yüzde 2'yi geçmez. Biz bir sorun olduğunda öğrenciyi tehdit ederek velisini okula getirtiyoruz. Böyle davranan bir anne-babadan ne beklenir? Çocuğu ne yapıyor, nerelere gidiyor haberi yok. Bizim de işimiz başımızdan aşkın. Okul dışında öğrenciyi takip etmek mümkün değil. Kendi müfredatımız dışına da çıkamıyoruz' şeklinde dert yakınıyor. İşte çocuklar okullarda çobanı olmayan bir sürü misali, her türlü ahlaksızlıklarla karşı karşıya kalıyorlar. Bir de bu konuları müdürün haber vermesi çok şaşılacak bir durum.

Okullarda Geçim Mücadelesi ya Ticaret ya da Hırsızlık

Okullarda her şey özenti ile başlıyor. İnternet ve televizyon bağımlısı olan gençlik özendiği şeyleri okullarda yaşantısıyla sergileyince, bunu gören diğer öğrencilerde kıskançlık tezahür ediyor. Onun gibi olabilmek için ne

gerekli ise hemen yapmaya koyuluyorlar. Maddi geliri dar olan veya aileden yeterli para alamayan gençler, ilk başta hırsızlığa başvurmayı tercih ediyor. Önce velisinin cüzdanından çalmaya başlayanlar, zamanla arkadaşlarının eşyalarını çalıyor veya arkadaşında gördüğü markalı bir elbiseyi ve elektronik aleti almak için girdiği mağazadan hırsızlık yaparak çıkıyor. İş erkeklerde haraç kesmeye, kapkaççılık yapmaya, bayanlarda ise bedenlerini para karşılığında satmaya varmakta. Bu tür ahlaksızlıklarla uğraşan çocukların/delikanlıların yaşları ise 17 ila 18'i geçmemektedir. Kabataş'taki bir lisede görev yapmış olan bir idareci, özellikle Beyoğlu bölgesinde okuyan dar gelirli öğrencilerin böyle yanlış işler yaptıklarını belirterek şunları ekliyor: 'Bunlar dar gelirli aile çocukları, üç beş kuruş görünce değişiyorlar. Diğer arkadaşlarının seviyesine çıkmak istiyorlar. Kolyeler, cep telefonları karşılığında her istenileni yapıyorlar. Okuldan çıkıp, kot pantolon giyip işe çıkan öğrenciler var. Etiler ve diğer semtlerdeki okullarda da durum aynı.'

Eminönü'nde bir lisede okuyan A.K. isimli bir öğrenci şunları söylüyor: 'Okulda çok samimi olduğum bir kız arkadaşım vardı. Zamanla değişti. Onu her gün okulun önünde arabalı bir adam alıyordu. Kendisi de bir defasında bana söylemeye çalışmıştı. Adam, onu götürüp başka adamlara pazarlıyormuş. Kendisinden vazgeçmemi söylemişti. Şu anda sadece okula gelip gidiyor, kimse ile konuşmuyor.'

Kabataş'ta görev yapmış idareci, fuhuş için okulu bırakan öğrencilerin olduğunu belirterek: 'Servis şoförleriyle kaçan öğrenciler var. Evine darılıp gitmeyip, babası yaşındaki adamların evinde kalanlar var' şeklinde gördüklerini paylaşıyor.

Okul Değil Genelevi

Okullarda fuhuş oranı son zamanlarda arttı. Eğitimde erkek kız karışım uygulaması, gençleri belli yaşlardan

sonra cinsel münasebete teşvik edici görevi görüyor. İlginç tarafı ise Milli Eğitim Bakanlığı'nın gençleri buna teşvik edecek seminerler düzenlemesi ve velilerin de buna seyirci kalmasıdır. Bahçelievler'de ilköğretim okulunda görev yapan bir öğretmen, cinsel eğitim seminerini veren bazı uzmanların cinsel ilişkiyi teşvik edici açıklamalarda bulunduklarını belirterek: 'Uzmanlar ders vermeye başladıktan sonra ortaokul birinci sınıfa giden çocukların birbirlerinin organına bakıp incelediklerine şahit olduk. Ortaokul öğrencisi çocukları birbirleriyle ilişkiye girmeye çalışırken yakaladık' şeklinde tepkisini dile getiriyor.

Beşiktaş Atatürk Anadolu Lisesi tarafından düzenlenen 21.04.2000 tarihli seminere konuşmacı olarak katılan Alman Hastanesinde görevli Çağdaş Yaşamı Destekleme Dernek Üyesi Jale Kerimoğlu öğrencilere yönelik yaptığı konuşmada şunları söylüyordu: 'Genç olduğunuz için cinsel ilişkiye girmek isteyeceksiniz. Bu sizin hakkınızdır fakat arkadaşınızı iyi tanıyın, sonra ilişkiye girin. Eğer tanımadığınız biri ise prezervatif kullanınız, çünkü hastalık kapabilirsiniz. Bir gecede belki ayrı ayrı beş kişi ile birlikte olabilirsiniz. İlk üçünde prezervatif kullanırsınız, 4. kişide kullanmazsınız ve ondan hastalık alırsınız. 5. kişiye de hastalığı bulaştırırsınız.'

Bütün lanetleyicilerin lanetini üzerine çeken bu kadının konuşmasından aileler kendilerine hâla ders çıkarmıyorlar mı? Yoksa ebeveynlerin kız çocuklarına karşı kıskançlıkları ölmüş durumda mı? Ya da buna sükut edip ısrarla çocuğunu okula göndererek evlatlarının hayvandan daha zelil yaşam sürmelerine razılar mı? Uzun söze ne hacet! Şimdi de bununla alakalı medyadan haberlere göz atalım; 'İzmir'de, kız öğrencilere cinsel tacizde bulunduğu iddiasıyla gözaltına alınan öğretmen, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.'

'Buca'da bir ilköğretim okulunun 4. sınıfında çocukları eğitim

alan bir grup veli, sınıf öğretmeni O.A'nın kız çocuklarını elle taciz ettiğini iddiasıyla polise başvurdu. Velilerin şikâyeti üzerine inceleme başlatan polis, O.A'yı gözaltına aldı. Polisteki ifadesinin ardından mahkemeye sevk edilen O.A, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.'

'Merkez Yüreğir İlçesi'nde bir ilköğretim okulunda görevli öğretmen Ufuk K.'nin, öğrencileriyle cinsel ilişkiye girdiği ihbarını alan Ahlak Bürosu ekipleri, teknik ve fiziki takip başlattı. 1 çocuk babası Ufuk K.'yi takibe alan polis, şüphelinin öğrencileriyle farklı günlerde sık sık evinde buluştuğunu belirledi.'

Güneş Girmeyen Eve Doktor, İslam'ın Girmediği Okula da Eroin, İçki ve Bally(Bali) Girermiş!

Okullarda evlatlarımız bedenlerini esrar gibi maddelerle zehirlemekteler. Artık bally ortaokullarda, eroin lisede çok rahat bir şekilde kullanılabiliyor. İçki ve sigara içmek öğrenciler arasında sıradanlaşmış. Madde bağımlıları sınıfa, madde kullanarak gelip, etrafına zarar verebiliyorlar. Bir okul müdürü şöyle diyor: 'Öğrencilerimiz arasında bally ve eroin kullananlar var. Sigara ve içki içenleri saymıyoruz. Bunlar bugün artık birer bağımlı. Ceplerinde bally ve eroin tozu çıkıyor. Okulda bile kullanıyorlar. M.K. isimli bir öğrencinin bir defasında krizi tutmuştu, arkadaşları eroin krizi dediler, çocuğu zar zor kurtardık. Ailesine haber verdik, oralı bile olmadılar' şeklinde konuşuyor.

Okul mu? Yoksa Yol Kesen Hanı mı?

Yıllar bitiyor, fakat okullarda gençlerin ahlaksızlıkları hiç bitmek bilmiyor. İnternetten alıntı yaptığım bu çirkeflikleri yazarken tüylerim diken diken oldu. Biz okulları terk ettiğimizden bu yana okulların ortamı bayağı bozulmuş durumda. Allah'a hamd olsun ki Rabbim bizlere hidayet verdi de bu ahlaksızlıklardan uzaklaşabildik. Aksi halde biz de ölen veya öldürenler arasında, cinayet işleyenlerden olabilirdik. Çünkü durum o kadar vahim ki

okullarda cinayet had safhaya ulaşmış, okullar çetelerle dolu. İstanbul Bahçelievler'de bulunan bir okulun müdürü şunları söylüyor: 'Zaman zaman okulda arama yapıyoruz, çocukların ceplerinden bıçaklar, çakılar çıkıyor. Hatta bir keresinde tabanca bile yakaladık. Çocuk okula babasının tabancasını getirmiş. Bu çocuklar daha 12-13 yaşlarında. Ortaokulda da, lisede de aynı manzaraları görmek mümkün. Öğrenciler arasında çeteler bile var. Okul çıkışlarında kavgalar yapılıyor, masum çocukları dövüp paralarını alıyorlar. Bahçelievler, Bağcılar gibi ilçelerin birçok okulunda bu tür durumlarla karşılaşmak mümkün.'

Türkiye'nin birçok bölgesinde görev yapan emekli öğretmen Ahmet Kutlu okullarda sorunların giderek büyüdüğünü söylüyor. Kutlu, yeni neslin potansiyel suçlu olarak yetiştiğini belirterek: 'Türkiye'nin birçok yerinde görev yaptım. Hemen hemen her yerde öğrenci kavgalarına, birbirlerini bıçaklamalarına tanık oldum. Doğuda görev yaptığım sırada ortaokul öğrencileri silahla okula geliyorlardı. Bizi silahla tehdit edip not istiyorlardı. Durumu müdüre bildiriyorduk, ama o da çaresizdi. Kız için birbirlerini bıçaklayan öğrencilerden tutun da, söz sahibi olmak isteyen çetelerin kendi aralarındaki bıçaklı kavgalarına kadar birçok olaya şahit oldum. Şimdi de aynısı geçerli. Ben geçen sene emekli oldum' şeklinde gördüklerini paylaşıyor.

Bunları bir de medyadan dinleyelim: 'Kartal Endüstri Meslek Lisesi öğrencisi Murat Kurt, sevdiği kız arkadaşının, aşkına cevap vermemesi üzerine silahla sınıfını basmış, öğretmene ve zavallı kıza kurşun yağdırmıştı. Çılgın öğrenci, öğretmeninin ölümüne, kız arkadaşının da komaya girmesine sebep olmuştu.' İstanbul böyle bir olayla çalkalanırken aynı tarihlerde Ordu'nun Fatsa ilçesinde de benzer bir olay yaşanıyordu. 'Aşkı reddedilen çocuk yaştaki öğrenci önce kız arkadaşını, ardından da kendisini silahla vurarak iki yaşamın son bulmasına sebep oldu.'

'Uşak'ta yakın arkadaş iki liseli kızın 'erkek meselesi' yüzünden

başlayan kavgasında 15 yaşındaki Feyza K., 16 yaşındaki Zülfü Çelik'i boynu ve karnından bıçaklayarak öldürdü.'

'Ankara'da bir lisede küfür yüzünden çıkan kavgada bir lise öğrencisi bıçaklanarak öldürüldü.'

'Alınan bilgiye göre, akşam saatlerinde Yenimahalle Kaya Beyazıt Lisesi 9. sınıf öğrencisi M.D (14), küfür yüzünden öğrenciler arasında çıkan kavgada bıçaklanarak ağır yaralandı. Gazi Hastanesi'ne kaldırılan Dikmeci, yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı. Olayın ardından polis yaptığı soruşturmada lise öğrencisi 5 kişiyi gözaltına aldı.'

'Sınıfta cinayet! Adana'nın Kozan İlçesi´ndeki Mehmet Akif Ersoy Lisesi bu sabah aşk cinayetiyle sarsıldı. Son sınıf öğrencisi 17 yaşındaki Serap M., yine son sınıf öğrencisi olan aynı yaştaki sevgilisi Tuğral Ülger´i ders sırasında sınıfa girip: 'Beni neden terk ettin?' diye sorduktan sonra silahını çekip kalbine ateş ederek öldürdü. Cinayete tanık olan Biyoloji öğretmeni Zehra Şahbaz korkudan baygınlık geçirirken sınıftaki öğrenciler panik içinde kaçıştı.'

Okul Demeye Bin Şahit İster Her Tarafı Küfürle Kaplı!

Okullarda küfür, kız ve erkek ayrımı yapmaksızın herkesin dilinde. Artık normal, küfürsüz cümle duymak veya kurmak mucize haline geldi. Gençlerin birbirlerine ve öğretmenlerine karşı kullandıkları cümlelerin çoğunda, ağıza alınmayan her türlü küfür içerikli ve kaba konuşmalar yer alıyor. Bu küfürleri ben yazmaya, siz de okumaya hayâ edersiniz. İlginç olan yönü ise okullarda küfür, samimi olmanın ölçüsü olmuş. Bunu normal karşılayabilirsiniz. Çünkü bu çocukları yönetenler de küfür işleyerek demokrasiyle samimi olmuşlardı, üzüm üzüme baka baka kararırmış. Okullarda din kültürü ve ahlak bilgisi dersi veriliyor. Herhalde hocalar şu hadisi ders yapmayı unutmuşlar,

neyse biz hatırlatmış olalım. Rasûl-ü Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Büyük günahlardan birisi de insanın kendi ana babasına sövmesidir. İnsan kendi ana babasına söver mi ya Rasûlullah? diye sorulduğunda şöyle buyurdu: 'Evet başkasının ana babasına söver, o da onun ana babasına söver.' " [1]

Okullarda çocuklara ve gençlere aşılanan fesat tohumları üzerine sizinle uzun uzadıya konuşmak ve işlenen ahlaksızlıklara örnekleri çoğaltmak mümkün, fakat bu kadarının, okulların nasıl bir yer olduğu zihinlerinizde tefekkür etmenize yardımcı olacağını düşünüyorum. Anne ve babalardan ricam okulun bahçesinde bir sandalyenin üzerinde oturarak akşama kadar çocuklarını seyredip, yazdığım ahlaksızlıklara gözleriyle de şahit olmalarıdır. Yok, 'Bilgisayarın başından kalkacak vaktim yok', 'İşim başımdan aşkın' diyorlarsa, internete birkaç dakikalık şu linki yazmaları, gerçekleri görmesini sağlayacaktır:

www.youtube.com/watch?v=iEiWzXAp0Os [2]

Karanlığın şerrinden, şeytanın vesvesesinden, okulların küfür ve ahlaksızlığından âlemlerin Rabbi'ne sığınır, gençlerin ve ailelerin uyanmaları ve hidayet bulmalarını Rabbi'mden niyaz ederim.

Davamızın sonu; âlemlerin Rabbine hamd etmektir.

1. *İmam Ahmed*
2. *2013'te alıntılanmıştır.*

Günümüz Okullarına Menheci Bir Bakış

Emre Uyar

Günümüz okullarını birçok açıdan incelemek mümkündür. Meseleye itikad nazarı ile veya ahlak nazarı ile yaklaşılabileceği gibi, tağuti sistemin kendilerine sadece kul olabilecek insanları yetiştirdiği 'okul' denen bu tezgâhlara menhec perspektifinden bakmak da mümkündür. Biz bu perspektiften bakmakla beraber meselenin daha iyi anlaşılması amacı ile öncelikle menhec kavramının tarifi üzerinde durmayı uygun gördük.

Menhec Kavramının Tarifi

Yürümek, belli bir rota izlemek manasına gelen نَهَجَ (nehece) kelimesinden türeyen مَنهَج (menhec) sözcüğü yol, yordam, metot, program gibi anlamlara gelir.

Bir menzile ulaşmanın şüphesiz birden fazla yolu ve yöntemi vardır. Bu yollar bazen bizi menzile sağ salim ulaştırır, bazen bizi içinden çıkamayacağımız çıkmaz sokaklara sokar. Bazen de ulaşmamız gereken menzilden daha farklı bir menzile iletir. Bu menzile ulaşmak için kullandığımız bütün yol ve yöntemlerin genel ismi menhectir.

Menhec, her ne kadar köken itibari ile İslami bir kavram gibi görünse de aslında sadece İslam'ın şahsına münhasır olan bir kavram değildir. İster İslami, isterse de gayri-İslami olsun her oluşumun, sistemin, doktrinin, devletin, yapının veya topluluğun takip ettiği bir yolu ve bu yolda esas aldığı bir takım kural ve kaideleri vardır. İşte bu yol ve kaidelerin tümünün ortak ismi menhectir.

İslam her ne kadar belli çevreler tarafından dar bir çerçeveye sıkıştırılmaya çalışılsa da aslında tamamen hayata müdahil olan ve müminlere bu dünya hayatında müstakim olmaları için bir takım kaide ve kurallar belirlemiş olan ilahi bir sistemdir. Bu kaide ve kurallara İslam menheci ismini verebiliriz. İslam'ın mukabili olan küfür sistemlerinin de aynı şekilde kendi müntesiplerine dünya hayatında belirledikleri yollar ve kaideler mevcuttur. Bunları da küfür menheci olarak isimlendirebiliriz. Örneğin, komünizm dininin aynı şekilde müntesiplerinin eline tutuşturmuş olduğu bir takım kurallar ve kaideleri vardır. Bu din 'İnsan yaratılış sonucu meydana gelen bir varlık değildir', 'Diyalektik materyalizm: Toplumlar ancak belli çatışmalar sonucu gelişebilir, evrim geçirebilir', 'Özel mülkiyet yoktur', ' Namus, ahlak ve din gibi kavramlar toplumların evrimine engeldir' gibi menhec esaslarından müteşekkildir. Aynı şey diğer din ve ideolojiler için de geçerlidir. Paragrafın özeti ise şu cümledir: 'Her dinin ve ideolojinin bir menheci vardır.'

Yaşadığımız coğrafyada yürürlükte olan sistem, Allah'ın hakkında hiçbir delil indirmediği beşer aklının ürünü olan, tanımda halkın egemenliği olan ama hakikatte bu egemenliğin sadece beşyüzelli kişiye ait olduğu demokratik sistemdir. Elbette demokratik sistemlerin de tabilerine deklare etmeye çalıştığı bir takım menhecî esasları vardır. Sistem, bugün bu esasları okulları vasıtası ile daha çocuk

6-7 yaşlarındayken öğretmekte, yazımızın başında söylediğimiz gibi kendine her durumda boyun eğen bir nesil oluşturma çabası içerisine kuruluşundan beri girmektedir.

İşte yazımızın bu bölümünde İslam'ın bir takım menheci esasları ile içinde yaşadığımız sözde demokratik sistemin okulları vasıtası ile genç beyinlere dayattığı menhec esasları arasında çok belirgin olan farkları inceleyeceğiz;

1. Esas: İslam, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kıyamete kadar razı olduğu tek dindir. İslam'ın fertlerine öğrettiği menhec budur. İslam'ın, Allah'ın razı olduğu tek din olması ile İslam dışında kalan bütün dinler bu rızadan mahrum kalmışlardır. Bunun menheci olarak hayata aksettirilmesi ise ancak İslam dışındaki dinlerin ismi, cismi ne olursa olsun reddedilmesi ile mümkündür. İslam'ın adının olduğu bir yerde başka bir dinin mevzu bahis edilmesi ancak abes olur. Müslüman fert, bu bakış açısı ile yoluna bakar ve hedefine doğru devam eder.

İslam'ın bu menhec esasına mukabil, tağuti sistemlerin mekteplerinde genç dimağlara dayatılan birçok din gözümüze çarpmaktadır. Meselenin en üzücü olan tarafı ise körpe beyinlere öğretilen bu dinlerin hepsinin taban tabana İslam'a zıt olmasıdır. Yani çocuğumuz daha İslam'ın tek ve vazgeçilmez din olduğunu öğrenmeden önce, bu dinlerle karşı karşıya kalmaktadır. Çocuğumuza her fırsatta dayatılan bu dinlerin ne olduğunu bizzat sistemin anayasasından öğrenebiliriz;

Milli Eğitim Temel Kanunu, Kanun No:1739

Genel amaçlar, Madde 2: 'Öğrencileri Atatürk inkılap ve ilkelerine ve anayasada ifadesini bulan Atatürk milliyetçiliğine bağlı, Türk milletinin milli, ahlaki, insani, manevi ve kültürel değerlerini

benimseyen ve daima yüceltmeye çalışan, insan haklarına ve anayasanın başlangıcındaki temel ilkelere dayanan demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyetine karşı görev ve sorumluluklarını bilen ve bunları davranış haline getirmiş yurttaşlar yetiştirmek.'

Nasıl ki İslam kendisi dışındaki diğer dinleri reddediyorsa, küfür menheci de bundan geri kalmayarak kendi menfaatiyle çatışan dinlerin üstünü çiziyor. Okuyalım:

Madde 11: 'Eğitim kurumlarında anayasada ifadesini bulan Atatürk milliyetçiliğine aykırı siyasi ve ideolojik telkinler yapılmasına ve bu nitelikteki günlük siyasi olay ve tartışmalara karışılmasına hiçbir şekilde meydan verilmez.'

Sistemin çocuklarımıza kendi okullarında öğretmiş olduğu dinler işte bunlardır. Laiklik, demokrasi, milliyetçilik, devletçilik ve küfri inkılapların savunuculuğunu yapmak ve daha niceleri… Çocuğumuzun İslam'ın menhecinden nasıl uzaklaştırılmaya çalışıldığını yukarıda ismi geçen şahsın ilke ve inkılaplarını incelediğimizde fark edebiliriz. Hatta bu ilke ve inkılapların irdelenmesi o kadar fazla hâle gelmiştir ki siyasi veya ideolojik bir temele dayanmayan matematik gibi derslerde dahi bunların kırıntılarını görmek mümkündür.

2. Esas: İslam kendisinde cahiliye kalıntısı olan her şeyi kaldırmıştır. İslam'ın cahiliye düzenlerine karşı duruşu herkesin malumudur. İslam cahiliyenin her türlü kırıntısını elbiseye bulaşmış bir necaset gibi görür ve bütün çabasını onu izale etme yolunda harcar. İslam'ın Müslüman fertler yetiştirirken esas aldığı madde budur.

Yaşadığımız coğrafyada tatbik edilen sistemin mekteplerinde ise cahiliye 21. yüzyılın şartlarına uygun olarak

tekrar ihya edilmektedir. Rasûlullah'ın gönderilmiş olduğu cahiliye toplumunu aklımıza getirelim. Kendi elleriyle yaptıkları, taştan, tahtadan, kimi zaman helvadan putlara ibadet ederler, onların önünde tazime geçerler ve onlara asla saygısızlık yapılmasına tahammül edemezlerdi. Bunları salih olan atalarımız diye tabir ederler ve bu putların saygınlığına asla halel getirmezlerdi… Eminim bunları okuyan kişi mutlaka aklının herhangi bir tarafından geçen şu cümleyi kurmamak için kendini zor tutacaktır; 'Ne kadar akılsız insanlar! Hiç taşa-tahtaya tazim edilip önünde saygı duruşunda bulunulur mu?!' O döneme bakıp bu soruyu sormak gayet akıllı ve mantık sahibi bir insanın yapacağı iştir. Peki, bu soruyu soran aynı mantık sahibi insanlar acaba 21. yüzyılın puta tapma ritüellerini görünce ne söylemesi gerekir? Evet, maalesef ki maalesef bugün okullarda çocukların yaptığı fiiller dün Ebu Cehil ve avanesinin yaptığı fiillerden çok da farklı fiiller değildir. Hatta bu fiiller günümüzde zulüm seviyesine ulaşacak boyutlara varmıştır. Değerli okuyucu burada şunu da belirtmek gerekir ki bu satırları yazan kardeşiniz bizzat bunları yaşamıştır. Bu nedenle anlatmaya çalıştığım şeyler şu an aklımdan geçirdiğim tamamen ütopik olan şeyler değildir. Hem eminim ki sen de dondurucu soğuğun altında sırf ataya vefa borcunu yerine getirmek adına bu 'saygı katliamına' maruz kalmışsındır. Eminim sen de bu küfür sisteminin özel günlerinde yaz güneşinin kavurucu sıcağı altında gençlik bayramı kılıflı bir zulmü yaşamışsındır. Eminim sen de 'laiklik nedir?' sorusunu soran bir öğretmenin donuk ve korkutucu bakışlarını kalbinin ta derinliklerinde hissetmiş, sorunun cevabını veremediğinde de öğretmenin gazabını tatmışsındır. Eminim sen de her sabah, yaz-kış demeden asrımızın hubelinin karşısında pür dikkat kelimesinin bile yanında kifayetsiz kalacağı bir duruşla durmuş, bu ibadet esnasında huşulu davranmayan çocukların nasıl bir ceza-

ya tabi tutulduklarını görmüşsündür… Evet, bugün cahiliye diriltilmekte, eskilerin putlarına verdikleri değerin daha fazlası çağımızın cahili simgelerine verilmektedir. Ne yazık ki çocuğumuz kurdun eline verdiğimiz koyun gibi, bu ellerde yoğrulmakta, tezgâhtan çıkacak bir ürün gibi sırasını beklemektedir. Ancak cehaleti çocuğumuzun öğretmen, doktor veya mühendis vs. olamamasında aramayalım. Asıl cehalet çocuğumuzun taştan tahtadan olan bir heykelin karşısına geçip, onun ilkelerini savunmak ve yüceltmek uğruna çalışacağını söylemesidir. İşte bu cehaletten sonra çocuğumuzun doktor veya mühendis olması bu cahiliye karanlığını örtbas etmeyecektir.

3. Esas: Müslüman sadece İlayı Kelimetullah davasının yüceltilmesi için çalışan, gerektiğinde bunun için savaşan kimsedir. Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor;

"Fitne(şirk) ortadan kalkıp din(otorite) yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın." [1]

"Fitne tamamen yok edilinceye ve din (otorite) de yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın." [2]

İslam'ın Müslüman ferde vermek istediği menhec budur. Eğer bir savaş olacaksa, bu Allah'ın dininin yüceltilmesi için olmalı, eğer bir yerde bir uğraş ve mücadele söz konusu ise bu ancak İslam uğrunda olmalıdır. Allah'ın dini dışında başka bir din veya Allah'ın dininin menfaati dışındaki batıl menfaatler uğruna yapılan savaş, Allah'ın razı olmadığı cahiliye savaşları olarak isimlendirilmeye mahkûmdur. Müslüman her hareketinde bunu gözetir. 'Eğer ortada bir menfaat varsa buna en hak sahibi olan İslam'dır' gözlüğü ile dünyaya bakar.

1. *8/Enfal, 39*
2. *2/Bakara, 193*

Nitekim Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* mektebinden mezun olan ve icazetlerini İslam'a feda ettikleri kan ve terleriyle alan hayırlı nesil de böyleydi. Mus'ablar, Bilaller, Habbablar, Ömerler, Osmanlar, Ammarlar *radıyallahu anhum* ve daha niceleri bu mektepten mezun olmuşlardı. Mus'ab'ı ele alabiliriz mesela. Rasûlullah'ın mektebinde yetişen bu genç sahabe, imanı öyle bir içmişti ki İslam damarlarında dolaşır hale gelmişti. Eğer ortada İslam'ın kelimesinin yüceltilmesi için bir çalışma varsa Mus'ab oradaydı. Eğer ortada ıslah adına bir şeyler varsa Mus'ab yine oradaydı. Eğer ortada Allah'ın kelimesine karşı duran bir topluluğa karşı cihad varsa Mus'ab'sız olmazdı. Sözün özü hayır neredeyse Mus'ab oradaydı. Bu nasıl bir müfredattı ki yirmili yaşlarındaki Mus'ab'ı cezbetmişti? Bu mektebin müfredatı nasıl bir müfredattı ki Mus'ab bu mektepten mezun olmak için Mekke'deki şöhretini, malını elinin tersiyle itmişti? Bu mektep nasıl bir mektepti ki öğrencileri sadece Allah'ın kelimesinin nasıl yüceltilebileceğini düşünüyor ve bütün çabalarını bunun uğruna sarf edebiliyorlardı? İşte İslam'ın müfredatının temel esası budur. Ve bu müfredatla yetişmiş insanların niteliğini öğrenmek için çok çaba sarf etmeye gerek yoktur. Bunun için bu mektebin öğrencilerinin yani sahabenin hayatlarına bakmak yeterlidir.

Bu sistemlerin mekteplerinde verilen menhec ise tam beklediğimiz gibi İslami menhece aykırı şekildedir; atalar, bayraklar ve beşer aklının ve hevesinin ürünü olan yasalar uğruna çalışmak, bu yasalara karşı duran sözüm ona bütün anarşist ve terörist unsurlarla savaşmak... Evet, sistem bu esasını çocuğumuza daha henüz 6–7 yaşlarında iken ezberlettirmekte bu ezberin tekrarını da her sabah atalarının önünde tekrar ettirmektedir. Evet, 'Andımız' başlıklı o yazıdan söz ediyorum. Hani her sabah yaz-kış demeden okuduğumuz, bir öğrenci arkadaşımızın şefliğinde koro

halinde terennüm ettiğimiz ve içerisinde tağuti sistemin menhecinin esasını oluşturan ibarelerin bulunduğu o yazı var ya, işte ondan bahsediyorum. Sahi o yazının içinde nasıl ibareler vardı?

Öncelikle şef olan öğrenci arkadaşımız 'Günaydın arkadaşlar' diye avazı çıktığı kadar bağırır, daha sonra ise şu sözleri söyler ve bizim de tekrar etmemizi beklerdi:

'Türk'üm, doğruyum, çalışkanım, ilkem; küçüklerimi korumak, büyüklerimi saymak, yurdumu, milletimi özümden çok sevmektir. Ey büyük Atatürk! Açtığın yolda, gösterdiğin hedefe durmadan yürüyeceğime and içerim. Varlığım, Türk varlığına armağan olsun. Ne mutlu Türküm diyene!'

Aslında hiç anlamadığımız bu sözlerin bize söyletilmesinin altında bilinçaltımıza yavaş yavaş yerleştirilen, ilmek ilmek kalbimize örülen çok ciddi mesajlar vardır. Namazda her rekâtta okuduğumuz bir 'Fatiha' gibi tekrar ettiğimiz bu satırlar daha 'Fatiha'dan habersizken bize söylettirilmekte hatta ezberlettirilmektedir. Ezberlememek mümkün mü her sabah tekrar edilen bu sözleri?! Daha hedefini, menhecini bilmeyen bizler bir şeyler üzerine and içiyoruz. Varlığımızı birilerinin var olması için armağan ederken, bizim ırkımızdan olmayan insanların mutluluk hakkı olmadığını iddia ediyoruz 'Ne mutlu Türküm diyene' satırlarıyla… Daha sonra gittiğimiz mektepte sürekli adını duyduğumuz, tam karşımızda büstü bulunan şahsı 'Ey büyük Atatürk!' diyerek tekbir ediyor ve onun açtığı yolda, gösterdiği hedefe doğru gideceğimizi söylüyoruz, daha Rabbi'mizi tekbir etmeden ve O'na: 'Yalnız sana ibadet eder ve yalnız senden yardım isteriz' bile demeden… Hele bir de o gün özel bir gün ise öğretmenimiz günün anlam ve önemini belirten konuşmayı yapması için falanı davet eder kürsüye ve bizlerin nasıl karanlık çağlardan kurtulduğumuzu falan

anlatır, eski atalarımızı güzelce yâd eder. Aa o da ne?! Sıra arkadaşımız kürsüye çıkmış ve içerisinde Ata kelimesinin çok fazla geçtiği şiirleri okumaya başlamıştır. Biz de bu manzarayı pür dikkat izleriz. Nasıl izlemeyelim ki o müdürün korkutucu bakışları üzerimizdeyken?! Nasıl pür dikkat olmayalım ki etrafımız öğretmen ordusu ile çevrilmişken?! Nasıl hazır ol vaziyetinde durmayalım ki daha az önce atasının karşısında düzgün durmadığı gerekçesi ile arkadaşımız dayak yemişken?! İşte değerli okuyucu, atasının karşısında duran küçücük çocuğun hissiyatı budur. Ve bu çocuğa daha o yaşta iken verilen menhec de budur. Atalarının uydurduğu bir takım kavramların bekçiliğini yapıp, bu ilkelerin yücelmesi için elinden geleni yapmak ve bu ilkelerle problemi olanlarla varlığını davasına armağan edecek kadar mücadele etmek... İşte budur küfrün küçücük yüreklere öğrettiği menhec…

4. Esas: İslam'ın özellikle genç nesillere vermek istediği menhec esaslarının en önemli olanlarından bir tanesi de; şirkin ve küfrün her çeşidine karşı İbrahimî bir duruş göstererek, İbrahim milletine layık olacak bir birey olmaktır. Millet-i İbrahim nedir? Kısaca Mümtehine Suresi'ndeki ayette geçen şu özelliği kendilerinde barındıran insanlardır.

"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: 'Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tekfir ediyoruz(kafir görüyoruz). Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.' " [1]

Evet, İbrahim'in milleti işte budur. Bu esası kendisi için şiar edinmiş bir Müslümanın şirke eyvallah demesi

1. *60/Mümtehine, 4*

söz konusu bile olamaz. Çünkü İbrahim *aleyhisselam* her Peygamber gibi ateşlere atılmak pahasına da olsa, şirke karşı mücadelesini hem sözlü olarak hem de pratik sahada o dönem şirkin en büyük temsilcisi olan putları kırarak göstermiştir. İbrahim milletine tabi olacak bir Müslüman için şirke karşı bir eylem kaçınılmazdır. Bu mücadelesini ya sözlü olarak ya da gücü olduğunda fiili olarak ortaya koyar.

Ancak küfrün tezgâhı olan mekteplerden çıkan çocuklara şöyle bir göz gezdirelim. Acaba hangisi şirke ve küfre sözlü veya fiili şekilde karşı durmuştur? Acaba hangi biri çağımız insanının hiç de yabancı olmayacağı şirke, küfre ve sair fuhşiyata ufak da olsa bir tepki gösterebiliyor? Tepkiyi bir kenara bırakalım acaba hangi birisi var olan bu fesada dair içlerinde bir sıkıntı hissediyor? Hangisinin kalbi daralıyor acaba? Hayır, vallahi en ufak bir tepki bile görmek mümkün değil. Babaların birer İbrahim olarak yetiştirmesi gerektiği çocuklar, birer Nemrut olarak karşımıza çıkıyor. İbrahim milletinin temiz neferleri olması gereken çocuklar Nemrut'un fertleri olarak karşımıza dikiliyor. İbrahim ve onunla beraber olanların söylediklerini, bunlar şu şekilde okuyorlar galiba: 'Tağuti sistem ve onunla beraber olan öğrencileri Rablerine ve müminlere dediler ki; 'Ey Rabbim biz senden ve senin samimi olan fakat diploma sahibi olmayan kullarından beriyiz. Sizi tanımıyoruz. Siz bizim menhecimize tabi olmadığınız müddetçe sizinle bizim aramızda ebedi bir kin ve düşmanlık vardır.' ' Bu mekteplerden mezun olan insanlar, ya İbrahim milletine karşı çok çetin, çok sert ve tepkilidir ya da içlerinde yaşamış oldukları küfür, şirk ve fuhşiyata karşı tepkisizdir. Bu her iki durumda da çocuğumuz maalesef sistemin istediği kölelik vasfına sahiptir.

Sistemin çocuklarımızı yetiştirdiği menhec esasları ile İslam'ın menhec esasları arasındaki farkı göstermek için daha birçok örnek gösterilebilir. Ancak bu kadarının yeterli olacağını düşünüyorum.

Bu manzara karşısında kişiye düşen, karar vermek ve bu kararını hayata aksettirmektir. Küfrün bu ifsat menhecine rağmen tercihini bu yönde yapan bir baba mı olacağız? Yoksa Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* "Kendinizi ve ailenizi yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun." [1] ayetine iktida ederek sonucu ne olursa olsun çocuğumuzu İslami menhec üzere yetiştiren bir baba mı?..

Sonsöz: 'Sorumlu' muyuz? Yoksa 'Sorunlu' muyuz?

Bir babanın başını iki elinin arasına alıp kendisine sorması gereken soru işte budur. 'Acaba ben çocuğumu küfrün ve ahlaksızlığın kol gezdiği bunların müfredat diye anlatıldığı bu mekteplerden sakındıracak kadar sorumlu bir baba mıyım? Yoksa ben çocuğumu en körpe yaşında kurdun eline verilen koyun gibi, ateşe atılan bir odun gibi dininden bihaber, İslam menheci ile alakası olmayan Allah'ın dininin değil tağutun dininin neferi olarak yetiştirilen bu mekteplere gönderecek kadar 'sorunlu' bir baba mıyım?' Karar sizin...

"Kim Allah'tan korkarsa, Allah ona bir çıkış yolu ihsan eder. Ve ona beklemediği yerden rızık verir. Kim Allah'a güvenirse O, ona yeter. Şüphesiz Allah, emrini yerine getirendir." [2]

Dualarımızın sonu; âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

1. *66/Tahrim, 6*
2. *65/Talak, 2–3*

Tevhidi ve Fıtratı Bozan Laik Bir Eğitim Kurumu Olarak Okul Kulluğun Modern Mabedleri

Kerem Çağlar

Eğitim, üzerinde büyük bir ehemmiyetle durulan ve toplumların geleceğini şekillendiren hayati bir konudur.

Eğitimdeki gaye; çocuğun zihinsel, ruhsal ve duygusal gelişiminin sağlıklı bir şekilde gerçekleşmesi için yol gösterici rehberlikte bulunmaktır. Teknik ve pratik bilgi ve becerilerinin geliştirilmesidir. Böylece hayata her açıdan donanımlı fertler hazırlamaktır.

Şüphesiz ki herkes kaliteli bir eğitim almak ister. Bunu şöyle de söyleyebiliriz: Her anne-baba çocuğunun en iyi, en prestijli okullarda okuyabilmesi için elinden gelen çabayı gösterir. Hatta zaman zaman tuhaf örneklere de rastlıyoruz. Bu amaç için helal-haram sınırlarını gözetmeden çok çarpıcı fedakarlık(!) hikayeleri yaşanmakta.

Eğitim meselesine kalite ve nitelik açısından bakıldığında pek de iç açıcı istatistiklerle karşılaşılmamaktadır. Günümüzde yürürlükte olan eğitim stratejisi, esasen nitelikli ve kaliteli bir eğitimi öncelememektedir. Öncelikli

hedef laik sistemin kurumuş damarlarına kan, zayıflamış kemiklerine de güç olacak bir neslin yetiştirilmesidir.

Mevcut eğitim sistemi de, birbirini tamamlamak suretiyle bir bütün meydana getiren kemalist-laik ve çorbaya tuz kararınca demokratik sistemin tamamlayıcı bir parçasıdır.

Bu sistemin yetiştirmek istediği insan modeli, her şeyden önce rejime içtenlikle bağlılık ve itaatte kusur ve zafiyet göstermeyecek bir insan modelidir.

Bu amacın gerçekleşebilmesi için işe başlanacak en uygun yer ise eğitim kurumlarıdır, yani okullardır.

Malumdur ki toplumun hemen hemen her kesiminden mevcut eğitim sisteminden ciddi şikayetler var. Bu şikayetler sürekli olarak dile getirilmektedir.

Evdeki mobilyaların tozunu günaşırı temizler gibi eğitim sistemini evire çevire karmaşık hale getiren eğitim bürokrasisi de, şekvacıların başında gelmektedir. Neredeyse birkaç gün arayla eğitimde 'köklü reformlar' yapan zevatın da aynı zamanda sistemden şikayetleniyor olmaları ironik bir durum.

Bu şekvacıları, bilinçli ve dikkatli bir biçimde takip edenlerin şöyle bir manzarayla karşılaştıkları görülecektir.

Eğitim politikalarını belirleyen, planlayan ve icra eden yöneticiler ile toplumun diğer kesimlerinin şikayetlerinin temel nedeni çocuklarımızın sapkın inançlara, manevi buhranlara yahut yoz ahlaka savrulup sürüklenmeleri değildir.

Kanser olmuş bir bünyeyi asprinle tedavi etmek kabilinden yöntemlerle nesilleri ıslah edebileceklerini vehmeden yöneticilerin esasa, yani inanç/akideye ilişkin olmayan her türlü tasarrufları bu sorunu gittikçe daha da derinleştirmektedir.

Dünyanın en mahir kuaför, imaj ve makyaj ustaları bir ölünün başına toplansa da yapabilecekleri hiçbir şey olmaz. Eğitim stratejisi batı referanslı olduğu için ruhsuzdur, ölüdür. İyi niyetli de olsa yöneticilerin çabaları bu çirkin cesede can katmaz, katamaz.

Okumanın ve okulun neredeyse kutsallaştırıldığı ülkemizde, halkımızın da bu mavallara kanıp büyük bir iştahla, kendilerine gösterilen istikamete doğru yönelmeleri ayrıca düşündürücüdür.

Evet, şüphesiz ki İslam'ın ilk emri "Oku!"dur. Okumanın İslam'daki önemi ve değeri tartışmasızdır. Ama hangi okuma?

Nedense laik, kemalist, milliyetçi, sosyalist, liberal ve demokratlardan oluşan hemen hemen her kesim, eğitim ve okumalar için İslam'ın bu ilk emrine sarılırlar. Ancak "Oku!"dan öncesine veya sonrasına hiç bakmazlar. Baksalar da işlerine gelmeyeceği için görmezler, görmek de istemezler.

Zira "Oku!" emri, insana bilmediklerini belleten ve kalemle yazmayı öğreten Allah'ın adıyla başlamaktadır. Allah *subhanehu ve teâlâ*, değerli elçisini seçtiği ve bağlantı kurduğu ilk anda onu Allah'ın adıyla okumaya yönlendirmiştir:

"Oku! Yaratan Rabbinin adıyla ile." [1]

1. *96/Alak, 1*

"Oku!" emrini öncesi ve sonrasıyla hayatına ve çocuklarına bu alanda rehber kılan\kılabilen anne babaların, en büyük kerem sahibi Allah'ın yüce kitabındaki ayetlerinin tahrif, tahrip ve tahfif edildiği laik eğitim kamplarına çocuklarını göndermeleri asla düşünülemez. Çünkü Müslüman ebeveynin günümüzdeki eğitim sistemiyle ilgili şikayetleri 'Okul eve çok uzak, kışın kaloriferler yanmıyormuş, dersler boş geçiyormuş, öğretmenler şöyle böyle...' biçiminde, şekli ehemmiyetsiz yakınmalarla sınırlı değildir.

"Bilenlerden başkası düşünüp akıl erdirmez (anlamaz)." [1]

Müslümanların sakındıkları ve doğal olarak sakınmak zorunda oldukları şey; eğitim müfredatındaki yoğun küfür ideolojisi karşısında çocukların savunmasız ve edilgen konumunda bulunmalarıdır. Tevhid-i tedrisat yani kız-erkek karışık sınıflarda oturtulmak suretiyle fıtri olan hayâ duygularının henüz küçücük yaşlardan itibaren bozulması ve yoz ahlaka kapı aralayan bir ortamda bulunmalarıdır. Müfredat ve ortamın dışında 'eğitimci, öğretmen' kadrolu görevli ve yöneticilerin öğrencileri batıla ve batıcılığa teşvik edip cesaretlendiren yönlendirici çabalarıdır.

Problem, eğitimcilerin böylesi kişisel faaliyetleriyle sınırlı mahalli/lokal bir problem değildir.

Meselenin özü, esası; güç kaynağı şirk akidesi olan tahripkar bir sistem meselesidir. Devlet ölçeğinde sistematik olarak şirk akidesine yöneltilmeye çalışılan nesillerimizi korumak ya da koruyamamak gibi hayati bir problemle karşı karşıyayız.

"Onlar (müminler) yalan ve boş sözün yanında durmazlar, boş söz (konuşanlar)'a rastladığı zaman vakar ile (oradan) geçip gider-

1. *29/Ankebut, 43*

ler. Ve kendilerine Rabblerinin ayetleri hatırlatıldığında onlara karşı sağır ve kör durmazlar." [1]

Halkımızın çok büyük bir çoğunluğu maalesef bu hususta hiç bir hassasiyet göstermemektedir. Çoğunluğun fiili olarak durumu budur. Bundan daha esef verici manzara ise, bazı İslami kesimlerin ortaya koydukları acziyet halidir.

Şirk konusundaki hassasiyetler 'Lat, Menat, Hübel' gibi cahiliye dönemi Mekke'sine has tahtadan, taştan putlarla sınırlı kalmıştır. Öyle ki bu sınırlar dahi gevşeyip kaybolmaya yüz tutmuştur.

Şirk ve zulümatın esaretindeki cahiliye dönemi Mekke'si ile günümüzdeki modern cahiliye kaynaklı laik eğitim sisteminin toplumsal yansımaları arasında karşılaştırmalı küçük bir tasvir, belki durumu daha da netleştirecektir.

Cahiliyenin hakim olduğu Mekke şehir devletinin bilinen organize ve yaygın bir eğitim modeli bulunmamaktaydı. Buna karşın günümüzdeki eğitim sisteminin toplum hayatındaki önemli yansımalarına paralel örnekler görmekteyiz.

Misal, Kureyş'in elit tabakasından olmayanlarla, 'yeryüzünün ilahları' olarak kabul ettikleri putları tazim etmeyenlerin elçilik, Beytullah'ın hizmetinde bulunma, kahinlik, arraflık ve Daru'n-Nedve'deki istişare ve karar alma mekanizmalarında bulunmak gibi günümüz tabiriyle herhangi bir kamu görevinde yer almaları asla mümkün değildi.

Günümüzde de durum pek farklı değil. Nesillerimiz, Cumhurbaşkanı'nı dahi sözde değil, özde laik olması şar-

1. *25/Furkan, 72-73*

tıyla seçen bir sistemin çarklarının keskin dişleri arasında ezilmektedirler.

Geriye doğru bir adım çekilip genel manzaraya şöyle bir göz atalım.

Bugün demokrasiyi benimsemeyen ve laikliği özümsemeyen kimselerin mevcut sistem içerisinde barınmaları mümkün değildir. Çocukluğundan itibaren sistemin eğitim kamplarındaki tezgahlardan geçtiği halde, fıtratını kısmen de olsa koruyabilmiş insanların sistem tarafından kabulü ve hazmedilmesi asla düşünülemez. Bu kimse yabancı/zararlı unsur olarak tanımlanacak ve derhal etkisizleştirilerek dışlanacaktır. Çünkü o itaatkar ve makbul bir vatandaş değildir ve sistemin egemen olduğu alanlarda daima kaybetmeye mahkum edilmektedir.

Ülkenin en iyi okullarından mezun olmuş bir genç adam dahi herhangi bir kamu kurumu bir tarafa, artık özel sektörde bile işe alınırken kendisine adeta, sırat köprüsünden geçme provası yaptırılmaktadır.

Yazılı sınavlar, sözlü mülakatlar, güvenlik soruşturmaları, aile araştırmaları, kişilik ve karakter analizleri ve tabii ki inanç ve fikrinin netleştirilmesi sürecinin sonunda atabildiği kadar parendeler attıktan sonra artık her türlü kaba sığacak 'civa tıynetli' bir halde, ancak başlatılır işe.

Her ne kadar küçük bir karşılaştırma yapmaya çalıştıysak da cahiliye Mekke'si müşriklerinin günümüz modern müşriklerinden daha kalender ve insaflı olduklarını da söylememiz gerekir.

Bu manzaranın müsebbibi elbette ki cahili eğitim sistemidir. Zira laik eğitim sistemi çocukları henüz altmış aylık

bebekken, yani çocuk arası bir şeyken alıp hak ve doğruluk karşısında zihnini dumura uğratmaya başlamaktadır.

Allah'ın yarattığı tertemiz fıtratı ifsad etmektedir. O bebeler-çocuklar konuşup yazmaya başlarken aynı anda yalanı ve münafıklığı da öğreniyorlar. Hem de koca koca öğreticilerin rehberliğinde oluyor tüm bunlar.

Okulda kendilerine öğretildiği gibi bir büyük(!) olmak üzere birçok putu yüceltmeye başlıyorlar.

Putları tazim etmekle bırakılmıyorlar. Onların hayatını ve şirk önderliğindeki mücadelelerini öğrenip örnek almakla da yükümlü kılınıyorlar.

Batılın hak ile nasıl 'eşit ve kardeş' olduğunu(!) öğreniyorlar.

Kalpleri ve ruhları ilmek ilmek örülen küfür kafeslerinde esir alınmaktadır çocukların.

Allah *subhanehu ve teâlâ* ile beraber başka ilahlar edinmenin aslında hiç de korkulacak veya kaçınılması gereken bir şey olmadığını öğreniyorlar.

Adı laik veya başka bir şey olan ilhad/inançsızlık akidesiyle beyinleri kirletiyor.

Bu okullarda, demokrasi gibi bir küfür ideolojisini İslam'ın altıncı şartı olarak görebilen şirk akidesine mensup yeni nesiller yetişiyor.

Allah'ın dinine hizmet ederek bilgi, birikim, tecrübe ve yeteneklerini İslam'ın istifadesine sunmakla izzet bulacakları yerde, hem yerel hem de uluslararası küfür sis-

teminin vazgeçilmez unsurları olan kişi ve gruplar da bu okulların eseridir.

Hakka ittibası, nefsinin isteğiyle paralel oldukça, içten bir bağlılık gösterisinde bulunan malumat sahibi çok sayıda münafığın karakter okulları da, işte bu laik eğitim kamplarıdır.

Tüm kainatı yaratan Aziz ve Celil olan Allah'a kulluk ile yeryüzünün herhangi bir bölgesinde gücü eline geçiren tağuta kulluk arasında hiçbir fark gözetmeyen anlayışın yeşertilip filizlendirildiği mekanlardır okullar.

Tağuta hizmet etmeyi hakka hizmet olarak görüp, bundan dolayı rüyalarında ve hülyalarında cennetlerde köşk ve huri bakan(!) muhafazakar statükocuların yetiştikleri saksılardır laik okullar.

Güzel, akıcı ve düzgün konuşan, iyi giyimli, şık görünümlü, kravatlı yolsuzlarla, soyguncuların toplum nezdinde muteber kartvizit sahibi oldukları, her türlü ahlaksızlığa cevaz veren akreditasyon merkezleridir laik eğitim yuvaları.

Bir diploma ve muhtemel bir sosyal statü uğruna bebelerin, çocukların ve gençlerin, derinliklerinde kayboldukları dehşetengiz şirk dehlizleridir laik okullar.

Ümmetin istikbali için ümit kapıları olabilecek muvahhid bir neslin yetişmesinin önündeki en büyük engellerden birisidir laik eğitim kurumları.

'Şüphesiz ki faiz de alışveriş gibidir' diyen büyük sermaye sahiplerinin bu işin ihtisasını yapmaya başladıkları, teknik

ve teorik bilgi ve destek aldıkları fesat üretim yuvalarıdır laik eğitim merkezleri.

Çocukların gözlerini ve kalplerini cehalet örtüleriyle kapatan, ardından hayat yolculuğunda sürekli olarak şirk önderlerinin ardı sıra giderek onlara uyan kuyruk insanlar olmalarına neden olan basiret köreltme ve imha yerleridir laik eğitim kurumları.

Bu okullar dünyevi olarak muhtemel bir edinim ve kazanımın elde edilebilmesine fırsat verebilir ancak, uhrevi hayatın ebediyen elden gitmesine neden olacağı hususu kuşku götürmez bir hakikattir.

Laik eğitim hücreleri, nesillerimizin temiz fıtratları, aydınlık zihinleri, pırıl pırıl kalpleri ve asil ruhlarının muazzep olduğu birer mezar gibidir.

Bu hakikatlerin hilafına iddiada bulunanların Allah *subhanehu ve teâlâ* katında kabul edilebilecek hiçbir delilleri yoktur, mazeretleri de.

"Bu iş ne sizin kuruntularınıza göredir, ne de Kitap ehlinin kuruntularına(arzularına) göredir." [1]

Batıcı laik eğitim yuvaları okulların, çocuklar üzerindeki kalıcı tahribatının boyutları hakkında bir fikir verecek şu iki cümleye kulaklarımız aşina değil mi?

Evde, camide 'Allahu Ekber!' Okulda, sınıfta 'Atau'l ekber!'

Dinini bütün dinlere üstün kılmak için Peygamberini hak ile gönderen Allah'a hamd olsun. En üstün salat ve selamlar Efendimiz Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem*, temiz

1. *4/Nisa, 123*

ehli beytinin, saygıdeğer ashabının ve modern cahiliye devrinin mümtaz muvahhidlerinin üzerine olsun.

İki Dünya Arasında[1]

Mahi

Hepimiz Ashab-ı Uhdud kıssasını biliriz. Ve orada anlatılan Müslüman, mücahid çocuğu…

Bu çocuğun yaşadıklarından onlarca ders çıkarılabilir. Biz, ayın anlam ve önemine dair olanlarından bahsedeceğiz.

Zeki bir çocuk… Akranları arasında saray sihirbazı yetiştirilmeye aday gösterilecek kadar zeki…

Yaşı ilerleyen saray sihirbazı, kendinden sonra insanları aldatıp oyalayacak bir vâris bırakmak isteyince, onu getiriyorlar yanına. Eğitmeye başlıyor sahir/sihirbaz çocuğu. Mesleğinin en ince ayrıntılarını öğretiyor peyderpey.

Her gün düzenli olarak gidip geliyor çocuk sahirin yanına, anlattıklarını belliyor hızlıca… Ancak günlerden bir gün, yolunun üstündeki manastırda yaşayan rahip ile karşılaşıyor. Rahip, çocuğa bir din adamına yakışacak seve-

1 *Bu yazı modern mabedlerin açıldığı ay kaleme alınmıştır.*

cenlikte yaklaşıyor ve onunla ilgilenmeye başlıyor... Hak dinden, Allah'ın birliğinden, güç ve kudretinden bahsediyor. Fıtrat dini olunca anlatılanlar, çocuğun kalbinde yer ediyor rahibin her cümlesi.

Artık sahirin yanına giderken, rahibin yanına da uğramadan edemiyor çocuk. Bu sebeple kimi zaman sahire, kimi zaman eve geç gidiyor. Her defasında birilerinden azar işitiyor olsa da aldırmıyor...

Her ne kadar rahibin anlattıkları gözünü gönlünü aydınlatsa da, sahirden de olamıyor, uzaklaşamıyor. Çünkü sahirin öğrettiği olağan dışı işler, merakını celp ediyor. Hem kendisine vaadedilen saray sihirbazlığı, tabiri caizse kral danışmanlığı, nefsine hoş geliyor. Maddi imkanlar ve makam.. İtibar ve şöhret… Kime hoş gelmez ki!

Ancak içinde de fırtınalar kopmuyor değil. Rahibin anlattıkları ile sahirin öğrettikleri çatışıyor her defasında... İki dünya arasında sıkışıp kalıyor çocuk. İki din, iki hayat tarzı, iki hedef arasında git geller yaşıyor… Bir yanda sahir ve anlattıkları, bir yanda rahip ve anlattıkları.. Biri dünyayı vaadediyor, biri Allah uğrunda dünyada harcanmayı.. Biri varlığı, mülkü vadediyor, diğeri varlığını mülkün gerçek sahibine adamayı…

İki yol arasını birleştirmeyi, biraz sahirvari, biraz rahipvari olabilmenin yollarını düşündü mü çocukcağız bilemeyiz ama, bu ikilemden canının yandığını net görebiliyoruz..

Nasıl mı?

İnsanların yolunu kesen vahşi bir hayvanı öldürmek için eline aldığı taşı atmadan yalvarıyor kudreti sonsuz olarak

tanıtılan Allah'a.. 'Eğer rahibin anlattıkları doğru ise, bu taş ile bu hayvanı zararsız hale getir Allah'ım…'

Mutlu son… Hayvan ölüyor. Çocuğun yüreğinde tarifsiz bir mutluluk.. Kalbin tasdiklediğini, ameliyle de uygulama zamanı. Sahirden ebediyen yüz çevirip, rahibin anlattıklarını yaşamaya ve yaşatmaya adıyor çocuk kendini…

Kıssanın detayını ve devamını öğrenmek isteyenler hadis kaynaklarına bakabilirler. Şimdi biz geçmişte yaşanan bu olayın günümüze yansımalarını değerlendirelim.

Sahir ve verdiği eğitimin içeriği, bugün evlatlarımıza Allah'sız bir hayatı tanıtan ve sevdiren, tamamen dünya nimetlerine endeksli bir eğitim ve gelecek anlayışı veren, haramlarla iç içe ortamı ile günümüz okullarına ne kadar da çok benziyor. Hâla bağlantı kuramayanlar için biraz daha açalım...

Sahir çocuğa öğrettiği ilim ile sahip olacağı yüksek bir makamı, bu makamın sağlayacağı itibar ve saygıyı, insanlar üzerinde söz hakkına sahip olmayı, bir çok insanın sıkıntılarını gidereceği için herkesin ona duyacağı minnettarlığı ve bunun maddi ve manevi kazançlarını, en önemlisi de kralın en yakınında olmayı, danışmanlığı vaadediyordu. Bu saydıklarımızı tek bir başlık altında toplarsak sahir, dünyalık ne kadar nimet varsa bu bilgi ile çocuğa sunuyordu.

Bugünün okullarının da bundan başka bir vaadi var mı? Daha ilkokuldan başlayarak bir makam sahibi olabilme yarışına sokulmuyor mu çocuklar? Sahip olunabilecek en önemli değer olarak meslek gösterilmiyor mu bu küçük insanlara? Bu meslek tercihleri daha iyi bir yaşam, daha konforlu evler ve binitler için yapılmıyor mu? Çocuklar

sırf bu menfaatler uğruna yarış atı gibi okuldan etüde, etütten dershaneye koşturulmuyor mu? Makamın ne kadar üst olursa, o kadar itibarın artacağı kanıksanmamış mı?

Görüldüğü üzere burada da vaadedilen gerçek: Dünya… Peki dünyanın İslam'daki yeri ne? Değeri ne? Karıştırın ayetleri, hadisleri ne göreceksiniz acaba? Biz söyleyelim. Dünya bu kaynaklarda ne sevilesi, ne övülesi, ne takip edilesi, aranası, ardından koşulası, ne de arzulanası bir yer… Dünya yerilesi, kendinden kaçılası, kovulası, şerrinden, fitnesinden Allah'a sığınılası bir mekan… Öyleyse daha doğar doğmaz Allah'ın kelamını duyurduğumuz, ilk kelimesini Allah olarak konuşturduğumuz, Kur'an'da yer alan bir isimden esinlenerek adını koyduğumuz yavruyu, geleceğe dair bir hedefe yönlendirirken de İslam'ı referans almamız gerekmez miydi? Dünyayı kazanmayı değil, dünyayı Allah yolunda harcamayı onlara öğretmemiz icap etmez miydi?

Bir başka yönü daha var kıssanın.

Sahirin vaadlerini elde edebilmek için çocuğun önüne bir şart konulmuştu. Kafir olmak… Çünkü sihir ve büyü ancak şeytanların yardımı ile gerçekleşebilirdi. Şeytanların yardımını celp etmek için, onlara ibadet edilmeliydi. Allah'a isyan edip şeytanların himayesine girilmeli, buna uygun bir yaşam sürülmeliydi.

Okulların vaadettiği gelecek için de aynı şart geçerli… Size mevki-makamı verecek diplomaya sahip olabilmek için, o eğitim kurumunun hedef ve amaçlarına uygun davranmalısınız. Yani Allah'ın dinine göre değil de dinin dünyadan, İslam'ın devletten ayrıldığı laikliğe göre hareket etmelisiniz. Okulda dini verilere değil, aklın ve

bilimin verilerine iman etmelisiniz. Bunu kalben benimsemeseniz de münafıklık yapmalısınız. Okulda önce atayı sevmelisiniz. Sevmeseniz de seviyormuş gibi yapıp yine münafığı oynamalısınız. Allah'ı evde de seversiniz. İslam'ı çağın gerisinde bırakmalı, İslamsız cumhuriyeti övmeli, sevmeli, ilanını kutlamalısınız. İslam'ı kötüleyebilirsiniz, Osmanlıyı, Arabı kötüleyebilirsiniz; ama cumhuriyete ve kurucularına asla laf söylememelisiniz. İslami kurallara evde istediğiniz kadar uyup haremlik selamlık oturabilirsiniz, ancak okulda herkes birbirinin kardeşi. Bu yönde bir isteği asla dillendirmemelisiniz. Adem *aleyhisselam* olabilir size göre ilk insan. Ancak siz tarih dersinde ilk insanı yontma taş devrinin özellikleri ile bilmeli, öğrenmelisiniz. Bırakın konuşmayı, alet yapmayı; üst başını örtmeyi dahi bilmeyen, ancak zamanla gelişen taş devri insanını önce tanımalısınız…Yazıyı Sümerlilerden, parayı Lidyalılardan miras almalısınız ancak bunları peygamberlerin insanlığa öğrettiğine dair hiçbir bilgi alamazsınız… Savaşlar anlatılır, kavimler yok olur... Hiç birinin sebebi din paydasında açıklanmaz… Normal bir süreç hep aynı döngü sanırsınız… Daha bunun coğrafyası var, inkılap tarihi var, fiziği, kimyası var… Uzatmayalım.

Şimdi bu iki çeşit eğitimi alan bir çocuğu hayal edin… Hangi ideali yaşatsın, büyütsün hayalinde? Hangisine göre hareket etsin, hedef belirlesin? Evde çok sevdiği ailesi ve anlattıkları, okulda yine bir o kadar sevdiği öğretmeni ve anlattıkları… O çocuksu yüreği ile ne tarafa meyletsin? Ne evdekiler biraz esniyor, ne okul yasaları biraz gevşiyor. Her iki taraf da kendi düzenine uygun bir kafa yetiştirmenin derdinde… Ah keşke Ashab-ı Uhdud'un kahramanının karşısına çıkan hayvan onun karşısına da çıksa, atacağı taş bu çocuğu da ikilemden kurtarsa…

Ek Not: Kitabımızdaki yazılar kaleme alınırken TC. okullarında sabahları 'Andımız' adlı şirk töreni yapılmaktaydı. Kitap basımı esnasında bu uygulamaları değiştirilmiştir.

Notlar

Notlar

Notlar

Tağutlara Kulluğun Modern Mabedleri

Prototipleri Firavun olan günümüz tağutları da aynı metodlarla insanları kendilerine kullaştırıyorlar...

Onlar da yeryüzünde büyüklük taslıyor, insanları hafife alıp, sömürüyorlar.

Firavunun insanları parçalara ayırıp zayıflaştırdığı gibi insanları işçi, memur, zengin, öğrenci ve yoksul diye gruplara ayırıyor; Türk, Kürt, Laz veya Çerkez diye birbirlerine kırdırıyorlar.

Tek amaç onların ve avanelerinin büyüklenip, rahat içinde yaşaması...

Daha çocuk yaştan insanlara kendi uydurdukları dinlerinin esaslarını öğretiyor, ilahlarını sevdiriyor, güçlerini ispat ediyorlar.

Sevgi, tazim, övme suretiyle her yere diktikleri putuna ve resmine boyun eğdiriyorlar.

Zira günümüz tağutlarının modern mabedleri okullardır.

Kendilerine kul eylemek istedikleri insanlara ölçüler belirliyorlar.

İyi ve kötü, umulan rahat yaşam koşulları, kimin insanlar için en doğruyu düşüneceği, en iyi yönetim biçimi, kahramanlık, sevilmesi ve uğrunda ölünmesi gerekenler, kutsallar...

Komisyon

ISBN 978-605-63824-5-1
9 786056 382451